

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEIN KENTIGERNA

ÖLÜM PEYGAMBERİ

ROMAN
POLİSİYE-GERİLİM

PA
PANAMA

5. BASKI

ÖLÜM PEYGAMBERİ

1743 yılında, Rio de Janeiro'ya musallat olan bir seri katil,
bir ay içinde kurbanları arasında fakir köylülerin,
din adamlarının, kontların ve polis şeflerinin olduğu
bir düzine kadar insanı vahşice öldürür.

Katil, öldürdüğü insanların yanına hep aynı kanlı imzayı
karalamaktadır: "*Ben Mesiha Daggala'yım, Ölüm Peygamberi.*"

Rio valisi bu vahşi cinayetleri çözebilmesi için bir yıl önce
polis teşkilatından kovulmuş, alkolik ve esrarkeş
Yüzbaşı Alvaro'yu göreve çağırmak zorunda kalır.

18. yüzyılın korkunç Engizisyon Mahkemesi, işlenen cinayetleri
önceden haber veren yüzü maskeli gizemli bir ressam,
ilk bakışta herkesi kendine âşık eden güzeller güzeli bir kontes,
şeytana taptıkları gerekçesiyle diri diri yakılan bilim insanları...

Tüm bunların karşısında ise hayattan vazgeçmiş; kendini,
çektiği vicdan azabı kuyusunun içine hapsedmiş mutsuz bir polis
ve masum insanları vahşice doğrayıp öldüren; dine, topluma ve
uygarlığa karşı savaş açmış, cani ve zeki bir katil.

Belki de Deccal'in ta kendisi...

Tutkulu bir aşkın gözyaşlarıyla kavrulmuş, ıssız ve ümitsiz
insanlar... Acı ve merhametsizlikle yüklü bir dünyanın
ortasında sıkışıp kalmış günahkâr arzular...

Ve bu günah dolu dünyanın ortasında vahşete susamış, kılıcını
kınından çekmiş acımasız bir katil!

Ölüm Peygamberi...

Uykularınızı kaçırarak kadar karanlık, puslu, kanlı ve
sürprizlerle dolu, g... polisiye...

ISBN 978-6054-401-87-1

9 786054 401871

₺25.00

/ panamayayinevi

/ panamayayincilik

/ panamayayincilik

www.panamayayincilik.com

Ölüm Peygamberi

Alein Kentigerna

5. BASKI

Ölüm Peygamberi

Alein Kentigerna

Panama Yayın No: 80

ISBN: 978-605-4401-87-1

Genel Yayın Yönetmeni

Caner Vural

Çeviri

Alper Atılğan

Kapak Tasarımı

Leyla Çelik

Birinci Baskı: Eylül 2012

İkinci Baskı: Mayıs 2015

Üçüncü Baskı: Nisan 2016

Dördüncü Baskı: Kasım 2017

Beşinci Baskı: Ekim 2018

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 18439

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,

kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Panama Yayıncılık

Yüksel Caddesi 7A/7

Kızılay-ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Depo

Libya Caddesi 25/B

Küçükesat-ANKARA

Ölüm Peygamberi

Alein Kentigerna

Birinci Kısım

Bölüm

1

EKİM 1743 / BREZİLYA

Sabah güneşi, erimiş bakır gibi bahar yapraklarının üzerinde ısıldıyordu.

Yirmi altı yaşındaki çoban Jonatas her sabah döndüğü yoldan koyunları köye getirmekteydi. Yol sapağına geldiğinde kırlardan esen çiçekli sabah yeli burnuna tuhaf bir koku sapladı. Yüzünü buruşturarak birkaç adım daha yürüdü ve ilerdeki ağacın üzerinde bir şey fark etti.

Korkudan neredeyse kalbi göğsünü yarıp dışarı fırlayacaktı. Ağlamaklı bir ifadeyle dizlerinin üzerine çöktü. “Yüce Tanrım sen esirgeyen ve bağışlayansın. Korum bizi Tanrım!”

Ağaçta gördüğü korkunç şey, vücudu lime lime doğranmış ve İsa gibi kolları açılarak ağaç dallarına çivilenmiş kanlı ve çıplak bir erkek cesediydi.

YÜZBAŞI ALVARO'NUN HİKÂYESİ

14 Ekim 1743 günü, akşamüzerine doğru eski Yüzbaşı Alvaro İlan Lima, hiç beklemediği bir anda Rio de Janeiro Valiliği'ndeki eski çalıştığı, kentin asayişinden sorumlu Şerif Kumandanlığı binasına çağırılmıştı.

Otuz dokuz yaşında, yaşamın basit zevklerini tat almakta oldukça isteksiz, hayatını alkol kazanının içinde geçirenlere özgü hantal bir yüze sahip, yaşadığı girdap yüzünden olsa gerek bir yıldır bir kalemi bile tutmakta zorlanan bir adamdı. Şiirden ve müzikten hoşlanır, hatta gençliğinde bir şeyler karalardı. Fakat geçen sene bir rezalet kopmaması için meslekten atıldığından beri kendini alkole ve afyona vermiş, gizli esrar tekkelerinden çıkmaz olmuştu.

Karşısında, Yeşua çilekeşleri gibi sıska vücuduyla duran Şerif Hipolito Dionattan, zahit bakışlarının içinde kaynaşan bir iğrenmeyle Alvaro'ya baktı.

“Alvaro, valiliğin emriyle bu soruşturma için mesleğine geri dönüyorsun!”

Neredeyse üç aydır ustura vurdurmadığı sakallarına karışmış olan yağ pas içindeki uzun kırlaşmış saçları, altları şişip morlaşmış gözleri ve toz içindeki yamalı ceketiyle arenadan çıkmış ölümü bekleyen yorgun bir boğaya benziyordu Alvaro. Şerif'in tükürürcesine bir ifadeyle ağzından çıkanlara inanmamış gibi kalın kaşlarını şaşkınca kaldırdı.

"Tam olarak ne istediğinizi..."

Sertçe lafını ağzına tıktı.

"Göreve geri dönüyorsun dedim! Bu benim isteğim değil, valiliğin emri."

Alvaro yüzünü yere eğdi. Ne söyleyeceğini bilememekten çok kararsız kalmış bir hali vardı. Bir yıldır teşkilattan kimse tarafından merak edilmemişti. Ve şimdi valilik tarafından özel bir emirle göreve geri çağrılıyordu. Aslında nedenini az çok tahmin edebiliyordu. İşe geri çağrılmasında, her yerde eli kulağı olan dostu Bicca do Medalha Vikontu Calixto Correa'nın parmağı olmalıydı. Çünkü onun, Sao Paulo'dan iki ay kadar önce buraya atanan otuz beş yaşındaki yeni vali yardımcısı Jorge Marcelo Granza'nın bir akrabası olduğunu bilen ender insanlardan birisi de Alvaro'ydu. Tanıştıkları günden beri yakınlığıyla Alvaro'yu onurlandıran Vikont Correa, bir yıl önce Alvaro'nun düştüğü karanlık bataktan bu yolla onu kurtarmak istiyor olmalıydı.

Sanki yerde yalnızca kendisinin görebildiği bir kuyu varmış da o kuyuda ıstırap çeken ruhunu arıyormuşum gibi gözlerini yere dikti Alvaro. Başını kaldır-

madan sıkıla bozula, “Devamlı olarak mı efendim?” diye sordu.

Şerif bu soruya cevap vermeden önce derin bir iç çekti. “Yüzbaşı Alvaro!” diye manalı bir tonlamayla sesini yükseltti. “Sizin bu dünyadaki tüm insanlar içinde en nefret ettiğim insan olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?” Sesi tehdit ve aşağılama yüklüydü. “Eğer redderseniz sizi tutuklatacağım. Geçen seneki olay...”

“Geçen seneki olay artık kapandı efendim!” Alvaro’nun beklenmedik sert çıkışı Şerif’i şaşırttı. Yüzünü kaldırıp Şerif’e baktı. Yaşadığı girdabın kendisini insanlıktan çıkartıp hayvan mertebesine yaklaştırdığı o karanlık gözleriyle geçmişi değiştiremeyecek olmanın ıstırabıyla bakıyordu.

Şerif Dionattan dişlerini sıktı, yüzü gerilmişti. Çekmecedan bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Alvaro gözlerinin ucuyla kâğıda baktı. Yüzbaşı sıfatıyla yazılmış kendi ismini ve kâğıdın en altında da zırhlı küre şeklindeki kraliyet armasının olduğu bal mumuna batırılmış vali hazretlerinin mührüyle, hemen yukarısına karaladığı yatık karakterli imzasını görebiliyordu.

Bir an sessizlik oldu. Şerif Alvaro’ya, Alvaro da hâlâ masanın üzerindeki, altında valinin mührünün bulunduğu sarı renkli görev kâğıdına bakıyordu, sanki tüm bu olanlar bir şakaymış gibi hissediyordu.

“Civardaki zengin toprak sahipleri tedirgin. Valiye baskı yapıyorlar. Bir an önce bu işin çözülmesini istiyorlar. Maalesef elimde şu an bu işin altına elini sokabilecek gözü pek bir subay yok!”

Sıkıntıyla söylediği lafların devamını getirmesine gerek yoktu. Alvaro elindeki en değerli elemanlardan biriydi bir zamanlar ve yeni gelen valiye de bu bilgi bir yerlerden aktarılmış olmalıydı.

Onun daha fazla hem kendine özgü -küfür eder gibi- bir sesle yalvarmasını dinlememek, hem de sevimsiz suratını görmek istemediğinden dolayı Alvaro ani bir kararla bir adım attı ve masanın üzerindeki kâğıdı alıp aceleyle katlayarak ceketinin yan cebine tıktırdı.

Şerif bir tepki vermedi ama rahatlamış görünüyordu. İnsanın aklında kolayca kalabilecek bir tipi vardı. Genelde bakışları, karşısındakinin gözlerine tepeden bakan aşağılayıcı bir ifadeyle yüklüydü. Geriye yatırdığı saçlarından çam sakızı kokusu yayılırdı. Düz bir burnu, üçgen sakallı uzun ve sivri çeneli beyaz bir yüzü vardı. “Şimdi hamama gidip bir banyo yap. Sonra berberde tıraş ol ve üzerindeki paçavralardan kurtul. Teğmen Edgar Pupo sana gerekli bilgileri verecek. Bu günden itibaren eski görevinize geri dönüyorsunuz,” deyip aşağı-larcasına ekledi “Yüzbaşı Alvaro!”

Alvaro, altta kalmamak için küstah bir bakış atıp geriye dönmüştü ki Şerif arkasından “Dur!” diye bağırdı. Çekmecesinden bir şey çıkardı. Sonra masaya çarptığı bez torbanın içindeki gümüş paraların şıkırtısı çınladı.

“Bu seferlik aylığını peşin alıyorsun.”

Alvaro başka bir şey söylemeden para kesesini alıp dışarıya çıktığında Teğmen Edgar Pupo onu bekliyordu. Zaten onu kent limanına yakın, eski ve yırtık perdeleri

asla açılmayan, karanlıklar içindeki derme çatma kulübesinden çıkartıp buraya getiren de oydu. Alvaro'yu bulmak için evine geldiğinde içeriye sinmiş esrar dumanı ve boş şarap şişelerinden tüten kekremsi sirke kokularının ortasında sızmış, semirgen bir kedi gibi yatıyordu. Eşi, çocuklarını da alıp geçen sene Alvaro'yu terk ettiğinden beri şehrin doğusunda, genelde seyyar satıcıların ve pazarcıların yaşadığı fazlasıyla mütevazı ve sessiz bir mahallede, tek odalı bir barakaya taşınmıştı.

Edgar sarma tütün içiyordu. Bir an Alvaro onun karşısında durup özlemiş gibi baktı. Eski arkadaşları onunla. Ama bir yıldır birbirlerini görmüyorlardı. Edgar sorgulayıcı bir ifadeyle Alvaro'nun gözlerinin içine bakıyor ve görevi kabul edip etmediğini merak ediyordu.

Alvaro nedense ona hiçbir şey söylemeden yanından geçti. İçerde uzun bir süre kalmayacağını düşündüğü için arkadaki ahıra sokmayıp, binanın önündeki direğe bağladığı atının yanına gitti. Dizginlerini çözüp eğerine atladı.

Peşinden gelen Edgar merakla, "Hey, nereye?" diye seslendi.

Alvaro sertçe dizginleri çekip atını durdurdu. "Hamama," dedi, kuru bir sesle, "ve sen de bana eşlik edip tam olarak neler olup bittiğini anlatacaksın."

Edgar'ın dudakları gülümser gibi oldu. Ağzındaki sigarayı yere tükürdü. "Tamam Şerif," dedi. "Atımı alıp geliyorum. Yolda sana anlatırım."

Bölüm

2

"Gece devriyeleri arttırıldı. Askerler tetikte, zayıf sinir sistemine sahip Rio de Janeiro halkı her an kabarmaya müsait. İnsanların uykuları kaçmış, herkes birbirinden şüphe ediyor. Fitol yakılsa patlayacak bir barut fıçısı gibi oldu kent. Söylentiler domino taşları gibi köyden köye, kasabadan kasabaya ve evden eve hızla yayılıyor. Kıyamet gününden, Lucifer'den bahsediyor insanlar!"

Bu lafları söyleyen Edgar'dı. Alvaro'ya bir aydır kent sınırları içinde neler olup bittiğini, insanları dehşete düşüren o korkunç cinayetleri anlatmıştı. En sonuncusu da bu sabah bir çobanın gördüğü ceset olmuştu. Edgar'ın anlattığına göre tüm cinayetleri tek bir katil işlemişti. Çünkü katil kurbanların vücuduna aynı şeytani işaretleri bırakıyordu.

"İlk üç cinayet Praia Vermelha'da¹, kahve plantasyonlarından geçimini sağlayan birbirine komşu iki köyde işlendi. İlk öldürülenler yoksul bir ırgat çiftti. Üçüncü ci-

---

1 Kızıl Haç Sahili.

nayet ise geçen hafta oraya komşu bir köyde işlendi. Kilisede. Bir rahip öldürüldü. Rahibin cesedini sabahın erken saatlerinde o yörede yaşayan Manduca adlı yarı deli biri bulmuş. Daha doğrusu onu kiliseden elleri kan içinde çıkarken birileri görmüş ve cinayeti onun işlediğini sanmışlar. Onu halkın linçinden o sırada tesadüfen av dönüşünden gelmekte olan Vermelha Baronu kurtarmış. Adamları Manduca'yı bize getirdiler. Bir hayli hırpalanmış ve korkmuştu. Yüzü darmadağındı. Şoku atlattıktan sonra her şeyi itiraf etti. 'Evet, ben yaptım, onları ben öldürdüm' dedi ağlayarak. Adamı zindana attık. Ama görünen şu ki... Gerçekten de çok garip..."

"Ne, garip olan ne?"

"Adam yarın sabah asılmayı bekliyordu. Adeta bunu durdurmak isteyen biri yapmış gibi, bu sabah aynı yöntemle öldürülmüş olan o son cesedi bulduk. Çoban her sabah o yoldan geçtiğini ve dün sabah o cesedin orada olmadığına emin olduğunu söyledi."

"Son kurban kim peki?"

"Marros Pedreira'da rahiplik yapan eski bir keşiş. Aziz Antonio Manastırı'ndan iki sene önce oraya gönderilmiş."

"Katilin o deli olmadığına emin misiniz, her şeyi itiraf etti dedin az önce?"

"Birileri onu kurtarmaya çalışmıyorsa eminim," dedi alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. "İlk cinayetler bir ay önce Praia Vermelha köyünde işlenmişti. Bu dördüncü. Hepsi de aynı şekilde, aynı bölgede, birbirine

yakın köylerde. Katilin bıraktığı isimler, kurbanlara çek-tirdiği işkenceler. Onları öldürüş şekli, gümüş bir haçı... kışlarına sokması..."

Bu huzursuz edici günahkâr tabirden sonra Edgar göğsünde istavroz çıkartıp tövbe etti.

Hamamın önüne gelmişlerdi. Atlarını bağlayıp içe-riye girdiler.

Bir saat sonra işleri bitmişti. Alvaro hamamın ber-berine saçlarını ensesine kadar kısalttırmış, sakallarına usturayla biçim verdirmiş -çenesinin altında üç parmak uzunluğunda üçgen bir sakalı vardı artık- bıyıklarını da kısalttırıp uygun bir şekilde uçlarını sivriltirmişti. Haf-talar sonra yaptığı bu banyo ve tıraş cildini zırh gibi saran yağı kiri almış, parlak kahverengi tenini ortaya çı-kartmıştı.

Ama giysileri hâlâ aynıydı. "Dükkân kapanmadan Şerif'in verdiği parayla kendime yeni bir giysi alacağım," dedi Edgar'a.

"Tamam, ben o zaman eve dönüyorum. Karım yine meyhaneye takıldığımı düşünmesin."

"Yarın sabah," dedi Alvaro, atına binmek için bir ayağını binek taşına basmış olan Edgar'a, "Şu bir ay ön-ceki cinayetlerin işlendiği yeri görmek istiyorum."

Edgar başını salladı. "Tamam Şerif," dedi sıcak bir sesle. Hamamda beraber yıkanırken eskiden olduğu gibi sohbet edip yaklaşık bir yıldır birbirilerini görmemenin verdiği soğukluğu biraz olsun eritmişlerdi. Edgar, ko-vulma nedeniyle ilgili çeşitli söylentilere neden olan o iş-

renç olayla ilgili hiçbir şey sormamıştı Alvaro'ya ve bu da onun hoşuna gitmişti.

"Yarın sabah görüşürüz öyleyse, ben seni almaya gelirim," dedi Edgar. Elini şapkasına götürüp selam verdi ve atının sağrısını mahmuzlayıp onu caddenin yukarısına doğru adi yürüyüşle koşturdu.

Ertesi sabah güneş yeni doğarken Alvaro, kapısı çalınır çalınmaz açtı. Edgar onu aniden karşısında görünce bir an şaşırdı. Çünkü yeni aldığı kareli kahverengi ipek ceket, siyah keten pantolonu ve beyaz tozluklarına uygun renkte üzerine giydiği beyaz gömleğiyle, işe yeni başlamış çiçeği burnunda bir memur gibi duruyordu karşısında. Tek uygunsuz olan, pantolonunu içine soktuğu dikişleri parçalanmış eski deri çizmelerydi. Yeni boyamıştı ama epeydir kullanıldığı ve bakım görmediği için derisi ölüm döşegindeki hummalı bir ihtiyar gibi buruş buruştu.

"Uyuyorsun sanmıştım," dedi Edgar.

"İçmediğim zamanlar pek uyuyamam. İki saat kadar önce kalkmıştım."

Elindeki siyah kadife saplı binici kamçısını koltuğunun altına alıp dışarıya çıkarken diğer eliyle kapıyı yuvasına otursun diye sertçe çarptı. İçeride çalınacak hiçbir şeyi olmadığı için kilit vurmaya gerek görmezdi Alvaro.

Şehirden çıkana kadar neredeyse hiç konuşmadılar. Yaz mevsiminin başlarıydı ve toprağı kurşunlarcasına yağan bıkırtıcı yağmur ayları geride kalmıştı. Öldüresiye bir tutkuyla gökyüzüne turuncu bir çivi ça-

kacak olan kavurucu güneşin hâkimiyetine az bir zaman vardı. Etrafı mağrur dağlarla çevrili bir kent olduğu için okyanus rüzgârlarının ferahlatıcı esintilerinden mahrum bir yerdi burası. Yaz aylarında pek çok çeşme kurur, berduşların üzerinden yayılan kokular kentin üzerine ağır ve kalın bir is gibi çökerdi. Gökyüzünün çeşmesi artık akmadığından, sokaklar mide bulandırıcı dışkı ve idrar kokularıyla kaplanır, balkonlara, teras katlara hamaklar asılır, zengin sınıf dağ köylerine kaçar, karın tokluğuna çalışmak zorunda kalan ezici çoğunluktaki fakir kesimse öldürücü güneşin batıp da yerini biraz olsun serinliğe bırakacak olan mehtaplı gecelerin gelmesini beklerdi.

Sao Sebastiao do Rio de Janeiro kenti 1 Mart 1565 yılında Portekizliler tarafından kurulmuştu. Bu isim, adaşı ve koruyucusu olan St. Sebastian onuruna verilmişti. Komşu kent olan Sugar Era'da elli yıl kadar önce altın ve elmas bulununca, o ana dek Avrupa'da fazla ismi duyulmayan Rio de Janeiro, ihracat ve ithalat limanı olarak öne çıkmaya başlamıştı. Böyle olunca da Atlantik sularında açgözlü köpekbalığı sürüleri gibi dolaşan merhamsiz Fransız korsanlarının tehdit ve işgaline uğramaya başlamış, tüccarların ve macera arayan soylu gezginlerin uğrak yeri olmuştu. Gün doğumundan akşamın inişine kadar, limanın etrafı yamalı kıyafetli satıcıların çatallı ve kavruk haykırıışları, gemilerden yük indiren hamalların yorgun oflamaları, asayiş zaptiyelerin arsız küfürleri, atların nal gümbürtüleri ve koşum çingiraklarından çıkan şingirtıların kulak tırmalayıcı senfonisiyle dolup taşardı.

İki yüz binden fazla insanın yaşadığı kentin batı kapısından çıktılar. Ajuda Rahibe Manastırı'nın kalın taş duvarlarının arasından yükselen kilisenin güneşte altın bir mızrak gibi parlayan siyah sivri kulesini geride bırakıp ana yolda atlarını sürdüler. Carioca Su Kemeri'nin sularının toplandığı Desterro Havuzu'nun yanından geçip, kenarlarında rengârenk çiçeklerin fışkırdığı kestirme bir patikadan yollarına devam ettiler ve atlarını yeşil renkli küçük bir çaydan karşıya geçirdiler.

Kırsal kesimde yaşayan nüfusun üçte ikisi Afrika'dan getirtilen kölelerden oluşuyordu ve kent dışındaki geniş arazilerinde, atalarından kalma aristokrasi geleneğini sürdüren derebeylerin himayesinde yaşıyorlardı. İşte söz konusu olan Praia Vermelha derebeyliği, kente bir saatlik uzaklıktaydı. Kısa sivri kuleleri göğe doğru birer ok gibi dikilmiş küçük kiliselerin bulunduğu şeker kamışı ve tütün işçiliğinden halleri iyi olan köylerin yakınındaki yeşermiş ovalara sürdüler atlarını. Alvaro'nun bindiği at, Hugo adını verdiği kula don denilen, kuyruğu, bacakları ve yelesi siyah, gövdesi saman sarısı renginde yedi yaşında bir aygırdı; Edgar'sa donuk yağız renginde üç yaşında genç bir kısrak sürüyordu.

Bereketli geçen kış ayından sonra çobanlar koyunları otlatmak için yeşil bir halı gibi serpilmiş taze otlarla kaplı kırlarda koyunların peşinde koşturuyordu.

Sel taşkınlarından korumak için yüksek bir tepeye yapılmış Gloria Kontu'nun malikânesini de geride bırakıp yarım saat sonra pembe meyveleri dallarında sallat-

nan zengin kahve ağaçlarının bulunduğu yeşil korulukları gördüklerinde, Vermelha'ya yaklaştıklarını anladılar ve hızlarını sabırsızlanarak biraz daha arttırdılar. Yaşamı meyhane ve esrar tekkeleri arasındaki yürüyüş mesafesi içinde sürdüğünden, at üzerinde böyle uzak bir yere gitmesi, Alvaro'nun kasıklarını ve kalçalarını ağrıtmaya başlamıştı.

Köye varınca meydanındaki meyhanede oturanların ve tarlalarına giden köylülerin meraklı ve yapışkan bakışlarına aldırmadan tozlu yoldan kuzeye doğru yöneldiler. Tarlaların ortasına dikilmiş, çatısından dumanlar çıkan, yuvarlak, derme çatma ırgat kulübelerinin etrafındaki ot kaplı yaylalarda başıboş dolaşan sığırların ve yolda tıngır mıngır ilerleyen yük arabalarının sesleri havaya karışıyordu.

Ev, köyün kuzeyinde, meydanın uzağında, üzerinde tek tük ağaçların salındığı kurak sayılacak bir tepenin önündeydi. Kerpiç duvarlarındaki tezek ve çamur karışımı sıvası kırık dökük, çatısı ise yosun tutmuş eski çatlak yuvarlak kiremitlerle döşenmiş, her tarafı buram buram fakirlik tüten küçük bir köy eviydi.

Atlarını evin yanındaki direğe bağarlarken yan tarafa yığılmış odunları gördüler. Ocağa yemek kaynatmak ve evi ısıtmak için evin erkeğinin ormandaki ağaçları bin bir çileyle kesip getirerek yığıldığı odunların yarısını bile kullanamadan, şeytan tarafından yoldan çıkarılmış bir katil tarafından eşiyle birlikte katledilmiş olmaları Alvaro'nun içine dokunmuştu.

Artık içeride kimse yaşamadığı için kilit takılma-

miş -zaten fakirlikten dolayı tıpkı Alvaro'nun kümesi gibi soyulma riski olmayan- kapının koluna bağlı ipi çekerek içeri girdiler.

Ortada duran küçük tahta bir masa yüzünden aynı zamanda da yemek odası olarak kullanıldığı anlaşılan küçük bir avlusu ve solda küçük bir tane odası olan basit bir köy eviydi.

İçeri girer girmez, Alvaro'nun sol taraftaki odanın girişinde yerde ahtapot şeklinde, kahverengi renkli büyük bir leke gözüne çarptı. Aynı şekilde leke, saçılmış damlalar şeklinde sağ tarafa doğru, duvarın dibine kadar uzanıyordu.

Soldaki odanın kapısını açıp, Alvaro önde Edgar arkada içeri girdiler. Sol tarafta iki küçük pencerenin aydınlattığı karşı duvara dayanmış bir yatak dışında hiç bir şey yoktu odada. Yatağın üzerindeki yorgan buruşuktu ve üzeri solmuş kırmızı renkte kuru kanla kaplıydı.

"Ceset burada mıydı?" diye sordu Alvaro.

"Hayır," dedi Edgar. "Burada öldürmüş ve sonra onu taşımış."

Alvaro şaşırarak yüzünü ona çevirdi.

"Nereye?"

Elini kaldırıp yan duvarı gösterdi. "Buraya," dedi.

Alvaro anlamamıştı. Omuzlarını silkip ellerini yanlara açtı. Edgar'ın ise bakışları duvarda hayalet görmüş gibi sabitleşmiş ve ürkek bir ifadeyle derinleşmişti. "Ne var?" dedi bu sefer Alvaro sesini yükselterek.

Edgar irkilerek gözlerini ona çevirdi. Sesi korku-

luydu. “Onu duvara çivilemişlerdi!” Alelacele istavroz çıkarttı. “O lanet katiller Hz. İsa gibi onun kollarını açıp duvara çivilemişler. Vücudunda onlarca kesik vardı. Onu duvara çiviledikten sonra vücudunu doğramışlar.” Cesedi tekrar görmüşçesine yüzü birden buruşmuş, yanaklarındaki renk gitmişti.

Alvaro’nun midesi kabarmıştı. Sanki o ana tanık olmuş gibi ürpererek, “Erkeği mi kadını mı?” diye sordu.

“Erkeği,” dedi Edgar, “kalçasına da gümüş bir haç sokulmuştu!”

“Kadının ölüsü neredeydi?”

Edgar derin bir iç çekti. “Onunki daha kötüydü. Önce kadını soymuş, sonra göğüslerini kesmiş. Sonra...”

Gene susunca, “Ne, söylesene?” diye araya girmek zorunda kaldı Alvaro.

“Haç, gümüş bir haçı rahmine çakmış. Ardından da onu...”

“Evet, onu?”

Edgar nutku tutulmuş gibi eliyle avluyu gösterdi.

“Kazanda kaynattığı suyu üzerine döküp onu haşlamış.”

Alvaro kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. Tüyleri diken diken olmuştu.

“Ama tüm bunları yaparken... Onlar ölüydü zaten.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bak,” dedi ve Edgar’a yatağı gösterdi. “Yatağın üzerinde boğazını kesmiş, sol taraftan, kanı boşalırken

adam sağ yana düşmüş, yatağın üzerindeki kan lekeleri açıkça gösteriyor bunu. Muhtemelen odanın kapısı kapalıymış. O sırada kadın elinde tepsiyle kahve ya da çay demleyip gelmiş olmalı, katil kapıyı açıp kadının boğazını da aynı şekilde sol taraftan kapının önünde kesmiş, tepsi düşmüş yere.”

Tekrar, “Bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Edgar şaşkınca.

Alvaro ona kapının ağzını gösterdi.

“Yerdeki küçük kap kırıklarını görüyorsun. Kadının kanı boşalırken katil, adamı nedense duvara çivilemek için içeri geri girmiş. Boynundaki yarık derin miydi?”

“Evet, sanırım. Yani cesedi daha çok müdür ve sorgu yargıcı incelemişti ve onlar da kılıçla ya da palayla yapılmış olabileceğini söylemişlerdi.”

“Tek bir yarık mı vardı peki?”

“Evet, bunu hatırlıyorum, tek bir yarık. Sol tarafta, boynu eğimle yarmış bıçak gibi düzgün ve derin bir yarık.”

“Eğer kılıçla yapıldıysa, iyi kılıç kullanabilen biri o halde,” dedi Alvaro düşünceli bir sesle. “Bir asker ya da... Çizme izlerinden...”

“Çizme mi? Nerden anladın çizme giydiğini?”

“Bak, her yerde katilin kana bulanmış, çapraz çift dikişli, taban ökçesi çelikten... Eğer taban köselesi deri olsaydı kanı emerdi, ama bak her yerde pençe gibi ökçe izleri duruyor. Cesetler birkaç gün sonra bulunduğu için

kanlar kurumuş. Bu yüzden izler ancak katile ait olabilir. Köylülürse deri ya da lastikten, topuksuz kundura giyer, bu yüzden katilin binici çizmeleri giyen, bir asker ya da varlıklı biri olduğunu söyleyebilirim. Tabi ayaklarındaki çalıntı çizmeler değilse...”

Edgar, Alvaro’nun yaptığı tespitleri neden kendisinin ya da sorgu yargıcının bulamadığını düşünerek dudaklarını büzdü.

“Daha önemli bir şey var,” diye devam etti Alvaro. “Katil, adamı yatakta otururken öldürdüğüne ve kadın da elinde tepsiyle bir şeyler ikram etmek için geldiğine göre kurbanları tanıyan biri...”

Alvaro’nun çıkardığı sonuçları şaşkınca hazmetmeye çalışan Edgar bir süre sustu.

“Katil birden fazla kişi olamaz mı peki? Bence...”

Alvaro başını hiddetle yanlara sallayıp Edgar’ın sözünü kesti.

“Zannetmiyorum. Daha doğrusu dua ediyorum böyle olmaması için. Bu korkunç vahşeti birden fazla kişinin yapması, aynı ruh hastalığını paylaştıkları anlamına gelir. Bu da karşımızda birden fazla tehlikeli caninin olması demek.”

Tekrar avluya çıktılar. Yerdeki izleri inceliyorlardı. Avlunun göbeğindeki kireç izi Alvaro’nun dikkatini çekmişti. Duvarlara baktı. Kireçli değildi. “Buraya kireç dökmüş,” dedi.

Edgar “Ha, az kalsın unutuyordum,” dedi acı bir sesle. “Katil yere bir mesaj bırakmış.”

“Mesaj mı?”

“Evet, ama yargıç yazıyı hemen sildirdi.”

“Neden?”

“O gördüğün yere kanla yazılmıştı.” Edgar korkulu bir sesle iç çekti. “Yüce Tanrım, şeytanın habercisi sanki!”

“Konuş be adam!” diye köpürdü Alvaro.

“Cehennemden gelmiş gibi ürkütücü bir ifadeyle yazılmış bir yazıydı,” dedi ve o an, sadece bir kere düşünce bir daha Alvaro’nun hayatı boyunca asla unutamayacağını hissettiği o lanetli sözleri sarf etti. “Yerde kanlı harflerle ‘Ben Mesiha Daggala’yım. Ölüm Peygamberiyim,’ yazıyordu!”

Bölüm

3

"Sadece ırgatlık mı yapıyorlarmış?"

"Evet, kadın da adam da mevsimlik işçi olarak onun bunun tarlasında çalışıyormuş."

"Tanrım," dedi Alvaro sonunda kendini tutamayarak. "Hangi hastalıklı, lanetli bir ruh, fakirlik içinde yaşayan bir adamla karısına böyle bir caniliği yapar?"

Evde araştırılacak başka bir şey kalmayınca kendilerini dışarı attılar. İkisi de bir an önce atına binip o lanetli olayların yaşandığı evden uzaklaşmak istiyordu. Yan tarafa bağladıkları atlara binerken, "Kaç yaşlarındaymışlar?" diye sordu Alvaro.

Edgar ceketinin iç cebindeki not defterini çıkartıp son sayfalarından geriye doğru karıştırdı.

"Erkek elli dört, kadın elli."

"Akrabaları, komşuları tanıdıkları sorgulandı mı?"

"Evet, elbette, hiçbir şey çıkmadı. Görgü şahidi yok. En yakın komşuları şu ilerideki tepenin dibinde. Kimse bir şey duymamış. Onlara bu kötülüğü yapacak hiçbir nedeni yok kimsenin. Ne kan davası, ne onur kırıcı bir suçlama, ne de başka bir mesele."

Atlarına bindiler ve tekrar köye girmemek için patikayı kullanarak ormana doğru sürdüler. Alvaro düşünüyordu. Kurbanlar hakkında daha çok bilgiye ihtiyacı vardı.

“Hangi dinden, mezheptenmişler?”

“Katoliklermiş. Kilise rahibiyle de konuştuk, düzenli olarak ayinlere giderlermiş. İyi niyetli dindar kimselermiş. Kimsenin etine sütüne karışmazlarmış. Kilisenin fakirlere dağıttığı yardımlarından da sık sık alırlarmış. Gerçekten de çok fakirlermiş!”

İkinci cinayetlerin işlendiği köye çevirdiler atlarını. Oraya atla yirmi dakikalık mesafedeydi komşu köy. Yolda giderken çok eskiden çıkan bir yangınla harabeye dönen, bu toprakların ve köylülerin eski efendisi Praia Vermelha Kontu Milton Luiz Decarreau’nun şatosunun yakınlarından geçtiler. Böyle, bir zamanlar neşeli kahkahaların, müzik seslerinin, koyu sohbetlerin yankılandığı, onlarca çalışanı ve bakımlı bahçeleriyle her yerlerinden hayat fışkırırken, gün gelip de salgın bir hastalık ya da ani bir yangınla harabeye dönen yapılar, Alvaro’yu hüznölendirirdi hep.

Köyün girişindeki çömlekçi fırınının önünden geçerken, ip gibi yan yana dizilmiş eşit boydaki testilerin arasından fırlayan, ensesindeki tüyler kana bulanmış sarı renkli ufak bir köpek çılgınca havlayıp atların peşinden koştu. Fırından çıkan ince uzun, kel kafalı, elleri kile bulanmış bir adam kaşlarını çatarak şüpheli bir merakla arkalarından Edgar’la Alvaro’ya baktı.

Meydana girdiklerinde karşılarına çuvaldız ve yorğan satıcıları çıktı. Aralarından kendilerine yol açarken, bu toprakların sinyorunun hizmetkârlarından biri olduğu anlaşılan kırmızı üniformalı bir uşağa kilisenin yerini sordular. Karşıdaki, fıstık ağaçlarının gölgesini düşürdüğü küçük bahar bahçesinin yanındaki yola sap- tılar. Çeşmeyi geçince sol tarafta, çakıl taşından yapılmış köşeli, kısa bir kulesi olan, duvarları ahşapla kaplı ara- dıkları kilise karşılarına çıkmıştı. Kilisenin rahibi henüz geçen hafta öldürülmüştü ve bu cinayetten olsa gerek, çeşmenin başındaki köylülerin gözlerinin içinde yanan korkunun, henüz küle dönüşmemiş bir köz gibi halen parıldadığını fark etmişti Alvaro.

“İhtiyar bir keşiş,” dedi Edgar hüzünlü bir sesle. “Otuz yıldır kilisede yaşıyormuş. Yaşlı çifte yapılanın ay- nısı yapılmış. Gırtlığı kesilmiş, vücudu doğranmış ve kaba etine gümüş bir haç çakılmış.”

Antonio Manastırı’ndan atanacak yeni rahibini bekleyen kiliseden içeriye girdiler. Duvarlara asılı kan- dillerin yanan alevleri titreyerek, mihrap tablasının al- tında bulunan tabernaculumun² kemik işlemeleriyle, sunak taşının önündeki kürsünün üzerinde duran İsa heykelciliğin kıvrımlarında raks ederken, köy halkının yeni rahip gelene kadar kiliselerini canlı tutmaya çalış- tıklarını haber veriyordu onlara. Çarmiha gerilmiş İsa heykelciğine yaklaşıp birlikte istavroz çıkarttılar.

Sunağın yanındaki sekiden kürsüye çıktılar. “Kol-

2 Hristiyan ayinlerinde dağıtılan mayasız ekmeğin içine konduğu küçük dolap.

larını açıp İsa heykelciğinin arkasındaki bu duvara çakmış katil onu," dedi Edgar. "Tıpkı yüce efendimiz Hz İsa'ya Romalıların yaptığı gibi!"

"Katil buraya da bir mesaj bırakmış mı?" diye sordu Alvaro.

Edgar başını "evet" anlamında salladı.

"Kürsünün arkasına yazmış bu sefer."

"Aynı şeyi mi yazmış?"

"Evet," dedi. "Ama bu sefer başka bir imza daha vardı!" Edgar'ın yüzündeki garip ifade Alvaro'nun gözünden kaçmamıştı.

"Ne, ne yazmış?" diye sordu sabırsızlanarak.

"Çok tuhaf bir isim," diye yanıtladı. Elini ceketinin iç cebine atarak not defterini çıkarttı. Sayfalarını karıştırıp başını Alvaro'ya kaldırdı ve heceleyerek şunu söyledi.

"T-roc-ka"

"Troca³ mı?"

"Olabilir, ama anlayamadım, tam olarak şöyle yazmış bak," deyip not defterine yazdığı şeyi gösterdi.

T R O C K I

"Trocki," diye okudu tekrar, "Son harf çok okunaklı değildi, 'i' de olabilir 'a' da. Katil yazdığı o şeytani lafların altına böyle bir imza atmış."

Bu kelime o an, şeytanla insanoğlu arasında yapılmış ürkütücü bir anlaşmanın kanlı imzası gibi asılı kaldı.

---

3 Portekizce'de takas etmek anlamına gelir.

Alvaro da Edgar da soran gözlerle birbirine bakıp sessizliğe gömüldüler.

Alvaro yoldan geçen yaşlı birkaç köylünün önüne geçip olayla ilgili sorular sordu. Köylülerin rahibi böyle korkunç bir şekilde öldüren kişinin bir deli olduğundan en ufak bir şüpheleri bile yoktu ve o deli onlara göre yakalanmıştı. Katilin o delinin olmadığından şüphelendiğini söyleyip yüreklerinde hâlâ sönmemiş olan korkuyu yeniden alevlendirmeyi gerek görmemişti Alvaro.

Dönüş yoluna saptılar. Yarım saatlik bir yolculuktan sonra mola verip susuzluklarını gidermek için Gloria'daki Altın Sezar Hanı'nda durdular. Atlarını hanın önündeki yalağın üzerindeki direğe bağlayıp içeri girdiler.

Burası aslında üst katta çalıştırdığı genç yaştaki güzel fahişeleriyle ünlenmiş bir handı. Üst katı şevke, alt katı ise mideye hizmet ediyordu. Alvaro ve Edgar'sa şu anda sadece bellerinin üzerini düşünerek içeriye girdiler.

İçerisi yarı yarıya doluydu. Bu hana çoğu insan uzak yerlerden gelir ve yukarı katta hizmet eden fahişelerin tadına bakar, sonra da alt kata inip ilerideki denizden tutulmuş taze balıklarla karınlarını doyururlardı.

Alvaro ve Edgar bir masaya yerleşip iki maşrapa bira söylediler. Ilık biralarını metal maşrapadan yudumlarken masada sessizlik hâkimdi. Aynı bölgede, önce iki yaşlı çift, üç hafta sonra yaşlı bir keşiş ve bu sabah da yakınlardaki başka bir köyün rahibi öldürülmüştü.

Dördünün de yaşlı olmaları ve bildikleri kadarıyla

Hristiyan⁴ olmaları dışında hiçbir ortak özelliği yoktu. Belki de birbirlerini tanımıyorlardı bile. Eğer katil bir ruh hastası değilse, neden onları seçmişti? Neden vücutlarını doğramış, şerçlerine⁵ haç çakmıştı? Bunların ne anlamı vardı? Katilin içindeki bu korkunç öfkenin sebebi neydi? Neden seçmişti bu insanları ve bıraktığı mesajlar ne anlama geliyordu? Alvaro'nun zihninden bunun gibi sorular fırtına bulutları gibi geçip giderken, yan masadan birinin attığı bir laf onu karanlık düşüncelerin sisinden sıyırmıştı.

“Seni iblis herif!”

Edgar ve Alvaro irkilerek adama döndü. Kırk yaşlarında, seyrek saçları kırlaşmış, ön dişleri dökük ve gözlerinin altı çökmüş, paspal görünümlü bir adamdı.

“Ne dedin, sinyor?” diye sesini yükseltti Alvaro, bela kokusuna karşı hassas olan burnunun ucunda tuzlu bir yanma hissederek.

“Seni iblis herif, defol buradan!” dedi adam dik dik Alvaro'ya bakarak.

Edgar, “Hey, yavaş ol, içkiyi fazla mı kaçırdın sen?” diye araya girmek istedi.

“Burada onun gibileri istemiyoruz,” diye bağırdı adam.

Alvaro, adamın neden bahsettiği konusunda bir

---

4 Brezilya'da çok sayıda gizli Yahudi yaşıyordu. Nedeni 1497 yılında Portekiz Engizisyonu'ndan kaçmalarıydı. Engizisyon'dan kurtulmak için din değiştirip Hristiyan olan Yahudiler, “Conversos” ya da “Kripto Yahudileri” adıyla biliniyordu ve gizlice Yahudi dinine bağlılıklarını devam ettiriyorlardı.

5 Anüs.

şüpheye kapılmıştı, ama Edgar'ın bu konu hakkında bir şeyler öğrenmesini kesinlikle istemezdi. "Nereye girip çıkacağıma sen karar veremezsin," dedi meydan okuyan bir sesle Alvaro.

Adam hışımla ayağa kalkıp Alvaro'ya doğru yürüdü. Çevrelerinde, üç dört masayı işgal etmiş dokuz-on kadar kişi vardı ve nefeslerini tutmuş olanlara bakıyorlardı. Adamın biraz daha yaklaşmasını bekledi Alvaro. Adamın elini belinin arkasına attığını fark edince hışımla sol yanındaki subay kılıcını çekip arkasındaki sandalyeyi arkaya iterek ayağa fırladı ve kılıcının sivri ucunu adamın âdemelmesine dayadı. Herifin gözleri faltaşı gibi açılırken, sete çarpan su gibi durmak zorunda kaldı. Bir adım daha atsaydı, gırtlığı Alvaro'nun çeliğinin soğuk ucuna batacaktı. Çevredeki masalarda oturanlar olası bir kanlı sahneye şahit olma endişesiyle ayağa fırladılar ama ne yapacaklarını bilemediler. Edgar da ayağa kalkıp belindeki tabancayı çekerek "Sakin olun!" diye uyardı çevredekileri. Belki Alvaro'nun kılıcını gırtlığına dayadığı adamın arkadaşları vardı ve arkadaşının sırtından bir bıçak sallarlardı diye Edgar, onun arkasını kollamak zorundaydı.

Alvaro'nun karşısındaki adamın bir eli hâlâ belinin arkasındaydı, gözlerini gırtlığındaki kılıçtan ayırmadan "Defolun gidin buradan!" dedi yılan gibi tıslayarak.

Edgar çevredekilere gözdağı veren bir sesle bağırdı. "Sakin olun tamam mı, oturun yerlerinize, bizler Şerif'in adamlarıyız." Çevrelerini kuşatan ve adım adım

yaklaşan adamlar bir an duraksadılar. Kalabalığın arkasından hancının sesi yükseldi ondan sonra. "Sakin olun ve yerlerinize geçin, doğruyu söylüyorlar, onlar Şerif'in adamları. Bela istemiyorum burada!"

Adamlar bir an kararsız kaldı. Edgar tekrar ipleri eline almaya karar verdi. "Buradan gidiyoruz tamam mı ve sizler de burada kalacaksınız!" diye bağırdı buyurgan bir sesle. Adamlardan birkaç tanesi gözlerini onlardan ayırmadan yerlerine geçti. Ama hâlâ etraftaki kalabalık dağılmamıştı.

Alvaro kılıcını indirmeden etrafı kolaçan ederek geri geri yürüdü. Edgar, "Çekilin, yol açın," dedi ve elindeki tabancanın horozunu kaldırdı. Horozun gerilmesinden dolayı çıkan metalik ses, çevrelerini kuşatan adamların aniden çekilerek yol açmalarına neden oldu. "Açılın hadi, kapının önünden de çekilin!" diye sesini yükseltti Edgar. Sesindeki mertlik ve kararlılık etkili olmuştu.

Kendilerini dışarı atınca rahat bir soluk aldılar. Hemen atlarına atlayıp hayvanları kamçılıyarak ana yola doğru sürdüler. Arkalarından hanın kapısı açıldı ve Alvaro'yla kavgaya tutuşmak isteyen dişsiz adamın küflü bir sesle bağırdığı duyuldu.

"Bir daha sakın gelmeyin buraya sizi ibneler!"

Bölüm

4

“Nereye Alvaro?” diye sordu Edgar ana yola çıktıklarında.

“Rio de Janeiro zindanlarına, şu sizin tutukladığınız deliyi ziyarete.”

Atlarını kamçılayıp tırsa kaldırdılar. Alvaro’nun atı koşmayı çok sevdiği için kamçıyla verdiği emirle ileri atılmadan önce boynunu mutlu bir kişnemeyle sağa sola salladı.

Kestirmeden gitmek için yoldan çıkıp şekerkamışı, pamuk, mısır, pirinç, fasulye ve meyve bahçeleriyle dolu tarlalardan geçtiler. Boyunlarındaki çanların çınlamasıyla sulak yaylalara egzotik bir ezgi katan sığır ve keçi sürülerinin arasından yol açtılar kendilerine.

Bir saat kadar sonra kent dışındaki yüksek bir tepeye kurulmuş kalın duvarları arkasında azılı katillerden haydutlara, idamı bekleyen mahkûmlardan yan kesicilere, adi hırsızlardan aşağılık tecavüzcülere kadar pek çok lanetli insanın ikamet ettiği eski ve kasvetli hapis haneye varmışlardı. İçerisi sessizdi. Dört yanı ürkütücü ve sisli dalgalarla kuşatılmış, etrafı sert ve sivri

kayalarla çevrili ıssız bir ada gibi ışıksızlık ve ümitsizlik saçıyordu.

Kesme taşlarla kaplı avluda atlarını görevlilere teslim edip sol taraftaki duvarları beyaz renge boyalı hapishane binasına girdiler.

Öncelikle, yapacakları bu gayri resmi ziyaret yüzünden izin almak için uzun zamandır tanıdıkları hapishane şefiyle kısa bir görüşme yapmak zorunda kaldılar. Şefin alt dudağı bir şekilde zarar gördüğünden aşağıya doğru sarkık duruyordu. Yuvarlak yüzü limon şeklindeydi ve sapsarıydı. Saçları ise buğday rengindeydi ve çok gürdü. Alvaro'ya laf arasında tekrar göreve döndüğüne yapmacık bir samimiyetle memnun olduğunu dile getirdi. Daha sonra Alvaro, aslında sorusunun muhatabı olmamasına rağmen şefe, "Bu adamın madem masum olduğu kanıtlandı, neden hâlâ serbest bırakılmadı?" diye sordu.

Şef umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. Alt dudağı sarkık olduğu için kelimeleri yuvarlayarak konuşuyordu.

"Dün gece valinin özel kaleminden bir yazı aldım. İdamı belirsiz bir tarihe erteleyin yazıyordu. Hepsi bu."

Valinin emrinin arkasındaki gerçek manayı tahmin edebiliyordu Alvaro. Eğer gerçek katil bulunamazsa suçu zaten itiraf etmiş olan delinin üzerine yıkıp, öldürülen insanların halka karşı bir kefareti olarak onu idam edeceklerdi. Daha önceler de pek çok kez yapıldığı gibi... Kana kan isteyen halka istedikleri kanı verecek bir kurban bulurlardı mutlaka.

Şefin yanlarına verdiği bir görevli eşliğinde, bu sabah asılması planlanan Manduca adlı delinin kaldığı zindana gittiler. Yanlarındaki görevli idam mahkûmlarının kaldığı binanın avlusundan iki görevliye durumu anlatıp onların da gelmesini istedi. Adamlar homurdanarak masanın üzerindeki iki gaz lambasının fitilini yakıp yolu göstermek için önden yürümeye başladı.

Gaz lambalarının kanlı kılıç gibi karanlığı yardığı kıvılsız ışıkları önünde, güneşin tek bir zerresinin dahi düşmediğı karanlık koridorları adımladılar. Havasız koridorlar uzun ve basık bir tabutu andırıyordu. Lambaların kıvılsız alevinde duvarlara düşen oynak gölgelerin o ürkütücü, uğursuz danslarıyla yürürken, Alvaro'nun dipsiz ve aksi yüreğı bu karanlık cehenneme düşmenin dehşetiyle daha da kararmıştı. Ömrünü bu karanlık zindanlarda geçirmek zorunda kalmanın nasıl bir his olacağını düşünmek, içine bir kurşun gibi oturmuştu. Her ne kadar birçoğı bunu hak etmiş olsa da, içinde tarifsiz acıların, çiğ umutsuzlukların, şekilsiz ve ruhsuz sıkıntıların aktığı gözyaşlarıyla dolu bu kan ve günah kuyusuna atılmak, bir insanın başına gelebilecek en kötü şey olmalıydı diye düşünüyordu Alvaro. İçini damla damla buran bu zehirli düşünceler, zindanların birinin önünde durmalarıyla kesildi.

Görevlilerden biri, halkayla beline taktığı bir düzine kadar anahtarı şangırdatarak çıkarttı ve el çabukluğuyla yerini ezbere bildiğı anlaşılan bir tanesini içlerinden seçip kapının deliğine soktu. Basık koridorda şakla-

yan bir sesle kilidi düşürdü. Omuz vererek zindanın ağır ve soğuk demir kapısını gıcırdata gıcırdata itti. Kapının açılmasıyla içeride sıkışıp kalmış iğrenç ve yapışkan bir koku dışarıya doğru hücum etti. Etrafı kuşatan bu çıldırtıcı kokuya karşı nefeslerini tutarak eşikten içeri girdiler.

Yatak niyetine yere serilmiş hasır otunun üzerinde yatmakta olan iri yapılı Manduca, kafasını kaldırıp yorgun yorgun onlara baktı. Kapana kısıtılmış bir hayvan gibi hırıltılı soluk alıyordu. İçerisi küçük ve karanlıktı. Ortada, dışkı kokusunun kaynağı olan bir hela deliği, öbür köşede el yıkama leğeni, yanında bir maşrapa ve pis bir yemek kabı dışında hiçbir şey yoktu. Hapishane-nin bu bölümündeki hücrelerde aslında engizisyon mahkemesi tarafından suçlu bulunan mahkûmlar kalıyordu ama yer kıtlığından zavallıyı buraya tıkmışlardı. İçeriye güneş ışığının tek bir damlası bile düşmüyordu ve kırmızı renkli lambaların saçtığı ışıklar, zindanın karanlık, siyaha boyalı, pislik içindeki rutubetli duvarlarına daha ürkütücü bir görünüm vermişti.

Görevliler gidip Manduca'nın elini ve ayaklarını bukağıyla zincirlediler. Manduca birden panikleyerek "Beni asmayın, beni asmayın daha değil, daha değil!" diye yalvarmaya başladı. Sesindeki çaresizlik ve yakınma, Alvaro'nun içini sızlatmıştı.

Alvaro ve Edgar acıyan gözlerle birbirine baktı. İkinin de içine bir hançer gibi aynı düşünce saplanmıştı.

"O adam masum ve hâlâ suçlu muamelesi görüyor!"

Hapishane şefinin yanlarına verdiği görevli, masum mahkûmu bir hayvan gibi bağlayan diğer iki gardiyana işaret verdi ve çıkmadan önce Alvaro ve Edgar'a dönüp, "İhtiyacınız olursa koridorun sonundayız, seslenmeniz yeterli!" dedi, ses tonuna belirsiz bir aşağılama katarak. Sonra gaz lambalarından birini yere koyup dışarı çıktılar.

Koridordaki zemin taşlarının üzerinde yavaş yavaş azalan ayak seslerinden hapishane görevlilerinin uzaklaşmalarını dinledikten sonra Alvaro, kendini Manduca'ya tanıttı. Kimse ona henüz Vali'nin kendisini affettiğini söylememiş olmalıydı ya da o masum olduğu halde neden hâlâ burada kaldığını anlamamış olabilirdi; Alvaro ona güven vermek istedi.

"Manduca, senin suçsuz olduğunu biliyoruz, seni buradan çıkartacağız."

"Evet evet, çıkartın beni çıkartın beni, burası çok soğuk. Burada yanıyorum ben, dışarı çıkartın beni... Ne olur dışarı çıkartın!"

Kelimelerin arasında, dişlerinin çarpıklığından olsa gerek, tıslama sesleri çıkartarak hayvansı bir tonda yalvarıyordu.

"Tamam, sana söz veriyorum çıkartacağız ama önce bize cevap vermelisin," dedi Alvaro oldukça yumuşak bir sesle. Kafası karışmasın diye tane tane konuşuyordu. "Ne gördün? Geçen hafta, kilisede, öldürülen o rahiple ilgili ne gördün?"

"Evet evet ben öldürmedim onu. Onu öldürdüler.

O iyi biriydi, bana ekmek ve şarap veriyordu. O beni sevdi. O beni severdi. Çocuklar taş atardı bana. Çocukları sevmem ben. Çocuklar kötü, hepsi piç onların!” Bunları söylerken ileri geri, sanki dalgalı bir denizde yol alan bir kayığın içindeymiş gibi sallanmaya başladı oturduğu yerde. Sallanırken de ayak bileklerindeki ve ellerindeki zincirler şakırdıyordu.

“Neden ben öldürdüm dedin Şerif’e?”

Manduca şaşı gözleriyle şaşkın şaşkın Alvaro’ya baktı. Daha doğrusu Alvaro kendisine baktığını düşünüyordu ama emin değildi. Sorduğu soruyu anlamamış ya da daha önce söylediklerini hatırlamamış gibiydi.

“Manduca, geçen hafta seni köylüler yakalayıp Şerif’e verdiklerinde, neden ona rahibi ben öldürdüm dedin?”

“Hayır hayır,” diye yalvarmaya başladı tekrar. “Ben öldürmedim. Rahibi ben öldürmedim. O bana ekmek verdi, şarap verdi. Ben öldürmedim. Manduca iyidir, Manduca İsa’ya teşekkür etti. İsa esirger ve bağışlar!”

“Ama ben öldürdüm demişsin. Hatırlamıyor musun? Korkmuş muydun?”

Bir anda sallanmayı kesti. Gözleri gırtlığı doğranacak kurbanlık bir koyun gibi büyükçe açıldı.

“Korkunçtu, korkunçtu evet evet. Neden neden neden neden?”

“Kim yaptı, yapanları gördün mü?”

“Gördüm. Ben gördüm... Beni dövmeyeceksiniz gene değil mi? Hayır ben yapmadım...”

“Ne gördün Manduca? Kim öldürdü onları?”

“Ben, ben görmedim hayır... Hayır asmayın beni, yalvarırım asmayın beni, her şeyi söylerim, dövdürtmeyin beni...”

“Ama gördüğünü söyledin. Söyle, ne gördün? Korkma artık emniyettesin, kimse sana bir şey yapamaz, söz veriyorum Manduca!”

“Ben, ben, çok kötü çok korkunç... Aynısıydı, iki kere öldürdüler. İki kere boyamışlardı...”

Alvaro sabrını kaybetmeye başlayarak kaşlarını çattı. “Neyi boyamışlardı?”

“Boya... Kan... Duvarda vardı, duvarda vardı, o boyalıydı onlar. Onlar duvardaydı... Kanlı, kanlı...”

Tekrar ileri geri sallanmaya başladı ama bu sefer daha hızlı. Üstelik ağzından da salya akıyordu.

“Ne duvarda? Anlamıyorum Manduca, daha açık konuş. Sakin ol. Tamam mı, sakin! Önce nefes al. Heyecanlanma ve sakın korkma. Nefes al ver, burnundan ciğerlerine alıp ağzından üfle. Evet aferin. Yavaş yavaş. Şimdi gözlerinin önüne getir. Duvar, rahip Lucas’ın cesedinin asıldığı duvardan mı bahsediyorsun?”

“Hayır... Hayır şatoda... Şatoda... Duvardaydı rahip, duvardaydı...”

“Şato mu? Ne şatosu?”

“Şatoda, bana ekmek ve şarap verdi. Bana ekmek ve şarap verdi. Peynir de istiyorum, bana peynir verin.”

“Tamam Manduca, söz veriyorum sana peynir getirmeceğim, şarap da, şarap da ister misin?”

“Evet, şarap da istiyorum şarap da istiyorum, bana şarap verin... Bana şarap verin şarap verin, bana şarap verin...”

“Tamam tamam vereceğiz, aynı şeyleri tekrarlayıp durma! Ama önce söyle, hatırlamaya çalış, kimin şatosundan bahsediyorsun?”

“Hatırlamıyorum, o korkunç, bir daha götürmeyin beni oraya, o şatoya dönmek istemiyorum, o şatoya götürmeyin beni, çıkmak istiyorum buradan...”

“Tamam, seni o şatoya götürmeyeceğiz, söz veriyorum, bana güvenebilirsin. Ama hatırla Manduca, gözlerini kapat, gözlerini kapat ve düşün. Sana şarap getirmem yoksa. Evet aferin, kapat gözlerini işte böyle, şimdi düşün, hafızanı zorla, kimin şatosundan bahsediyorsun, kim o?”

“O... O şato... O şatoya gitmek istemiyorum, o şatoya gitmek istemiyorum...”

Alvaro Manduca’ya doğru yaklaşıp önünde çömeldi. Elini dizinin üzerine koydu usulca. Manduca irkildi ama dizlerini çekmedi.

“Hatırla Manduca, ne gördüğünü hatırla, kimin şatosu... İsmi ne? İsmi söyle bana lütfen, haydi şarap ve peynir get...”

“Barro Vero Kontu, Barro Vero Kontu... Ona götürmeyin beni, yalvarırım götürmeyin beni oraya...”

“Tamam götürmeyeceğim. Ama ne var orada? Ne gördün o şatoda?”

“Ben... Ben görmedim ben görmedim, ben hiçbir

şey bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum, ne olur beni oraya götürme!”

Alvaro kafasını çevirip Edgar’a baktı. Manduca’nın oyun oynadığını sanmıyordu ama çok korktuğu için gördüklerini karıştırıyor olabilirdi; ama ellerine şimdilik peşinden gidebilecekleri başka bir ipucu yoktu.

“Tamam Manduca, sakin ol, seni ona götürmeyeceğiz. Güvendesin burada. Teşekkür ederim, aferin böyle iyi çocuk ol. Şimdi dinlen artık.”

Birden gözlerini açtı.

“Şarap verecektin hani, şarap, şarap istiyorum ben şarap?”

“Tamam, sana şarap vermelerini söyleyeceğim.”

Edgar yerdeki gaz lambasını alıp beraber koridora çıktılar. Alvaro, gardiyana yaklaşıp, dün Şerif’in keten bir kesenin içinde verdiği gümüş paralardan birini uza-tıp, “Ona şarap ve peynir vermenizi istiyorum, tamam mı, paranın üstü de sizin olsun!” dedi buyurgan bir sesle.

“Tabi tabi, emredersiniz yüzbaşı,” dedi adam, Alvaro’nun verdiği parayı kirli ve nasırlı avucuna alırken. Sonra da gözlerinde şeytani bir kızılılıkla sırtarak ekledi.

“Siz hiç merak etmeyin, Manduca’ya çok iyi baka-cağız!”

Bölüm

5

Hapishaneden dışarı çıkınca, “O delinin söylediklerini dikkate alacak mıyız?” diye sordu Edgar.

“Deli olabilir ama çok korktuğu ve bir şeyler gördüğü kesin. En ufak bir bağlantıyı bile değerlendirmemiz lazım,” diye yanıtladı Alvaro.

Mata Porcos Yolu’ndan Manduca’nın ismini verdiği kontun evine giderken, Pedro Dias’taki göletin yanındaki handa kısa bir süre konaklayıp karınlarını doyurdular. İkisinin de ağzı Yahudi cumartesi gibi kurduğundan, yemeğin yanında birer maşrapa da bira söylediler. İçeride yemeklerini yerken hava iyice bozmuş, ufku kaplayan kara bulutlar, çevreyi saran tropikal Tujica Ormanı’ndan ince yağmur sisini de yanında getirmişti.

Yarım saat sonra Barro Vero Kontu’nun malikâne-sine vardılar. Manduca’nın eskiden kalma ağızla söylediği gibi bir şato değildi. Sadece girişinde, gotik mimarideki eski kalelere öykünerek ağ tonozla çevrili yüksek kanatlı bir bahçe kapısı vardı. Kapıdan geçince yeşilliğin arasını gümüş derili bir yılan gibi kesen ince ve

kavisli bir yolda bir süre daha at sürdüler ve evin önündeki avluya vardılar.

Ev, barok özellikleri taşıyan küçük ve modern bir sarayı andırıyordu. Sağlam panjurları bakır rengindeydi, çatısı ve köşelerdeki alçak kulelerin kubbeleri yeşile boyalı lav taşlarıyla süslenmişti. Önündeki havuzu ve bahçesi ile bakımlı ve göz alıcı bir görüntüsü vardı. Havuz, etrafını kuşatan kadife çiçeklerinin, Afrika Menekşelerinin, papatyaların ve hoş kokular salan lavantaların ortasında serinletici bir vahayı andırıyordu.

Atlarını avluda onları karşılayan seyise emanet ettikten sonra geniş ana kapının önüne yürüdüler ve yandaki altın yaldızlı sırma ipi çekerek çingırağı çaldılar. Kapıyı açan uşağa kendilerini tanıtınca uşak önlerinde eski usul bir reverans yaparak onları içeriye buyur etti.

Koridordaki altın sarısı varak kaplamayla bezenmiş duvarların üzeri, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş, geniş kenarlı çerçeve yağlı boya tablolarla süslenmişti. Tablolar genelde Yunan trajedilerinden esinlenilerek resmedilmişti.

Koridoru geçince duvarları Roma tarzında kiremit renkli tanrı ve tanrıça freskleriyle kaplanmış, şömineli ve etrafı şık kadife koltuklarla çevrelenmiş, tepesinde iki tane büyük kristal mum avizenin asılı durduğu geniş ve ortası kemerli bir salona girdiler. Dışarısı soğuk olmadığı halde şömine, hafif bir alevle çatırdayan birkaç odun parçasıyla yakılı tutulmuştu. Meyve ağaçları dikili arka bahçeye açılan bakır renk panjurlu pencerelerden birisi

açıktı ve içeriye nemle ıslanmış taze ot ve yağmurlu toprak kokusu süzülüyordu. Uşak tekrar zarif bir reverans yapıp koltukları işaret ettikten sonra, Kont'a haber vermek için dışarı çıktı. Misafirlerse sessizce koltuklara yerleşti.

Hava gitgide kararmıştı. Açık pencereden gelen esintiyle, şöminede yanan korlar kalın odun parçasının üzerinde kızıl bir yarık açarak cızırdadı. Esen meltemin etkisiyle dalları kıvrılan arka bahçedeki ağaçların koyu gölgeleri açık camın önünü kapattı. Alvaro'nun içine bir huzursuzluk çökmüştü. Sıkıntıyla parmaklarıyla oynuyor, Edgar'sa sessizce şöminedeki ateşi seyrediyordu.

“Hoş geldiniz!”

Sesin geldiği yöne baktılar. Eşikte, koyu renk dar ipek takım elbisesiyle Barro Vero Kontu belirmişti. Alvaro onu yıllar önce sadece bir kez Şerif Hipolito Dionattan'ı bir mesele yüzünden ziyaret ettiğinde görmüştü. Alvaro, kendisini unutmuş olduğunu düşündü. Kont'un üzerinde yakaları ve kol uçları tığ iğnesiyle örülmüş, ince Venedik usulü fisto dantel süslemeli şık bir gömlek vardı. Kumaşın kenarları ipek iplikle sarmalanarak dikilmişti. Kont'un ceketinin yakalarından uzanan boynu ve tıraşlı yüzü, bakır renginde parıltıyordu.

Kendinden emin adımlarla yaklaşırken misafirler şapkalarını çıkartıp ayağa kalktılar. Kont, resmi bir sesle, “Malikâneme hoş geldiniz,” dedi.

“Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim sayın kont. Ben Yüzbaşı Alvaro Lima, bu da Teğmen Edgar Pupa.”

Kont davetsiz misafirlerinin ellerini sıcak bir içtenlikle sıktı. Emir vermeye alışık, güçlü ve katı bir görünümü vardı. Derin yüz hatları, yüzüne cesur ifade katan kemerli bir burnu, kalemle çizilmişçesine düzgün bir ağzıyla heyecanlı ve ışıltılı yeşil gözlere sahipti. Kırk beş yaşlarında olmalıydı ve sağlıklı, dik duruşundan, saçlarında daha fazla olması gerekirken sayısı onu geçmeyen kırışmış tellerinden kendine çok iyi baktığı anlaşılıyordu.

Gözlerinde ölçülü bir merakla Alvaro'ya döndü.

“Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim yüzbaşı?”

“Birkaç soru sorup gideceğiz sadece.”

“Güzel,” dedi rahat bir sesle. “Öyleyse sizlere yardımcı olmadan önce bir şeyler içmek ister miydiniz?” Misafirperverliğini ve cömertliğini vurgularcasına elini kaldırdı. “Şarap, likör, bira ya da başka herhangi bir şey!”

Kont'un kendine yakışır şekilde centilmen ve misafirperver bir şekilde konuşması Alvaro'nun hoşuna gitmiş olmalı ki Edgar'la aynı anda ağzından “Şarap,” lafı çıktı. Kont yüzüne ince bir gülümseme takınup şömine-nin üzerindeki çingırağı çaldı. Uşak elleri önünde içeri girince, “Bize mutfaktan üç kadeh şarap getir,” diye seslendi.

Uşak başını eğip salondan çıktı.

“Lütfen, oturun ve evinizdeymiş gibi rahat edin,” dedi tekrar kont, kadife koltukları işaret ederek.

Karşılıklı olarak kadife koltuklara oturdular. Söze önce Alvaro başladı.

“Sinyor Luciano Paulista, şu Praia Vermelha’da geçtiğimiz bir ay içinde işlenen cinayetleri duydunuz mu? Buraya fazla uzak değil, belki duymuşsunuzdur.”

Kont şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Cinayet mi?”

“Evet, dört kişi öldürüldü. İki yaşlı rahip ve çok fakir köylü bir çift daha.”

Kont başını sallayıp dudaklarını büzdü.

“Üzgünüm ama duymadım.”

“Korkunç bir şekilde öldürülmüştü dördü de. Gırtlakları bir kılıçla yarılmış ve tıpkı İsa gibi kolları açılarak sanki çarmıha gerilir gibi katil onları duvara çakmış.”

Kont’un soğukkanlı yüz ifadesi birden değişmiş, endişeli ve ürkek bir ifadeye bürünmüştü.

“Gerçekten de korkunç! Kim ya da kimler böyle bir şey yapabilir, aklım ermiyor.”

“Dahası da var,” diye devam etti Alvaro. “Katil kiliseye ve ırgat çiftin evine bir şey yazmış, “Ben Mesiha Daggala’yım, Ölüm Peygamberi,” diye bir mesaj...”

Kontun yüzünün mosmor olduğunu görebiliyorlardı. Adeta yutkunmakta zorlanır gibi tıksırarak oturduğu koltukta kıpırdandı. Tam o sırada içeriye bir uşak girdi ve şöminedeki alevlerin altın renkli ışıklarını yansıttığı gümüş bir tepsinin üzerinde, kristal kadehlerde yüzen kan renginde üç kadeh kırmızı şarap getirdi.

Alvaro’nun susuzluktan ağzı paslandığı için bir di-

kişte kadehin yarısını içti. Şarap çok kaliteliydi, hanlarda boğazını ıslatıp midesini bulandıran tatsız ve karışık üzümlerden damıtılmış ev şaraplarına benzemiyordu. Kont gösterişi seven cömert biri olmalıydı, evine gelen davetsiz misafirlere kristal kadehlerden kalite şarap sunmaktan bile geri kalmamıştı.

Boğazlarını yeterince ıslattıktan sonra, Alvaro tekrar konuya döndü. “Manduca adlı birini tanıyor musunuz?” diye sordu Kont’a. “Biraz saf biri. Otuzlu yaşlarında!”

Kont, düşünceli bir sesle, “Manduca,” diye tekrarladı ismi. Bir elini dudağına götürdü. “Manduca, evet hatırlıyorum, geçen sene seyis olarak uşağımın işe aldığı çocuktan bahsediyor olmalısınız. Biraz kalın kafalı biriydi. Çok fazla kalmadı burada. Ahırda yatacak bir yer ayarlamıştık. Karnını doyuruyorduk ve o bize nankörlük edip birkaç hafta sonra ansızın kaçıp gitti.”

“Kaçtı mı?”

“Evet.”

Sonra kaşlarını çatıp derin bir ifadeyle Alvaro’ya baktı kont.

“Neden onu sordunuz, yoksa bu olanlarla bir ilgisi mi var?”

Bir an ne söyleyeceğini bilemedi Alvaro. Nüfuzlu birine yalan söylemek doğru olmazdı ama her şeyi de bilmesi gerekmiyordu.

“Kısmen. Sanırım Manduca katilin kim olduğunu görmüş, ama çok korktuğu için bir türlü katilin ismini söyleyemedi.”

“Hım, demek öyle,” dedi Kont ilgisiz bir sesle.

“Evet.”

Kont kadehinden büyükçe bir yudum daha şarap aldı. Sonra da gırtlığında acı bir tat bırakan şarabı genzinden verdiği derin bir nefesle uzaklaştırır gibi yaptı.

“Peki, buraya gelmenizin nedeni?”

“Manduca’nın burada çalıştığı süre boyunca kimseye zarar verip vermediğini ve emriniz altındaki serflerle ilgili bir sorun olup olmadığını merak ettik sadece!”

“Anlıyorum,” dedi kont. “Sanırım cevabını vermiş oldum. O deli burada birilerine zarar verecek kadar çok çalışmadı. Serflerimle de ilgili hiçbir sorunum yok. Aç mısınız?”

“Teşekkür ederim sinyor, yedik.”

“Öyleyse...” diye melodik bir sesle ağaya kalktı Kont. “Başka bir sorunuz yok ise, şu anda daha fazla erteleyemeyeceğim işlerim var, eğer başka bir arzunuz yoksa işlerimin başına dönmek istiyorum.”

“Ah, elbette,” dedi Alvaro nazikçe. Kont’un elini sıkmak için ayağa kalktı. “Değerli zamanınızı tatsız sorularımıza ayırdığınız için müteşekkirim Kont Luciano Paulista.”

“Her zaman Yüzbaşı, her zaman...”

Atlarına binmek için dışarıya çıktılar ama onları göremediler. “Seyis belki de daha uzun kalırız diye atlarla ilgilenmek için onları ahıra götürmüş olabilir,” diye düşündü Alvaro.

Ahır bulmak için sessizce malikânenin arka tara-

fına yürüdüler ve ileride, domuzlar için ayrılmış çitlerle bitişik, önünde ipleri çözülmüş koca bir saman balyası olan yapıya doğru yaklaştılar. Dizlerinin üzerine kadar gelen çizmeleriyle seyis, elindeki tırmağı saman yığınınına batırıp ahıra saman taşıyordu.

“Atlarımız içeride mi?” diye sordu Alvaro seyise yaklaşıncı.

Yaşlı seyis silik bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Arpacıklı sol gözünü kıstı.

“Evet sinyor, evet, onlara su ve saman verdim, yorgun görünüyorlardı.”

Adama doğru yaklaştı Alvaro ve gözlerinin ucuyla etrafta başka kimse var mı diye sinsi sinsi süzdü. Kimseciklerin olmadığına kanaat edince, “Kontunun sağlık durumu nasıl?” diye sordu kısık bir sesle.

Adam tırmağı samana geçirmişti ki durup Alvaro’ya baktı. “İyi efem, son derece iyi efem!” Dili, “efendim” demeye dönmediği için böyle konuşuyordu.

Alvaro sanki bir kabahatini yüzüne vurur gibi suçlayıcı bir sesle, “Biraz rengi solgun görünüyordu ve tıksırıyordu. Dikkat etmedin mi yoksa?” dedi. “Oldukça da halsizdi...”

Seyis utanarak kafasını salladı. Sorudan ve Alvaro’nun ses tonundan huzursuz olmuştu ama ne söylemeye çalıştığını anlayamamıştı.

“Uyku problemi olduğunu biliyorum son zamanlarda efem, odasındaki mumları sabaha kadar söndür-

müyor, hatta bazen uşasını ona içki ve meze getirmesi için sabaha kadar birkaç kere yatağından kaldırdığını duydum. Ama bu son derece doğal efem."

"Nedenmiş o?"

"Efem, neden olmasın ki..? Vermelha'daki o korkunç cinayetlerden sonra kim rahat uyuyabilir?"

Alvaro bir an için ürperdi.

"Ne yani, kontunun o cinayetlerden haberi varmı?"

"Bunu duymayan mı var efem?" dedi seyis safça omuz silkerek. "Her yerde bu olay konuşuluyor. Hatta tedirgin olduğu için eşi Sinyora Osana'ya bile onun çok sevdiği akşamüzeri atlı gezmelerini yasak etti!"

Sinyor Paulista içeride yalan söylemişti. Nedenini anlamamıştı Alvaro. Fakat o an farkına varamadığı daha özel bir şey daha olmuştu. Seyisin konuşması sırasında adını zikrettiği, kontun eşi Sinyora Osana...

O adı ilk kez duyuyordu. Ama o an, Sinyora Osana'nın çok kısa bir zaman içinde Alvaro hayatını sonsuza kadar değiştirecek kişi olacağını nerden bilebilirdi ki?

Oradan ayrılmadan önce Kont Luciano Paulista'nın seyisi onlara bir şeyler daha söylemişti.

"Hatta duyduğumuza göre, cinayetleri işleyen kişi, bir zamanlar bizim burada çalışan saf akıllı Manduca'ymış efem."

Alvaro'nun gözlerinin içine, arpacıklı sol gözünü manalı manalı kısarak baktı.

“Onun asılacağını duymuştuk. Sizin haberiniz vardır efem, asıldı mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı Alvaro kısaca. Sonra da kafasını kurcalayan şeyi sordu. “Manduca neden buradan kaçtı? Biliyor musun?”

Seyis biraz alaycı biraz da acılı bir ifadeyle gülümsedi. “Efem, Manduca biraz beyinsizdi, bir şeyi dört beş kere tekrarlıyorsan anca anlardı. O zamanlar fazladan seyiye ihtiyacımız vardı, çünkü av sezonu açılmış ve sinyorün sık sık yakın çevresindeki akrabaları ve arkadaşları avlanmak için buraya gelirlerdi. Ama Manduca çok beceriksizdi. Ata eğerini takıp, biniş takımlarını bir türlü doğru düzgün bağlayıp hayvanları zamanında hazır edemezdi. İşten de hep kaytarırdı. Sürekli eli apış arasında, ağaç arkalarına sinerdi. Sinyor çok sert biridir, bu yüzden Manduca’yı birkaç kere dövmüştü. Ama öyle çok da fazla değil, hani bizler çok daha kötüsünü gördük. Sonra bir sabah uyandığımızda yoktu. Kaçmıştı! İyi oldu bana sorarsanız, yoksa sinyorün elinde kalırdı o salak, efem!”

Bölüm

6

Seyise teşekkür edip atlarını aldılar. Malikâneyi çeviren alçak duvarların arka tarafındaki yüksek kanatlı kapıdan yola çıktılar. “Eee,” dedi sabırsız bir sesle Edgar kapıdan çıkar çıkmaz. “Bu Sinyor Paulista neden öyle konuştu? Cinayetleri duyduğunu neden gizledi sence?”

Alvaro huzursuz bir ifadeyle başını çevirip boş gözlerle Edgar’a baktı. Hiçbir fikri yoktu. Ama her insanın garip sırlarla ve çelişkilerle örülü bir ruha sahip olduğunu bilecek yaşıydı. “İnsanlar,” diye başladı. “Birbirini tanıdıkça, kendileriyle ilgili yeni labirentler keşfettikçe, yalnızlığın baki olmadığını anlar. Düşünceler belki bizi bir yere götürmez, aradığımız cevaplar belki sorduğumuz soruların ardından hemen gelmez, ama yalnızlıkla savaşmak, bizi cevabını asla veremeyeceğimiz sorular sormaya iter. Sorduğumuz her soruda, tutkularımızla nefsimizin karanlık dolambaçlı labirentlerinde biraz daha kayboluruz. Yazgımızla savaşmak için tutkuyu kuşanacak, alışkanlıklarımızı kaybetmemek için tutkularımızdan vazgeçerek en nihayetinde yazgımıza boyun eğeceğiz.”

Edgar boş gözlerle Alvaro'ya baktı.

“Geçen bunca zaman seni hiç değiştirmemiş. Gene felsefe yapıyorsun.”

Alvaro neşelenerek omuz silkti.

“Hayat hakkında düşünen insanlar olmasaydı hayat daha da boş olurdu. Yaşam, onu kutsayanlardan çok, ona ait renkleri değiştirmek isteyen serkeşlerin hayalleriyle boyanır ve bu renk eninde sonunda acının renginde olur.”

“Yani kanın renginde mi?” diye sordu Edgar.

Alvaro bu soruya cevap vermedi.

Mata Porcos Yolu'nun kenarında uzanan köye girdiklerinde daha da sessizliğe bürünmüşlerdi. Köylüler işleri başında olduğu için etrafta pek kimse görünmüyordu. Sadece meydandaki turtacının önünde, yalın ayaklı, yırtık kıyafetler içinde bir gurup sümüklü çocuk birbiriyle şakalaşıyordu. Doğuya dönen Catumbi Yolu sapasına gelince güneye doğru yol almaya devam ettiler. Yollar iyi durumdaydı ama göğün eli kulağındaydı. Güçlü bir yağmurda nehir taşabilir ve bu yolları bataklığa çevirebilirdi. Tekrar güneş açıp çamuru kurutana kadar da köyler arası arabayla erzak geçişleri kesilirdi.

Barro Vero Kontu'na ait arazileri geride bıraktılar ve Catumbi Nehri üzerindeki taş kemerli tahta köprüden geçtiler. Edgar yüzünü Alvaro'ya döndü.

“Alvaro, bir şeyi merak ediyorum, işten ayrıldığından beri geçimini nasıl sağlıyordun? Bildiğim kadarıyla bir yerde çalışmıyorsun.”

Alvaro omuz silkti.

“Biliyorsundur, karım uzakta yaşayan ailesinin evine dönünce ben de ondan kalan evde oturmak istemedim. Her yerde onun ve çocuklarımızın kokusu vardı. Evi olduğu gibi bırakıp limana yakın yerdeki o küçük kulübeyi kiraladım. Yiyecek ve içecek paramı ise ağabeyimden sağlıyordum. Fazla onurlu bir davranış değil benim yaşımdaki birinin ağabeyinin parasını yemesi; ama onda bol miktarda var. Kömür ve ağaç işinden iyi kazanıyor. Elimdeki birikmişler bitince kapısını çalıp bir miktar borç istedim. Sarhoştum ve kötü görünüyordum. Yaklaşık yedi-sekiz aydır onun bana o zamanlar verdiği parayı yiyorum, hâlâ da bitiremedim.”

“Eşin ve çocuklarıyla...” dedi Edgar çekingenlikle ve ancak birkaç sefer sıkıntıyla iç çektikten sonra sözlerinin sonunu getirebildi. “...görüşüyor musun?”

Alvaro gırtlığındaki düğümü midesine oturtan derin bir nefesle içine çekti. Çocuklarını ve eşini düşününce şakakları ağrıyordu, hâlâ kabullenemiyordu bu durumu. Onurundan ve korkusundan dolayı da yanlarına gidip yalvaramıyordu. “Ben mektup yazıyorum. Öyle yazıyoruz işte...” dedi yarım yamalak. Halbuki sadece bir kere mektup yazmıştı. Onun da karısının eline geçip geçmediğini bile bilmiyordu. Belki de babasının emriyle, evdeki birileri tarafından o mektup eve girer girmez yakılmıştı. Ya da daha da acısı, karısı mektubu okuduktan sonra kendisi bu işi yapmıştı.

Alvaro, karısının neden onu terk ettiğini babasına

ve yakın çevresine nasıl açıkladığını da bilmiyordu. Alvaro bundan derin bir utanç duyuyordu. Hatta korkuyordu. Karısıyla burada oturduğu evi o gidince hemen terk etmesinin nedenlerinden biri de babasının belki de ondan intikam almak için birilerini gönderecek olmasından çekinmesinden dolayıldı. Ama gene de karısının onu terk etme nedenini gizlediğine inanıyordu. Böyle iğrenç bir şeyi nasıl anlatabilirdi ki?

Ayrıca Alvaro hâlâ neden boşanmak için karısından bir haber gelmediğini de bilemiyordu.

İşini ve karısını ardı ardına kaybettiği zaman hayatının bir daha asla eskisi gibi olamayacağını anlamıştı. Ruhu, her an kopup uzaklara uçacak hafifmeşrep bir yaprak gibi sallanıyordu bedeninde. Hayatı boyunca tutunduğu tüm dallar, görünmeyen sivri dikenlerle donanmış gibi her yanını çiziklere bulamıştı. Kan kaybederek yaşıyordu. Sarp ve tehdit yüklü kayalarla çevrili geçmişiyse, sisli ve bulanık geleceğinin karanlık denizi arasında sıkışıp kalmış ıssız bir ada gibiydi şu an. Geçmişiyse uyumsuz, geleceğiyle uyuşma, oynaşma ümidi olmayan sarhoş bir gemi kaptanı gibi o kayadan bu kayaya, önüne çıkan her taşla bindiriyordu. Tüm geleceği, yabancı olduğu bir ülkede, dilini hiç bilmediği bir fahişenin hiç temizlemediği kokuşmuş apış arası gibi karanlık ve hastalık saçıcı geliyordu ona. Geçmişin günahlarını temizlemeden, geleceğin meyvelerine uzanmak istiyorsa insan, bazen şeytanla pazarlığa oturmak zorunda kalabiliyordu. Ve Alvaro da bir sene önce şeytana uyup

ona hiçbir zaman huzur getirmeyen ruhundaki melekleri tamamen kovmuştu.

Hava yaklaşık bir saattir kömür gibi karaydı ama henüz tek damla yağmur inmemişti.

“O adam, Altın Sezar Hanı’ndaki adam, neden sana iblis diye bağırdı?” diye sordu Edgar sonunda. Konuyu ne zaman açacak diye merak edip duruyordu Alvaro.

İlgisizce, “Bilmiyorum,” diye omuz silkti. “Gerçekten bilmiyorum,” diyerek yalanını sürdürdü sonra. Aslında o adamın ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Geçen haftalarda, kafayı fena halde dumanladığı ve aklının başköşesine yeni yol göstericisi şeytanı oturttuğu bir gece, o hana gitmişti. Muhtemelen o adam, hancıyla arasında çıkan o yakışıksız tartışmaya kulak misafiri olmuştu. Ya da daha kötüsü hancı, Alvaro’nun adını tüm müşterilere duyurmuştu.

Edgar başını salladı ve konuyu bir daha açmadı. Alvaro’nun bir şeyler sakladığını hissediyor olmalıydı. Ve yüz ifadesinden bundan rahatsız olduğu belli oluyordu. Alvaro da eninde sonunda bunu konuşmak zorunda olduklarını biliyordu. “Edgar benden rahatsızlık duyuyor musun?” diye sordu. “Dürüst cevap ver!”

Edgar derin bir soluk aldı.

“Yoo, şey yani ...”

“Lafı geveleyip durma,” diye azarladı.

“Tamam, yani bir parça,” dedi. “Bir sır saklıyorsun, hiçbir neden yokken istifa ettin ve bunu seninle şerifimiz

dışında kimse bilmiyor. İstifa ettikten sonra karın çocuklarını alıp seni terk etti. Ayrıca müdürün senin bugüne kadar adını bile ağzına almak istememesi, sana karşı duyduğu bu tuhaf nefret..." Bir an kararsız kaldı ve söyleyemedi. "İnsanları bilirsin. Arkandan seninle ve müdürle ilgili bir sürü dedikodu uydurdular."

Alvaro başını salladı. "Evet, tahmin edebiliyorum," dedi. "Ama biz şu anda işimizi yapıyoruz Edgar, iş ortağıyız, bu mesele benim özel problemim, özel hayatımızı işimize karıştırmamamız lazım."

"Evet, evet tabi," dedi Edgar ilgisizce. Anlayışlı görünmeye çalışıyordu ama Alvaro içinden kendisine küfredtiğini hissediyordu. Edgar üstlerinden çok korkan biriydi. Ona verilen her emri sorgusuz sualsiz yerine getirirdi. Bu yüzden de uzun süre, sınır kalelerine sürülmeden, asayiş teşkilatında görev yapabilmişti. Şerif, onun kiminle çalışmasını isterse buna boyun eğdi. Ve bu soruşturmada Şerif, eskisi gibi Alvaro ile çalışmasını istemişti ondan. O da hoşuna gitse de gitmese de kabul etmek zorunda kalmıştı. Her ne kadar eski dost da olsalar, Alvaro'nun teşkilattan o gizemli ayrılışından sonra, düne kadar Alvaro'yu bir kere bile ziyaret etmemesi zaten onun bu gizemli olayın baskısı altında olduğunu gösteriyordu. Ama bunlar artık geçmişte kalmalıydı. Alvaro'nun cebinde validen gelen emir kâğıdı vardı. Artık eskisi gibi asayişten sorumlu bir yüzbaşıydı. Ve resmi bir soruşturma açılmadığı sürece kimseye hesap vermek zorunda değildi.

Bir saat sonra şerif kumandanlığına vardılar. Üç katlı bina şehir meydanındaydı. İlk iki kat bronz renge boyanmış, kireç taşı bloklarıyla örülmüştü. En üst kat terastı ve binanın girişi taş kolonlarla tutturulmuştu. Yan tarafta, caddenin karşısında şehri ziyarete gelen zenginler için ayrılmış, meydana bakan ahşap korkuluklu ufak balkonları olan üç katlı bir han vardı ve işletmesini Sinyora Graça adında bir dul yapıyordu.

Şerif'in binasına girmeden önce arka sokaktaki mum imalatçılarının kazanlarından havaya süzülüp Providencia tepesinden esen rüzgârın burunlarına getirdiği muz, mango ve hindistancevizi ağaçlarının kokusuna karışan parfümsü kokuyu duydular. Binanın önündeki asık suratlı, süklüm püklüm nöbetçi memur, Şerif'in acilen onları görmek istediğini söyledi.

Kapıyı vurup odasına girdiklerinde Şerif Hipolito Dionattan, her zamanki gibi derli toplu masasının başında dalgın gözlerle oturmuş, kırılmış bıyıklarını burmaktaydı. Şerif'e eskiden miralay deniyordu, sonra kumandan denmeye başlandı, şimdi ise şerif deniyordu. Karşısında durup şapkasını çıkartan Alvaro, Edgar kapıyı kaparken "Bizi emretmişsiniz şef," diye seslendi.

Sanki karşısında tanımadığı biri varmış gibi yabancı gözlerle bakışlarını ona kaldırıp bir süre öylece kaldı. Edgar endişeli bir yüzle Alvaro'nun yanına gelip önce ona sonra tekrar Şerif'e baktı. Şerif'in gözlerindeki ifadeden ters giden bir şeyler olduğu çok açıktı.

Şerif Dionattan masasının üzerindeki bir parşömeni alıp Alvaro'ya uzattı. "Dün gece," diye başladı. "Evimin avlusuna bir mektup atılmış. Sabahtan beri ofise uğramadığınız için nottan haberiniz yok tabi."

Alvaro, parşömeni alıp üzerinde kanla yazılmış yazıya baktı.

"Herkesin yüreğinde karanlık bir kuyu vardır ve öldürmek insanın en doğal hakkıdır."

Ama esas Alvaro'nun içine kurşun gibi dökülen sözler bunun altındakilerdi.

"Ben Mesiha Daggala'yım, Ölüm Peygamberi Trocki, artık damar kesildi, kanın devamı gelecek!"

Yazıyı okuduktan sonra Alvaro belkemiğinde soğuk bir ürperti hissetti. Son satırları tekrar okudu.

"Kanın devamı gelecek!"

Ölüm yüklü kelimeler yüreğine saplanırken sanki katilin kanlı kılıcını gırtlığında hissetmişti.

Bölüm

7

Daha sonra Şerif Hipolito Dionattan'a bugün yaptıklarıyla ilgili sözlü bilgi verip odadan çıktılar. Alvaro, Edgar'ın yanındaki masaya geçip ofisteki eski arkadaşlarıyla biraz lafladı. İnsanların yüzüne karşı gülümsemesine rağmen, arada soğukluk olduğunun farkındaydı. Fakat bunu, bir yıldır arkasından edilen dedikoduları fazla umursamamaya kararlıydı. Tüm olanların üzerine ölü toprağı örtmüştü ve anma günü yapmamaya kararlıydı.

Mesai bitince Alvaro binadan ayrılıp kendini sokaklara attı.

Saat altıya geliyordu. Karnını doyurmak için meyhaneleri ve lokantaların bol olduğu, fakir ve zengin kesimden herkesin kesesine göre mutlaka uygun bir mekân bulabileceği Centro'ya gitti. Bir conversos lokantasında karar kıldı. Yahudi yemekleri hoşuna giderdi. Önce bir kase *sodra*⁶, ardından *bulemas de berencena*⁷, yanında ateşte

---

6 Hamursuz, yumurta, et veya tavuk suyuyla hazırlanan çorba.

7 Patlıcanlı gül böreği.

közlenmiş kuzu bacak ve üzerine tatlı olarak *haroset*⁸ ismarladı. Karnını doyurduktan sonra ot sarıp bir süre kalabalık caddede boş boş dolandı. Birincisi bitmeden ikinci otu da sarıp tüttürdü. Sonra başı biraz dumanlanınca limana indi ve etrafı seyretmeye başladı.

Rıhtıma yanaşıp şamandıraya palamarlarını bağlamış iki ağır navlun ticaret gemisinden, sandaletli ayaklarının tabanlarından yarık nasır taştan Afrikalı kadın ve erkek köleler, başlarının üzerinde taşıdığı yağ ve tuz tasterini iskelede bekleyen atlı arabalara yüklüyorlar, önde duran tüylü bir şapka giymiş ipek ceketli, elinde halka şeklinde sarılmış bir kırbaç tutan silah kuşanmış bir adam da onlara bağırarak emirler yağdırıyordu. Açıklarda dolaşan ve içinden çalgı sesi gelen küçük bir gemi güvertesindeki kandilleri yakılmış, muhtemelen akşam yemeği için durgun okyanus sularını tercih eden bir burjuva çifti gezdiriyor olmalıydı.

İskelenin önünde ızgara balık yapan kadının pişirip asma yaprağına sardığı sardalye kokusu daha yeni sofradan kalkmış olmasına rağmen, Alvaro'nun ağzını sulandırmıştı. Izgaranın önünde acı acı miyavlayan besili bir kedi, kadının isabetsiz savurduğu bir tekmeyle geriye sıçradı ama kaçmadı. Kadın kediye lanet okurken Alvaro'nun arkasından miskin miskin gelen bir köpek bir anlığına durup onun sol yanında duran elini koklayıp tekrar yoluna gitti.

8 Dövülmüş elma, tarçın, bal, ceviz, şarap ve çeşitli baharatlarla hazırlanan bir çeşit marmelat.

Hava iyice ağarmıştı. Öğlen göğü kaplamış kara bulutlar sert bir yelle pamuk gibi parçalanıp dağılmıştı. Denizden gelen tuzlu bir meltem Alvaro'nun yüzünü yalayınca, gri sulara arkasını dönüp tekrar caddeye çıktı.

Centro Meydanı'na doğru yürüdü ve kendisini Barbosa Meyhanesi'ne attı. Akşamları keman ve davulların ortamı şenlendirdiği, bazen de romantik aşk şarkıları olarak bilinen modinhaların söylendiği, kendini her gittiğinde evimdeymiş gibi hissettiği bir meyhaneydi Barbosa Meyhanesi.

Onu gayet iyi tanıyan garsonlarla iki lafladıktan sonra bir şişe şarap söyledi ve kulaklarını müziğe, gözlerini ise etrafındaki şen şakrak masalara kaydırды ama aradığı yüzü göremedi. Burası genelde bekar erkeklerle yeni heyecanlar arayan kart zamparaların uğrak yeriydi. Meyhanede müşterilerin gönlünü hoş eden üç tane genç kız çalışırdı.

Alvaro birinci şişeyi yarılarken yağız tenli garsonu çağırıp kulağına usulca Liliana'nın nerede olduğunu sordu. "Sinyor, o bugün hasta. Ama istersen Madalena'yı işi bitince çağırabilirim," dedi.

"Yok yok kalsın," dedi Alvaro, garsona ve şarabın yanında atıştırmak için bir iki parça kızarmış muzla, yağa batırılmış ezme peynir isteyip avucuna iki *kruza-do*luk küçük bir bahşış sıkıştırdı.

Meyhaneden saat ona doğru çıktı ve yemek yediği lokantanın arkasına bağladığı kula don aygırını aldı. Dizginlerini bileğine sarıp uykulu uykulu evine döndü. Atı

bu yolu çok iyi bildiği için dönüş yolundayken dönemeçlerde bile kamçısıyla emir vermesine gerek olmazdı hiç.

Ferahlamış ve boş vermişlik bir ruh haliyle içeriye girer girmez üzerine ağır bir yalnızlık hissi çöktü. İşine geri dönmüştü ama henüz çalışma saatlerindeki derli toplu halini eve getirmeyi başaramamıştı. Eksik olan tek şey eşi ve çocukları değildi. Alvaro hayata küsmüştü. Belki bunu bir yıldır kendine itiraf edememişti ama şu anda, küf kokulu tek gözlü derme çatma ıssız kulübesinden içeriye girdiğinde, adeta karanlık yüreğinin kapağından bir yıldır içinde biriktirdiği tüm ümitsizliğini ve tükenmişliğini dışarıya boşaltmış, kendini ağır hüznün bataklığının içine gömülmüş hissediyordu. Yan tarafa bakan pencerenin önündeki masanın üzerinde duran paslı şamdandaki mumu yakıp sallanan iskemlesine geçti ve gıcırdaya gıcırdaya sallanırken bir pipo yaktı. Sıkıntılıydı. Karısının geri geleceğinden ümidini kesmişti artık. Belki çocuklarını bile hayatı boyunca bir daha göremeyebilirdi.

Kendini çaresiz hissediyordu. Bir kuyunun içindeydi sanki. Ne yukarı tırmanmak için bir çaba sarf ediyordu ne de orada kalmayı istiyordu. Karısının dönmesini belki de istemiyordu gerçekte. Çünkü karısına hiçbir zaman âşık olmamıştı. Alvaro için o, üzerinde cinsel arzularını doyurmaya çalıştığı bir et yığınınından farksızdı. Ona hiçbir zaman ilgi göstermemişti. Onu hiç baştan çıkartmaya çalışmamıştı. Ona hiç “seni seviyorum” dememişti.

Alvaro'nun aradığı kadın o değildi. Onunla evlenmek zorunda kaldığını hissettiği için evlenmişti. Çünkü yalnızdı. Ve ne gizli bir sevgilisi ne de görünürlerde evlenebileceği uygun bir eş adayı olmadığı için, annesinin arabuluculuğu sayesinde, artık kendini günden güne daha da tüketen o yalnızlık ve kadınsızlık hissinden kurtulmak için evlenmeyi kabul etmişti. Kadınsız yaşamak, her gün o soğuk ve pis yatağa girmek, sık sık kabaran cinsel arzularını dindirebilmek için fahişelerin koynuna girmek, bir erkeğin hayatını ne maddi yönden ne de manevi yönden tam anlamıyla doyuran bir yaşam biçimi değildi. Eninde sonunda evlenecekti. Çevresindeki herkes evliydi. Ve o ana dek karşısına âşık olabileceği bir kadın çıkmadığı için de aşktan ümidini kesinlikle kesmiş ve ondan sonra kaderin karşısına çıkaracağı herhangi bir fırsatı değerlendireceğini kafasına koymuştu. Annesi de evde kalan oğluna kendince uygun ve tek bir aday getirince, Alvaro fazla düşünmemişti.

Ne evlilikti ama...

Bazen günlerce tek kelime bile konuşmazlardı. Alvaro'nun vardiya görevinde olduğu ve şehri bir uçtan öbür ucuna kadar gezdiği, sarhoşları patakladığı, tacizcileri kodese tıkıp, kavga çıkaranları kırbaçlattığı günlerde, eve yorgunluktan neredeyse at sırtında uyuyarak gelir, kendini evden içeri girer girmez giysileriyle yatağa atardı. Sabaha kadar horuldayarak uyur, gün doğarken de atına atlayıp tekrar göreve giderdi.

Karısı, Alvaro'nun yaptığı işten nefret ederdi.

Onun işleriyle ilgilenmez evde sohbetinin dahi edilmesini sevmezdi.

Alvaro, evliyken, daha doğrusu karısı yanındayken eski günlerini özlediğini hissedirdi. Meyhaneden geç gelmesine, arada sırada fahişelerin koynuna girmesine ses çıkartmazdı aslında karısı. İyi bir eş olduğu söylenebilirdi. Ama esas mesele karısının çocuklarıydı. Başka bir erkekten olan çocukları!

Alvaro kendi dölünden olmayan çocuklara bir türlü ısınamamıştı. Kendince her şeyi denemişti. Onlara küçük hediyeler almış, üstlerini başlarını giydirmiş, hatta yaptıkları yaramazlıkları bile hoş görmüştü. Onları dövmemiş, arada bir bağırmasına rağmen onları hiç ağlatmamıştı. Ama sevmemişti de... Kardeşlerini sevdiği gibi, annesini sevdiği gibi, ne karısını ne de çocuklarını sevmemişti bir türlü.

Bazen eve hiç gelmek istemezdi. Günlerce tavernalarda kalmak, o fahişenin koynundan öbürüne geçmek isterdi. Özgür ve bıçkın bir subay olduğu, hayvanlar gibi sevişip tavernalarda sabahladığı o eski günleri özlerdi.

Ama kimseyle paylaşacak şeyi olmadan çekilen yaşam özgürlükse, bundan da fazlasıyla sıkılmıştı evlenmeden önce. Çünkü gerçekte o, ne istediğini hiçbir zaman bilememiş bir erkekti. İstemediği şeylerin ne olduğunu eninde sonunda anlıyordu. Ama ne istediğini hiçbir zaman bulamamıştı. Şu an hayattan hiçbir beklentisi kalmamıştı. "Bir şeylerin değişmesi gerek," diyordu kendi kendine. "Hayatıma anlam katacak bir şeylerin olması lazım."

Nerden bilebilirdi ki hayatını temelli değiştirecek o şeyin çoktan kapısına dayanmış olduğunu...

Kapısı sert bir şiddetle yumruklanıyordu.

İrkilerek ayağa kalktı ve kapıyı yumruklarıyla döven arsız kişiye bir an önce görmek için öfkeyle açtı. Karşısında sarışın, on altı-on yedi yaşlarında, heyecanlı, genç bir ocuk duruyordu. "Bayım, bayım siz Yüzbaşı Alvaro musunuz?" diye sordu heyecanlı bir sesle.

"Evet," dedi Alvaro meraklanarak. Adını bildiğine göre, "Yanlışlıkla Suriyeli fahişelerin kaldığı bir kulübe sanarak çalmamıştı kapıyı bu yeni yetme," diye düşündü.

"Sizi bulmam hiç de kolay olmadı. İki saat evinizi aradım, sonra buldum ama bu sefer de evde yoktunuz. Buralarda dolanarak sizi bekliyordum. Acil bir mektup getirdim."

"Mektup mu?" dedi Alvaro iyice meraklanarak. "Kimden?"

"Barro Vero Kontu'ndan," dedi ve Alvaro'nun eline mühürlü bir mektup sıkıştırdı. Sonra da cevap beklemeksizin arkasına dönüp hızla karanlığa karıştı.

Çocuğun gidişini boş gözlerle izleyip kapıyı kattı Alvaro. Masaya dönüp merakla mumun altında mektubu açtı. Güzel bir el yazısıyla şöyle yazıyordu.

Sizi acilen görmem lazım. Size açıklayacağım çok önemli bir şey var. Soruşturduğunuz davayla ilgili...

Barro Vero Kontu

“Neden onu bu öğleden sonra görmeye gittiğimizde açıklamadı ki?” diye düşündü mektupta yazan notu okuyunca. “Üstelik davayla ilgili açıklayacağı bu şey de ne? Ne biliyor olabilir ve gecenin bir saatinde bu mektubu gönderecek kadar neden acil?”

Sorduğu sorulara evinde otururken cevap bulamayacağını biliyordu. Sönen piposunu sıkıntıyla masanın üzerine bıraktı. Kendini yorgun hissediyordu ve doğrusu tekrar uzun bir at yolculuğu yapmaya pek niyetli değildi. Zihnini boşaltmak umuduyla giysilerini çıkartmadan yatağına uzandı.

Birkaç dakika sonra uzaklarda çınlayan kilise çanının sesini duydu ve içinden saymaya başladı. Tam on bir kez vurmuştu. “Gece yarısına bir saat kalmış,” dedi kendi kendine. Aldığı mektuptan sonra uyuyamayacağını hissediyordu. Merakına yenik düştüğü için lanet okuyarak yataktan kalktı. Kapının yanındaki misafir koltuğuna attığı şapkasını ve ceketini giyip isteksiz adımlarla dışarı çıktı. Meyhaneden dönerken dikkat etmemişti ama gökte hiç yıldız yoktu, çünkü öğlen vakitlerinde göğü esir alan o kara bulutlar tekrar gelmişti. Evinin arkasında, üzerine tenteyle, yanlarını da tahta ve suntalarla kapattığı küçük ahırından atı Hugo’yu aldı ve şehrin kapısına doğru sürdü onu.

Şehirden çıkarken korktuğu oldu. Yakınlarda şiddetli bir gök gürültüsü koptu ve daha Mata Parcos yoluna girmeden gökyüzü sabahtan beri karnında biriktirdiği suyu bulutların ağzından kusarak sağanak halinde

inmeye başladı. Yolculuk sırasında başına bir kaza gelmemesi için göğsünde istavroz çıkartıp, Aziz Cristovao'ya dua ettikten sonra atını kamçılıyıp tırsa kaldırdı. Hugo, arkadaşı Bicca do Medalha Vikontu'nun bir hediyesiydi ona. Onun kanında tıpkı Medelha Vikontu'nunki gibi soyluluk vardı ve uzun mesafeleri yorulmadan koşabilirdi. Gerçi biraz daha genç olsaydı daha iyi koşardı ama yaşına göre gene de iyi durumdaydı. Alvaro "Ye-haaa!" diye bağırarak tekrar atını kamçıladı ve yüzüne ok gibi saplanan yağmura karşı şapkasının siperliğini kaşlarına kadar indirip Hugo'yu Parcos yolundaki sisli koruluğu soktu.

Yağmur gitgide şiddetini arttırıyordu ve ceketi daha yolu yarılamaadan sünger gibi olmuştu. Atı git gide hızlanıyordu ve yolda akan suların seviyesi şimdiden Hugo'nun toynaklarının üzerine çıkmıştı.

Yirmi dakika kadar sonra malikânenin geniş kanatlı kapısının yanlarına asılmış gaz lambalarının ışığını görmüştü. Kapının önünde durup atından atladı. Kapının üzerindeki tokmağı çevirerek kanatlı kapının damasını kaldırıncı, kapının arkadan sürgülenmemiş olduğunu fark etti. Kapının bir kanadını ardına kadar açtı. Kapı açılırken arkasındaki çan, malikânenin sınırlarına giren ziyaretçiyi bir tellal gibi etrafa haber vermişti. Dönüp hızla atına tekrar atladı. Yediği yağmur ve hızlı geçen yolculuk, içtiği içkilerin etkisinden tamamen sıyrılmasına sebep olmuştu. Etrafı kır çiçekleriyle süslü havuzun önünden geçip malikânenin önünde durdu ve atını

ahşap sundurmanın altındaki direğe bağıladı. Etrafta kimse yoktu ve bu da çok doğaldı, çünkü hâlâ acımasızca yere şakır şakır yağmur yağıyordu.

Kapının önüne gitti ve şapkasını çıkartıp suyunu sıktı. Sonra öbür eliyle yandaki ipi çekti. İçerdeki bronz çanın yankısı kulaklarında titreşti. Çok geçmeden başının tepesi kel, kulak üstündeki saçları kırışmış yaşlı uşak kapıyı açtı. Yakınlarda çakan güçlü bir şimşek bir an etrafı gündüz gibi yaptı. Uşağın gözlerinin altı uyku-
dan yeni kalkmış gibi şiş, göz akları da kızarmıştı. “Hatırladın mı beni? Şerif yüzbaşısı Alvaro’yum, Sinyor Paulista’yı görmeye geldim,” dedi hızlı ve ıslak geçen yolculuğunun etkisiyle hızlı hızlı soluklanırken.

Uşak tuhaf bir şekilde yüzüne baktı. Adeta nezaket sınırlarını fazlasıyla aşan bu geç saatteki ziyareti yadırgıyor gibiydi. “Üzgünüm yüzbaşı,” dedi durağan bir sesle, “ama geç kaldınız!”

“Geç mi, sinyor bir yere mi gitti?”

Uşak başını önüne eğip Alvaro’yu şok edecek şeyi söyledi.

“Sinyor bir saat kadar önce öldürüldü efendim!”

Bölüm

8

Uşak, Alvaro'yu içeri buyur etti.

Alvaro'nun uşaktan duyduğu cevap karşısındaki şaşkınlığı yüzünden su gibi ıslanan ceketinin ağırlığını bile unutmuştu. Uşak onun elinden kenarlarından su damlayan ıslak şapkasını alırken, "Ceketiniz sinyor, ıslanmış olmalı," dedi.

Alvaro başını sallayıp ceketini çıkarttı ve uşağa uzattı. "Ben bunları ocağın önüne asayım da kurusun," dedi uşak. "Onu nerede buldunuz?" diye sordu Alvaro.

"Mahzende efendim ve hâlâ da orada."

Ceketinin yan cebinden bir çingırak çıkartıp salladı. Gümüş çingırak koridorda çınlarken ilerde, sağdaki odadan genç, melez bir uşak çıktı. "Jacinto, yüzbaşmayı mahzene götür," dedi sertçe. Melez çocuk miskince başını eğip eliyle Alvaro'yu buyur etti.

Malikânenin koridorları, duvarlardaki gaz lambaları ve mumlar sayesinde oldukça aydınlıktı. Yukarı çıkan sarmal ahşap merdivenlerin önüne gelince, Jacinto adlı genç uşak duvardaki bir gaz lambasını eline aldı ve merdiven boşluğundaki kapıyı açtı.

“Buyrun sinyor, bu taraftan.”

O önden, Alvaro arkasından aşağıya indiler. Mahzene inen basamaklar üst kata çıkan ahşap sarmal merdivenin aksine aşağıya düz bir açıyla iniyordu ve basamakları ahşap değil, taştandı.

Beş-altı metre sonunda mahzene inmişlerdi. Çok büyük bir yer değildi. Sol tarafta, uzun duvarın önündeki raflarda şarap şişeleri, sağ taraftaki duvarın önünde ise ağızları mantarlı fıçılar vardı.

Orta yerdeki karartıyı hemen fark etti Alvaro. Jacinto göğsünde istavroz çıkartırken kısık sesle bir şeyler fısıldadı ve daha fazla yürümek istemeyerek olduğu yerde kaldı. Başının hizasında tuttuğu gaz lambasını alıp karartıya doğru yürüdü Alvaro. Lambanın cam siperliğinden yayılan ölgün ışıklar önünde tülден bir perde oluşturmuştu.

“Yüce Tanrım, esirge bizi!” dedi Alvaro, bakışlarını donduran yerdeki cesedi gördüğünde.

Sinyor Luciano Paulista’nun çırılçıplak soyulmuş kanlar içindeki cesedi, yerde kolları iki yana açılmış, avuç içlerinden çivilerle çakılmış bir halde yatıyordu. Gırtlığı ve tüm vücudu kesikler içindeydi; ayrıca Alvaro eğilip baktığında tıpkı Edgar’ın ona anlattığı gibi, önceki kurbanlara yapılan şeyin ona da yapıldığını fark etmişti. Serçine sokulmuş gümüş haçın artılı ucu mahzenin zeminine değerek cesedin belini hafifçe yukarı kaldırmıştı.

Katil bu sefer o meşhur imzasını atmamıştı yere.

Belki zaman bulamamıştı belki başka bir nedenden. Ama kurbanın göğsüne bıçakla daha farklı, kanlı bir yazı deşmişti.

PERİNDE ACCADAVER

“Bu cesedi ne zaman buldunuz böyle?” diye sordu Alvaro, ürkek gözlerle köşede bekleyen Jacinto’ya.

“E, ef, efendim, bir saat kadar oluyor. Hatta Sinyorita adamlarımızdan birini Şerif’e haber vermesi için kente göndermişti. Ama siz tek başınıza geldiniz?”

“Beni şerif göndermedi evlat,” dedi Alvaro. “Ama yoldadırlar.” Lambayı yukarı kaldırıp Jacinto’nun yanına yürüdü.

“Cesedi kim buldu?”

“Sinyorita buldu efendim. Çığlık attı ve hepimiz aşağıya koştuk. Şu anda dadı onun yanında, sakinleştirmeye çalışıyor.”

“Onu görmek istiyorum,” dedi Alvaro buyurgan bir sesle. “Beni odasına çıkar.”

Sinyorita Osana’nın odası ikinci katta, arka taraftaydı. Melez uşak üst kata çıkınca baş uşakla konuşmuş, üst kata Alvaro’yu başuşak çıkarmıştı. Uşak kapıyı çalıp içeriye girdi ve ardından kapıyı kapattı. Kısa bir süre sonra kapıyı içeriden açıp Alvaro’yu buyur ederken kendisi de dışarıya çıktı.

Sinyorita Osana, alnına konulmuş ıslak bir bezle yatağın içinde yatıyordu ve hemen yanındaki iskemlede onun elinden tutmuş başı eşarpla bağlı yaşlıca bir kadın

duruyordu. Bu, mahzendeyken melez uşağın söylediği dadiydı.

Sinyorita Osana'nın bu iyi aydınlatılmamış odada gözaltları ağlamaktan şişmişti ve teninin rengi, kuru bir papatya yaprağı gibi sararıp solmuştu. Şöminenin kesme süs taşlarının üzerindeki gümüş kaideli çift uçlu mermer şamdanın ucunda iki mum yanıyordu. Diğer bir mum da camın önündeydi. Acılı haline rağmen, Sinyorita'nın gençliği ve pürüzsüz güzelliği dikkat çekiciydi. Kabartılmış yastığa dökülen sarı uzun saçları altın suyu gibi parlıyordu mumun ışığında. Kan kırmızısı kalın dudakları krallık mührüyle damgalanmış gibi sessizlikle kapanmıştı. Acının, sanki bal mumundan bir tabelaya bıçakla deşilmiş gibi gözle görülür bir şekilde derin bir ifade kazıdığı yüzü, acılı olduğu kadar da yuvasının içinde yumurtadan yeni çıkmış bir kuş gibi savunmasız ve ürkmüş görünüyordu.

"Sinyorita Osana, öncelikle başsağlığı dileklerimi tüm içtenliğimle belirtmek istiyorum. Başınıza, özellikle de evinizde böyle bir olayın gelmesinin tarifsiz bir üzüntü verdiğine eminim ama şu anda bunun pek zamanı olmadığını bilmeme rağmen gene de soracağım birkaç soruya cevap vererseniz, kocanızın katilini bulmamız için bize çok yardımcı olacağınızı bilmenizi istiyorum."

Olabildiğince nazik ve içten konuşmaya çalışmıştı Alvaro ama bunları söylerken iskemlede oturan yaşlı dadi, başını çevirerek onun gözlerine diktiği bıçak kadar

delici bakışlarıyla odadan bir an önce gitmesini emretse de, ne olursa olsun orada kalıp Sinyorita'dan birkaç şey öğrenmeye kararlıydı.

"Ama kendinizi konuşamayacak kadar kötü hissediyorsanız..." diye devam etti kararsız bir sesle. "Daha sonra gelirim, fakat geçen her dakika kocanızın katilinden bizi daha da uzaklaştırmakta!"

Dadı, hanımının kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı.

"Ah, hayır dadı, konuşacağım," dedi Sinyorita, bitik, bitik olduğu kadar da vahşi bir kedinin pençelerini andıran yırtıcı bir sesle. "Lütfen sorun..."

Çok yakınlarda çakan bir şimşek gürültüsü bir an Alvaro'nun içini ürpertti.

"Kocanızı o halde bulmadan önce, onu en son ne zaman görmüştünüz?"

Sinyorita'nın yüzü acıyla buruştu. Cevap vermeden önce burnunu çekti. "Yarım saat kadar önce," dedi. "Öğlen evimize gelen iki tane asayiş subayının ziyaretinden sonra kocam kendini çok kötü hissetmişti."

O subaylardan birinin Alvaro olduğunu bilmiyordu demek.

"Neden?"

Derin bir sessizlik oldu. Sinyorita gözlerini uzaklara dikti. "Kocamın hiçbir suçu yok..." dedi ansızın, pişmanlık dolu bir sesle.

"Anlamadım? Kocanızın bir suçu olduğunu ima etmedim ki zaten!"

Ağlamaya başladı birden. "Hepsi benim suçum,

hepsi!" dedi acı dolu bir çığlık atarcasına hıçkırarak.

Dadı, hanımının alnındaki bezi alıp, "Sinyoram, tamam üzmeğin kendinizi lütfen, lütfen tamam sakinleşin lütfen," diye elini onun alnına götürdü.

Alvaro ise feryatların nedenini anlayamıyordu bir türlü. Daha da meraklanarak, "Kontes, sizin suçunuz olan şey nedir, lütfen daha açıklayıcı olun!" diye bastırdı.

"Benim suçum... Ben gönderdim onu aşağıya ben..." diyerek kesik kesik ağlamaya devam etti.

"Aşağıya, yani mahzene mi?"

"Yeter artık!" dedi dadı bir anda bağıarak. Tehdit dolu bir ifadeyle yüzünü Alvaro'ya çevirdi.

"Lütfen artık gidin buradan. Aradığınız cevap mahzende, çelik kapılı arka odada, uşak sizi oraya götürecektir!"

Sinyorita'nın ağıt dolu hıçkırıklarıyla çınlayan odanın ortasında Alvaro kendini bir anda yapayalnız hissetmişti. Merak ettiği daha birçok soru vardı ama o anda sorsa bile cevap alamayacağını biliyordu, çünkü dadının rahatsız edici ağırlığı hem onun hem de Sinyorita'nın diline kelepçeyi çoktan vurmuştu.

Alvaro çaresizce başını sallayıp hiçbir şey söylemeden afallamış bir halde dışarıya çıktı ve yaşlı uşağın donuk yüzüyle burun buruna geldi. Alvaro'nun içeride olduğu süre zarfında o da dışarıda, kapının önünde beklemişti demek.

"Beni mahzene götür," dedi Alvaro emreden bir sesle. "Çelik kapılı arka odaya!"

Bölüm

9

Alvaro ve yaşlı uşak ahşap merdivenlerden aşağı kata inerken bu arada dış kapının çan sesi duyulmuştu. Zemin kattaki koridora indiklerinde Şerif Hipolito Dionattan'la beraber Edgar Pupa ve askeri üniformalı dört kişinin daha kapıyı açan melez uşak tarafından içeriye buyur edildiğini gördüler.

“Sen, Alvaro, nasıl haberin oldu?” dedi şerif, şaşkın bir ifadeyle Alvaro'ya doğru yaklaşırken.

“Efendim, bir saat kadar önce Sinyor Luciano Paulista'dan bir mektup aldım. Soruşturduğum davayla ilgili olarak acilen görüşmek istediğini söylüyordu ama geç kaldım.”

Şerif, onun yanına gelip önünde bekleyen yaşlı uşaktan sakınır gibi kulağına doğru fısıldayarak, “Cesedi gördün mü?” diye sordu.

Alvaro “Evet” anlamında başını salladı.

“Katil aynı sapkın mı?”

Alvaro başını bir kere daha salladı.

“Bıraktığı izler aynı görünüyor...”

Şerif elini alnuna götürdü.

“Tanrım, hem de bu sefer bir sinyorun evinde... Kim böyle bir şeye cesaret edebilir? Kim?”

Alvaro da aslında kendisine bu soruyu soruyordu. Onu mahzene götürmek için bekleyen uşağa dönerek, “Siz hiçbir şey duymadınız mı?” diye sertçe sordu.

“Hayır, sinyor,” dedi adam başını yanlara sallayarak. “Sadece Sinyorita’nın çığlığı!”

Alvaro Edgar’a döndü bu sefer. “Evdeki herkesin sorgulanmasını istiyorum,” dedi. “Salona toplayın herkesi.”

Şerif de onayladı hemen Alvaro’nun sözlerini.

“Evet Edgar, evdeki herkesin, ayrıca çiftlikte çalışanların da toplanmasını istiyorum, herkesi toplayıp sorgulayın.”

Edgar, “Başüstüne efendim,” diyerek onlara kapıyı açan genç uşağa, “Bizi salona götür,” deyip adamlarıyla birlikte koridoru boşalttılar.

“Ben de Sinyorita’yla görüşüp baş sağlığı dileklerini iletayım,” dedi şerif ve yaşlı uşağa soran gözlerle baktı.

“Yo, onun yanından geliyorum,” diye araya girdi Alvaro hemen. “Az önce küçük bir sinir krizi geçirdi. Sanırım bir süre dinlense iyi olur.”

Aldığı cevap Şerif’in sinirden dut gibi kızarmasına neden olmuştu. Adeta Alvaro onun işine karışmış gibi burnundan soluyarak gözlerinin içine baktı.

O sırada yaşlı uşak Alvaro’ya, “Mahzene incek miyiz efendim?” diye sordu. Alvaro ona başıyla evet işa-

reti yaparken şerif bir adım daha atıp tam Alvaro'nun burnunun dibine geldi. "Lanet olsun Alvaro," dedi. "Daha ilk günden içki mi içtin? Kokun burun deliklerimi kırdı. Ne yapıyordun, mesleğine geri dönüşünü mü kutladın?"

Uşağın yanında böyle azarlanmak Alvaro'nun hiç hoşuna gitmemiş olmasına rağmen cevap verememişti. Şerif çok katı bir Katolik'ti ve başta afyon olmak üzere keyif verici tüm uyuşturuculardan nefret ederdi.

"Seni bu kentin en önemli davasına baş soruşturmacı olarak veriyoruz ve senin yaptığına bak! Bir daha seni böyle görmek istemiyorum! Anladın mı?"

Alvaro dişlerini sıktı. Üstlerinin kaprislerine ve aşagılamlarına alıştı. Verdiği söz dudaklarından sanki dişi sökölürmüşçesine acıyla dökölerek, "Emredersiniz," dedi. Duvardaki fitilli lambalardan birini elinin arasına alıp yaşlı uşağa, "Haydi, bizi Sinyorita'nın bahsettiği şu mahzendeki arka odaya götür şimdi," dedi.

Uşak da eline bir lamba aldı ve ahşap merdiven boşluğu altındaki kapıyı açıp bakır kokusunu andıran kanla yıkanmış mahzene doğru ağır ağır inmeye başladı.

Şerif Dionattan, yerdeki sinyorun cesedini görünce göğsünde bir istavroz çıkartıp, "Ölü gibi itaat," dedi ürkek bir sesle.

"Ne dediniz?"

Alvaro'nun yüzüne baktı karanlık bir yüzle. "Cizvitler," dedi. "Papaya olan görevlerini şartsız olarak hiz-

met eden disiplinli ve elit bir kitle olarak askeri itaate dayandırır.”

“Nereden biliyorsunuz bunu?”

“Ben de çok eskiden Cizvit bir rahip tarafından eğitim almıştım,” diye yanıtladı.

Alvaro şaşırmişti, çünkü Cizvitler Portekiz Krallığı tarafından bir asır önce Brezilya’dan kovulmuştu. “Bir Cizvit rahibi Brezilya’ya nasıl girmiş olabilir ki?” dedi şaşkınca.

Şerif’in yüzünde sığ ve kurnaz bir gülümseme belirdi. “Methuen Antlaşması’nın⁹ sonucunu bilirsin. Ekonomimiz İngilizlere bağlanınca Rio’daki şeker kamışı topraklarını işletmek için pek çok İngiliz asilzade gelmişti. Yanlarında getirdikleri hizmetlilerinin hepsinin de sıradan insanlar mı olduğunu sanıyordun? Defterdar, muhasebeci, hatta müzisyen kılığında pek çok Cizvit rahibi de getirdiler yanlarında. İşte ben de o Cizvit rahiplerin biri tarafından eğitilmiştim.”

Şerif’in böyle bir açıklama yapacağını hiç tahmin etmemişti Alvaro. Valiliğin sınırları içinde dolanan Cizvitlerden haberi yoktu. Bu itirafları, hem de asayiş gibi önemli bir kamu görevinin en tepesindeki adamın yapması daha garipti.

---

9 Brezilya Valiliği Cizvitleri kovduğu için Avrupa’dan çok büyük bir tepki almıştı ve baskılar sonucunda Büyük Britanya ile 1703 yılında bu antlaşmayı imzalamak zorunda kalmıştı. Bu antlaşmayla İngiliz tüccarlar Brezilya’da ticari ayrıcalıklar ele geçirdi. Rio’daki bütün şeker üretimini İngilizler gerçekleştiriyordu.

Başını tekrar cesede eğip konuşmaya devam etti. “Ignatius’a ait Spiritual Exercises isimli eserde Mesih, taraftarlarını savaşa davet eden dünya fatihi bir kumandan olarak tasvir edilir. Bu yüzden Mesih’in askerleri kuvvetli, disiplinli bir askeri formasyondan geçer. İşte bu nedenle Cizvitler itaatini bu sözlerle açıklarlar. “Perinde ac Cadaver.” Yani, “Ölü Gibi İtaat!”

Kısa bir sessizlik oldu. Katil daha önceki kurbanların üzerine yazdığı saçmalıkların aksine bu sefer Cizvitlerin felsefi doktrinlerinden birini yazmıştı. Ama neden? Bu katilin de bir Cizvit olduğuna mı işaretledi, yoksa öldürdükleri insanların Cizvitlerle bir bağlantısı mı vardı?

Uşağa döndü Alvaro. Sanki efendisinin -belki decesedini ilk kez görüyormuş gibi korkulu ve şaşkın bakışlarla başında durmuş seyrediyordu. “Haydi, bize arka odayı göster?” dedi. Uşak bir anda irkildi.

Şerif ise cesetten başını kaldırıp daha yeni merak etmiş gibi “Bu arka oda da ne?” diye sordu.

Şüpheli bir bakış atıp, “Bilmiyorum,” dedi Alvaro. “Sinyorita ve dadısı beni buraya gönderdi.”

“Buraya mı gönderdi?”

“Evet efendim, Sinyorita çok garip bir şekilde, kocasının başına gelenlerin cevabını o odada bulacağımızı söyledi.”

Şerif’in gözleri bir anda kocaman açılarak yaşlı uşağa döndü.

“Haydi, ne duruyorsun göster şu yeri bize be!”

Yaşlı uşak başını eğip yürüdü. Sol tarafta, şarap raf-

larının bittiği yerde, diğer duvarla rafın arasında çelik bir kapı vardı. Cebindeki büyük bir kilidi çıkartıp kapının deliğine soktu. İki kere çevirdi. Damağı kaldırıp kapıyı itti. Menteşeleri paslanmış, çelik kaplamalı kapı zindan kapısı gibi gıcırdayarak açıldı.

Alvaro elindeki lambayı başının üzerine kaldırıp kapıya doğru yürüdü. Arkasından da şerif onu takip ediyordu. Uşak geri çekilip onlara yol verdi. İçeriye girdiler.

Fazla büyük sayılmayan, eski eşyaların istiflendiği bir odaydı. Yarı yarıya boştu. Ama tüm duvarları doluydu.

Altı yedi tane resim asılıydı duvarlarda. Alvaro, şaşkın ve biraz ürpererek, yağlı boyayla yapıldığını sandığı resimlere doğru tuttu elindeki lambayı.

Resimlere bakarken adeta kanının donduğunu hissetti. Resimlerde gördüklerini anlatmak çok zordu.

Ama sonunda anlamıştı.

Sinyorita'nın, hatta katil diyerek geçen hafta zindana tıktıkları deli Manduca'nın bile neden bahsettiğini, onu sorgularken neden onları Barro Vero Kontu'nun malikânesine gönderdiğini şu anda resimlere bakarken anlıyordu. Özellikle de bir tanesine...

Bölüm

10

“Ne zaman geldi bu resimler eve? Kim yaptı bunları?” diye sordu Alvaro kapının ağzında bekleyen uşağa.

“Bir sene kadar önce geldi sinyor. Bu resimlerin bazıları eskiden yukarı katta dururdu. Fakat o korkunç cinayetler işlenince efendimiz resimleri aşağıya indirtti.”

“Peki, kim yapmış resimleri bilgin var mı?”

“Sinyorita’nın arkadaş toplantılarında, birkaç kere, resimlerini gören sinyoralara yüzü peçeli bir ressamdan bahsettiğini duymuştum efendim.”

“Yüzü peçeli mi?” dedi şerif.

“Evet efendim.”

“Yüzü peçeli ha! Peki, bu ressamla ilgili ya da resimlerle ilgili başka bir şeyler duydun mu? Nereden getirtti efendin bu resimleri?”

“Rio de Janeiro’dan efendim. Ama resimleri nereden aldığını bilmiyorum. Arabayı süren kişi Sinyorita’nın özel sürücüsüydü efendim, belki o biliyordur.”

“Nerede bu sürücü şu anda!”

“Sinyor’un küçük kızını Sao Paulo’da altın madenciliği yapan dayısını ziyarete götürmek için gitti efendim. Birkaç gün sonra döner.”

Orada şu an için yapılacak başka bir şey kalmamıştı. Çiftlikte çalışanların ve evdeki hizmetçilerin sorgulanması da bitince evden ayrıldılar. Alvaro çıkmadan önce, yaşlı uşağa duvardaki resimlerden dava için en dikkat çekici olanını yarın şerif kumandanlığına bir arabayla getirmeleri için tembihte bulunmayı ihmal etmedi.

Alvaro berbat bir gece geçirmişti. Eve döndüğünde saat gecenin ikisiydi. Çabuk uyuyamadı. Zihninde, mahzende gördüğü o korkunç cesetten çok, Şerif’in ona karşı olan alçaltıcı tavırları vardı. Sadece birkaç saat uyuyabildi. Onda da çok kötü kâbuslar görerek sürekli uyandı. Daha sonra sabah olunca kumandanlık binasına gitti. Dün gece mahzende gördüğü o korkunç resimleri düşünüyordu.

Baştan aşağı siyah giysiler giymiş ve yalnızca gözlerini açıkta bırakan kukuletalar takmış şeytana benzeyen işkencecilerin ve onların engizisyon tarafından cezalandırılıp işkence çektirdikleri sapkınların ürkütücü resimleriydi bunlar. Uçları demir kancalar, kuyruklu yılan kamçılar, mahkûmların ve esirlerin etlerini kemiklerinden ayırmak için demir taraklı saçlar, kurşun kaynatılan demir kazanlar, mahkûmların bedenlerine geçirilen şişler ve pişirmek için odun ve kömür yığınları arasında *Merasim auto de fé* (iman yasası) veya mahpustan kurtuluş diye bilinen, engizisyon tarafından zindanlarda

işkence çektirilen mahkûmların bu ıstıraptan yakılarak kurtulmasını simgeleyen korkunç resimler...

Daha sonra dün gece Sinyor Paulista'nın o korkunç cinayete kurban giderken malikânede neler olup bittiğini düşünmeye başladı.

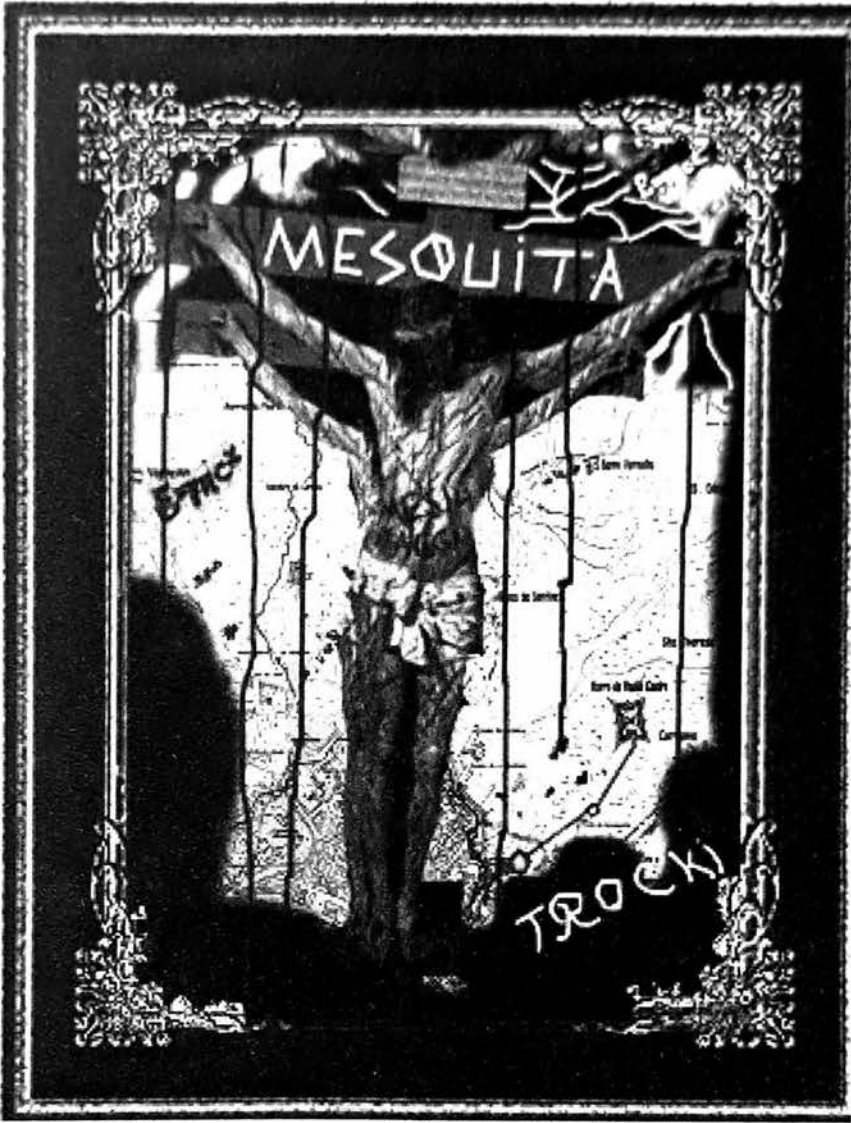
"O kadar uşak, hizmetçi varken... Neden kimse bir şey duymamıştı? Katil nasıl girmişti içeriye? Ve kimseye görünmeden nasıl çıkabilmişti?"

Ve tüm bu sorular akla başka bir ihtimali daha getiriyordu.

"Katil malikânedен birisi olabilir miydi?"

Derken saat dokuza doğru Barro Vero'dan biri geldi ve istedikleri o resmi getirdiğini söyledi. Hemen aşağıya iki memur gönderip resmi yukarı çıkarttı Alvaro. İçinde bir masa ve çevresinde iskemleler dışında gece devriyelerinin dinlenmesi için kullanılan bir divandan başka eşya olmayan toplantı odasına geçtiler. Resmin boyu Alvaro'nunkinden uzundu ve altın varaklı dik-dörtgen bir çerçeveye çakılmıştı.

Edgar'la birlikte onu odanın boştaki bir duvarına dayayıp karşısına geçti, işte sonunda belki Manduca'yı korkudan malikânedен kaçırta n, Sinyorita Osana'yı henüz tam nedenini anlayamadığı bir pişmanlığa iten ve dün gece ona Kont'tan aldığı o acil görüşme mektubunun gelmesine vesile olan resim şu an tam karşısında duruyordu.

Şerif Dionattan da içeriye girdi. Resmin karşısına geçip kısa bir süre baktı. Sonra yüzünü elemanlarına döndü. "Bu resmi yapan adamı bulmalıyız," dedi. "Bu adam hakkında bilgi toplayın. Gerekirse kentin her so-kağına yazılı ilanlar asıp hakkında bir şeyler bilenleri bu-
raya çağırın. Vali yardımcısıyla az önce konuştum. Ödül olarak 1000 kruzado verilecek."

Sonra da çıkıp gitti. Alvaro, Edgar'la birlikte resme odaklandı tekrar. "Arkada Rio'nun haritası var dikkat ettin mi?" diye sordu Edgar.

Başını salladı Alvaro ve sivri uçlu bıyıklarını burmaya başladı.

"İsa'nın yüzü yakılmış. Ayrıca gözüm mü yanılıyor, arkada bir tane daha mı İsa var?"

"Evet," dedi Edgar. "Ama belli belirsiz. Ya şu 'Mesquita' yazısı?"

"Mesquita," buraya iki üç saatlik mesafede, büyük bir tepenin üzerinde bulunan bir orman. Çok eskiden o tepenin bir yerlerinde bir altın madeni olduğunu biliyorum, ama neredeyse elli yıldır çalıştırılmıyor."

Edgar resme yaklaştı. "Bu resim çok rahatsız edici..." Doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi sıkıntıyla birkaç defa derin derin nefes aldı. "Saçma sapan!"

Ona katılıyordu Alvaro. Ama daha fazla orada kalamazdı.

Cenaze saat on birdeydi. Atına atlayıp cenazeye katılmak için tek başına Vero'ya sürdü atını. Sinyoritayla konuşacağı bazı şeyler vardı. Edgar ise, ofiste kalıp ressamı bulmalarını sağlayacağını umdukları ilan işleriyle ilgilenecekti.

Sinyor Luciano Paulista'nın cenazesi malikânesinin arka tarafında, özel aile mezarlığına gömülecekti. Alvaro oraya vardığında şehirden getirtilen bir papaz cenaze konuşmasını bitirmek üzereydi. Atını mezarlığın dışındaki bir ağaca bağlayıp usulca tören gürhunun arkasına sokuldu ve sessizce beklemeye başladı.

Çiftlikte çalışan kölelerden iki tanesi tabutu gömerlerken, Sinyorita Osana Paulista, o aksi dadı ve Alvaro'nun henüz tanımadığı -ama duruşundan Kontes'e samimi olduğu anlaşılan- şık giyimli yaşlı bir adamın arasında taziyeleri almak için üzerinde aile büyüklerinin adlarının yazılı olduğu haç şeklindeki mozolenin yanına kadar yürüdü. Dün gecekinden daha iyi görünüyordu. Çekingen, içine kapanık, ama misafirleri idare etmesini iyi bilen, toplum içindeki rolünü iyi oynayan soylu bir hanım.

Alvaro'nun vakit kaybetmemesi gerekiyordu. Zaten gereksiz kibarlık gösterilerinden ve yersiz nezaketten hiç hoşlanmazdı; o bir soruşturmacıydı ve işi her şeyden önce gelirdi.

Etrafın biraz boşalmasını bekledi. Sonra şapkasını çıkartıp usulca mozoleye doğru yürüdü. Kat kat siyahlar içinde bir elbise giyinmiş, başına, arkasında topuz yaptığı uzun altın sarısı saçlarını örten düz siyah bir şapka atmış, yaşlı yüzünü ince ipek bir tülbendin arkasına gizlemiş olan Sinyorita'nın yanına gidip, "Başınız sağ olsun," dedi. Sinyorita Osana, genç ve mahcup yüzünü Alvaro'ya kaldırıp, "Teşekkür ederim," dedi. O an, arada tülbent olsa da güçlü gözlerinde parıldayan ışıltıyı fark etmişti Alvaro. Öğle güneşi altında eriyik akik taşı gibi ışıldayan mavi gözleri ona, yüzünü örten tülü delerek, "Kocamın katilini bulun," diye bağıırıyordu adeta.

"Sinyorita, biliyorum, pek zamanı değil ama sormam gerek. Dün gece mahzendeki resimleri gördüm

ve..." diye devam ediyordu ki Sinyorita'nın yanındaki yaşlı cadı, yani dadı araya girdi.

"Lütfen sinyor, sırası değil, lütfen hanımımı rahat bırakın, görmüyor musunuz halini?"

"Biliyorum biliyorum," diye alttan aldı Alvaro ve Sinyorita'nın gölgeli gözlerinin içine baktı cesurca. Gözlerindeki ışık ona umut veriyordu.

"Eminim Sinyorita da kocasının katilini bulmamızı istiyordur ve bu yüzden yüreği şu anda acıdan ne kadar çok kaynıyorsa, aklı ve mantığı da o kadar kanuna yardım etmek için gözlerine ışık taşıyordur."

Sözleri Sinyorita'nın hoşuna gitmiş olmalıydı. Zaten Alvaro yüreğinin içinden söylemişti bunları. Sinyorita Osana, "Sinyor," dedi kısık bir sesle. Sesi duru bir göl gibi berraktı. "Ne öğrenmek istiyorsunuz benden?"

Dadı sıkıntılı bir of çekip başını diğer yana çevirdi. "O resimler," dedi Alvaro. "Kocanızın satın aldığı o resimler, doğrusu herkesin evinin duvarına asıp seyredebileceği türden resimler değil. Anlayamadığım bazı şeyler var bu konuda. Neden dün gece bana, 'Benim yüzümden oldu,' dediniz. Sizin yüzünüzden olan şey nedir?"

Sinyorita, Alvaro'nun yüzüne nedense küçültücü bir bakış attı. "Çünkü o resimleri yakmasını söylemiştim ona!" Sanki Alvaro'ya bunu tekrar ettirdiği için içlerlemiş gibiydi. Alvaro gözlerini kısıp sabırla devamını getirmesini bekledi. "Kavga etmiştik," diye devam etti. Gözlerinde inanç yüklü, güven veren bir derinlik vardı. "O

resimlerden hiçbir zaman hoşlanmamıştım zaten. Başımıza bir felaket getirmeceği belliydi. Geçen yıl ısrarlarıma dayanamayıp resimleri mahzene kilitlemişti. Ama benim içimde bir şüphe vardı. O resimler beni rahatsız ediyordu. Arada sırada bu yüzden tartışıyorduk. O gece gene kavga ettik. Kocamın anlayamadığım bir şekilde..." Bir an sesi kısıldı ve hıçkırığını zor tuttu. "O korkunç resimlerle bir bağı vardı. Evden atmayı ya da satmayı istemiyordu. Fakat ben çok direttim. Kavga ettikten sonra resimleri kilitlettiği mahzendeki o yere indi. Keşke inmeseydi," dedi. İstirap ve öfke içinde bir sesle sözlerini bitirdi. "Geri gelemedi."

"Katil içeriye, evinize nasıl girmiş olabilir?"

Sinyorita, "Bilmiyorum," der gibisinden başını salladı. Sonra fısıltılı bir sesle, "Belki de..." dedi ve bir an sustuktan sonra belli belirsiz bir sesle, "Mahzenden," diye devam etti. "Dışarıya açılan gizli bir geçit vardı!"

Bölüm

11

Cenazeden sonra, adet olduğu üzere törene katılan ziyaretçilere verilecek yemeğe geçilmişti malikânede.

Kontes, bir şeyler yemesi için Alvaro'ya ısrar etmişti. Alvaro da doğrusu açtı ve hiç yeri olmadığını bildiği halde, Kontes'in güzelliğiyle gözlerini bir süre daha doldurma fırsatını kaçırmak istememişti.

Yemek duası edilirken içine huzursuzluk çökmüştü. Aklına kötü bir çocukluk anısı gelmişti. Yedi yaşındaydı. Yemekte, kardeşleri, annesi ve babası akşam yemeği için oturmuş, ellerini dua pozisyonunda babasının yemek duasını bitirmesini bekliyorlardı ki, şu an nedenini hatırlamadığı bir sebepten ötürü kendini tutamayarak gülmüştü. Babası da duayı böldüğü için önündeki yemek çanağını onun başına geçirmişti. O günden beri yemek duası edilirken içini tuhaf bir huzursuzluk kaplardı. Çoğu zaman bu olay aklına gelmezdi ama babasından uğradığı hakaret yüzünden olsa gerek, ne zaman dua edilse derinlerde bir yere gizlenmiş o inatçı huzursuzluk, kuyusundan çıkıp zihnini çocukluğunun karanlık anılarına götürür, huzurunu bulandırırdı.

Neyse ki dua kısa sürmüş ve misafirler salondaki büyükçe bir masaya yayılmış ballı çöreklerle, sosa batırılmış soğuk tavuk ve kuzu etlerine ve şarap kupalarına saldırmıştı. Alvaro da diğer misafirler gibi bir yandan atıştırıyor, bir yandan da kaçamak bakışlarla, şöminenin yanındaki bir koltuğa çökmüş hüzün yüzü kontesi seyreliyordu.

Sinyorita Osana öylesine iç acıtan, savunmasız, derin ve aynı zamanda da huzur yayan bir güzelliğe sahipti ki, insan karşısında soluksuz kalıyor, kelimelerin dilinde eriyip tükendiğini hissediyordu. Katıksız, sımsıcak bir masumiyetle bezeli etkileyici bir ifadesi vardı yüzünün. Sanki soylularla dolu çevresinde olup biten tüm bu karmaşadan, çelişkilerden, saldırganlıktan, küçümsemelerden, alaylardan, yargılardan ve üstün gelme arzusundan, insanın kendi kuyusunu kazan kişisel hırslarından, şüphelerinden, kıskançlıklarından ve kuşkularından öylesine uzaktı ki, kaynayan bir kazana düşmüş kristal bir kar tanesi gibi, bedeni ne kadar genç ve güzel olsa da ruhu, yaşam mücadelesinin o bildik hileli çekişmeleri altında çarçabuk yaşlanıp yıpranarak eriyip tükenmişçesine savunmasız bir izlenim bırakıyordu Alvaro'da. Birden, nedense bunları düşünürken onun bu genç yaşta bu dünyadan göçüp gideceğini hissederek ürpermişti. Onun gibi narin insanları ne zenginliğin ne de unvanın çevrelerine gerdiği taş eller koruyamazdı. Böylesine nadir bir güzellik, timsah derili cüzdanların içinde değil, ancak ruhu tutkuyla kaynayan bir erkeğin ihtiras dolu soylu kalbinde yaşlanıp solmalıydı ya da en azın-

dan Alvaro öyle olmasını ümit ediyordu şair ruhlu saf kalbiyle.

İki tas da şarap içtikten sonra yaşlı uşağı yanına çağırıp kendisini mahzendeki gizli geçide götürmesini istedi. Uşak şaşırarak kalın kaşlarını Alvaro'ya kaldırdı. Sonra kısa bir anlık kararsızlığın ardından -herhalde gizli geçidi nereden bildiğini merak ediyordu; Kontes, Alvaro'ya gizli geçidin yerini açıkladıktan sonra bunu aile içinde onlardan başka bilen tek kişinin yaşlı uşak olduğunu söylemişti- "Bir saniye," deyip Kontes'in yanına gitti ve kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Kontes, bahar bulutları gibi hüznün akan yüzünü yerden kaldırıp akik gözlerini Alvaro'ya kaldırdı. Gözlerindeki o ışık örste dövülen tavllanmış bir kılıç gibi Alvaro'nun gözlerini ürpertici bir heyecanla deliyordu. Dün geceki o telaş ve sarhoşluğunda Kontes'in bu doğal, el sürülmemiş bakir bir denize benzeyen güzelliğini fark edememişti Alvaro. Şu anki bitkin haliyle bile, dolunayın ışıklarıyla yıkadığı yeşil bir ormanda flurya kanatlarını çırpıp, nadide mavi gözleri henüz hiçbir insanla karşılaşmamış sisler içindeki saf bir düş perisine benziyordu. Dün gece öldürülen merhum eşinin yaşı belki elli olmasına rağmen, en az ondan yirmi yaş küçük gösteriyordu. Belki de Kont'un bu ikinci evliliği, bilemiyordu Alvaro. Ama böylesine bir kadına sahip olabilmek için bir erkek tüm servetini hiç düşünmeden gözden çıkartabilirdi; bundan Muhteşem Portekizli Güneş Kral'ın¹⁰ adı kadar emindi Alvaro.

---

10 Portekiz Kralı V. Joao'nun (1689 -1750) lakabı.

Kontes başını sallayıp gözlerini tekrar yumuşakça önüne eğdi. Yaşlı uşak Alvaro'ya yaklaştı ve "Sinyor, lütfen beni takip edin," dedi kısık bir sesle.

Uşak koridordaki gaz lambalarından birinin fitilini fosforlu zımpara kâğıdına sürdüğü kükürtlü kibritle yaktıktan sonra, Alvaro'da aynı kibritle salonda yemek yedikten sonra hazırladığı piposunun haznesindeki kara tütünü tutuşturdu. Özellikle yemek yedikten sonra pipo içmezse, yediklerini hazmedemeyecekmiş gibi gelirdi ona.

Merdiven boşluğundaki kapının kilidini açıp, uşak önden Alvaro arkasından yavaş yavaş aşağıya indiler.

Yerdeki kan lekeleri ovalanıp sabun tozlarıyla temizlenmişti. İçerisi küf, rutubet, alkol ve meşe fiçilerinin kendine özgü o cila kokusuyla doluydu.

Etrafına bakındı Alvaro. "Nerede?" diye sordu.

Uşak başını eğip sol taraftaki şarap raflarının yanına gitti. Elindeki lambayı başının üzerine kaldırıp tek gözlü şarap raflarına bakındı. Kafasını sağa ve sola çevirdi ve Alvaro, onun dudak hareketlerinden sanki bir şeyler saydığını hissetti. Sonra boştaki eliyle orta raflardaki bir şişeyi çıkarıp usulca yere koydu. Ardından Alvaro'ya kısa bir bakış atıp elini boş rafın içine, dirseğine kadar soktu. Yüz ifadesinden bir şeyler aradığı belliydi. Boğuk metalik bir ses duyuldu ve arka taraftan, uçtaki duvara yakın bir mesafede, yerdeki taşlardan birinin altından bir çatırtı duyuldu. Alvaro başını yere eğip baktığında taşlardan birinin yukarı doğru hafifçe kalkmış

olduğunu gördü. Yaşlı uşak taşın önüne gidip eğildi ve Alvaro'ya davetkâr bir bakış attı. "Bu iş için biraz fazla yaşıyım efendim," dedi.

Alvaro anlayışlı bir ifadeyle piposunu dişlerinin arasına sıkıştırıp yanına gitti, eğilip birlikte taşı tutarak arkaya aşırıdılar. Taşı, zemine arkasından monte edilmiş büyük ve çelik menteşeler tutuyordu. Taşı kaldırıncı alından bir insanın ancak sığabileceği karanlık bir kuyu ortaya çıkmıştı. Uşağın yanına koyduğu lambayı alıp aşağıya doğru tutunca asma bir merdiven gördü Alvaro. "Kaç metre iniyor?" diye sordu uşağa.

"Hatırladığım kadarıyla birkaç metre efendim," dedi, "Çok derin değil."

Piposunu eline almadan önce derin bir nefes çekip dumanı ciğerlerinden dışarıya üfledi. "Peki, bilmem gereken bir şey var mı aşağıda? Dehlizin tek bir yönü mü var yoksa beni aşağıda bir labirent mi bekliyor?"

"Hayır efendim," dedi yaşlı uşak. "Tek yön, batıya doğru gidiyor ve çiftliğin dışına, iki kayanın arasından koruluğun önüne çıkıyorsunuz efendim."

Alvaro tekrar piposunun ağızlığını dişlerinin arasına alıp ayaklarını kuyudan içeriye soktu ve dikkatli bir şekilde asma merdivenden aşağıya inmeye başladı.

Merdivenin ortasındaiken, "Sinyor nasıl biriydi?" diye bağırdı yukarıda kuyunun ağzında diz çökmüş bekleyen uşağa.

"Nasıl efendim?"

"Yani, çalışanlarına karşı iyi miydi, eli açık mıydı.

düşmanları var mıydı? Ticari düşmanlar edinecek yüksek kazançlı yatırımlar yapar mıydı?”

“Efendim, sinyor hakkında söyleyebileceğim tek şey, olması gerektiği gibi bir konttu. Çalışanlarına karşı ne çok sert ne de yumuşaktı. İyi bir Katolikti. Manastırlara ve kiliselere yaptığı yardımlarıyla tanınırdı. Hayatta en nefret ettiği şey din düşmanlığıydı. Dinsizlerden ölesiye nefret ederdi. Babaları, bir önceki Barro Vero Kontu da öyleydi, iyi bir Katolik ve sapkınların düşmanıydı! Düşmanı var mıydı, bilemiyorum efendim. Ama olsaydı mutlaka bilirdim.”

Alvaro’nun ayağını dehlizin zeminine deyince “Vardım,” diye seslendi uşağa.

“Yanınızda, duvarda bir gaz lambası olacak efendim.”

Yukarıdayken uşağın verdiği kibrit kutusunu çıkartıp bir çöpünü çaktı. Cızırdayarak iğrenç bir kükürt kokusu çıkartan kibrit çöpü etrafına kızılımsı bir ışık yaymıştı. Duvarlar simsiyah ve çatlaklarla doluydu. Çok eski ve bakıma muhtaç bir geçitteydi Alvaro. Belki de yüzyıldır elden geçmemişti. Sol tarafındaki lambayı gördüm. Camını kaldırıp fitilini yaktı ve lambayı çengelinden kaldırıp eline aldı. Sağ tarafında, duvarda çelik dişli, küçük bir çark ve üzerinde bir manivela vardı. “Burada bir çark var ne işe yarıyor?” diye bağırdı.

“Efendim kolu çevirince buradaki kapak açılıyor, böylece geçitten malikâneye girebiliyorsunuz,” diye yanıtladı yankılı bir sesle uşak.

Karanlık geçidin derinliklerine doğru yürümeye başladı Alvaro. Köşelerde örümcek ağları, kemer boylarından da nemli yosunlar sarkmıştı.

Bir yandan olayları düşünüyordu. Önce iki yaşlı ırgat çift, ardından iki yaşlı keşiş ve şimdi de orta yaşlarını geride bırakmış bir kont. Hepsi de vahşice öldürülmüş beş kişi... Eldeki tek ipucu ise bu ölüm sahnelerini önceden resmetmiş, yüzü peçeli isimsiz bir ressam!

Kont acaba tesadüfen öldürülmüş olabilir miydi? Belki katilin hedefinde başka biri vardı? Ama kim olabilirdi ki? Sinyorita Osana mı? Hayır. Katil daha önce sıradan insanları öldürmüştü. Belki de evin uşaklarından birini gebertmeye gelmişti ve karşısına Kont çıkınca hedefini değiştirip onun canını almıştı; bir sapkının, ruhu şeytanın tutsağı olmuş bir caninin kafasından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki?

Barro Vero Kontu'nun cinayetine kadar bu cinayetleri işleyen katilin, kolay hedef oldukları için ihtiyarları rastgele seçen bir ruh hastası olduğunu düşünüyordu Alvaro. Ama dün gece Kont'un, üstelik de evinde öldürülmesi oldukça riskliydi ve bu işleri yapanın sıradan bir akıl hastası olmadığına inandırıyordu onu. Eğer katilin hedefi gerçekten de Kont ise tabi...

Eve belki de bu gizli geçidi kullanarak girmişti; bu da onu bir deli değil, çok zeki, planlı, programlı hareket eden, belki de bu iş için eğitim almış bir suikastçı olduğunu gösteriyordu. Alvaro, karanlık bir duman gibi et-

rafını saran bu ölümcül sorularla boğuşurken önündeki karartıyı görünce bir anda durdu.

Yerde büyük bir kumaş parçası vardı. Eğilip lambayı yere koydu ve siyah kumaş parçasını yerden aldı. Nemliydi ve üzeri kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Hiç kuşkusuz bu bir Cizvit rahip cüppesiydi. Siyah renkli, yakalı ve hemen altına bırakılmış olan, rahiplerin bellelerine sardıkları sarmal ip kuşak bunun böyle olduğunu söylüyordu.¹¹

Taşlar yavaş yavaş zihninde yerine oturmaya başladı. Katilin, Kont'un göğsüne yazdığı o Cizvit sözü ve şimdi de bu rahip elbisesi. Puposundan genzime derin bir duman daha alıp ciğerlerinden dışarıya boşalttı. Katil mahzene bu gizli geçidi kullanarak girmişti.

Alvaro daha önceki cinayetleri düşündü. Katilin yazdıklarını, "Trocki ve Ölüm Peygamberi" laflarını...

Katil ne anlatmak istiyordu? Bir mesaj vermeye çalıştığı kesindi fakat henüz mesajların anlamını çözen çıkmamıştı. Elindeki bu Cizvit cüppesinin de ne anlama geldiğini tam bilmiyordu. Sahte miydi yoksa gerçekten de bir rahibe mi aitti? Katil neden bu cüppeyi yanında götürmeyip burada bırakmıştı? Birinin bulacağını bildiği ve ona bir şeyler anlatmak için olabilir miydi?

---

11 Fransisken rahipleri eskiden koyu kurşunî bir cüppe, bunun üstüne aynı renkte bir harmani giyerler, bellerine, önden düğümlenen bir ip kuşak sararlar, çıplak ayaklarında sandallar, başlarında bir ku-kuleta olurdu. Dominikenler ise beyaz bir cüppe ile siyah harmani giyerler, bellerindeki deri kemere bir tespih asarlardı. Cizvitlerin ise üzerinde siyah bir cüppe ve bellerine bağladıkları bir ip kuşak olurdu.

Şimdilik bunlara cevap veremezdi. Belki hepsi de kurnaz bir planın parçasıydı. Hedef şaşırtmak için hazırlanmış bir kumpastı. Köprüyü yıkacak kilit taşına yoğunlaşması gerektiğini anladı Alvaro.

“Yüzü peçeli ressam!”

İçinde çok güçlü bir his uyanmıştı. Belki ona ulaştığı zaman cinayetler de aydınlanmış olacaktı.

Bölüm

12

Kafasına geniş yakalı bir şapka giymiş, yüzünün yarısını ise siyah bir peçeyle örtmüş bir adam gecenin karanlık sokaklarında uzun adımlarla yürüyordu. Derken bir köşeyi döner dönmez sırtını duvara dayayıp gizlendi ve belinden uzun bir hançer çıkarıp pusuya yattı.

Peşindeki adam onun ne yöne gittiğini görmemişti. Çok geçmeden onu en son gördüğü köşede durup hangi yöne gittiğini kestirmeye çalıştı. Onun arkasından yavaşça kendine yaklaştığını hissetmemiştir.

Boğazına dayanan hançerin soğukluğuyla ürperirken, eldivenli diğer eli ağzını tıkayıp kafasını yukarı kaldırmıştı. Peçenin arkasından duyduğu boğuk ve hırıltılı ses onu daha da korkutmuştu.

“Peşimiii bıraaakkk?”

Boğazına hançer dayalı adam güçlükle yutkundu ve adamın elleri arasından kurtulmak istedi. Ama peçeli adam hançeri daha da bastırınca çırpınmaktan vazgeçti. O ürpertici boğuk sesin kulağında tekrar yankılandığını işitti.

“Efffendine söyle, bıraksın peşiiiiimii...”

Adamı ileri doğru iterken hançeri adamın çenesinin altında hafif bir kesik açmıştı. Adam korkuyla yüzünü peçeli adama döndü. Ölüm korkusunu topuklarından saçlarına kadar hisseden adam titreyerek "Si... Sinyor..." diye kekeledi. "Size bir mektubum var."

Adam elini ceketinin içine sokarken yüzü peçeli adam hançerinin sivri ucunu ileri uzatarak adamın üzerine yürüdü.

"Yo, yo!" diye bağırdı beriki. Korkuyla ellerini yukarı kaldırdı. "Göğüs cebimde," dedi.

Yüzü peçeli adam tıpkı avının boğazına pençesini atacak bir vaşak gibi saldırgan gözlerle titreyen adama yanaştı. Ellerini daha da yukarı kaldırması için hançerini salladı.

Adam ellerini tıpkı bir tutuklu gibi en yukarı kadar kaldırdı. Yüzü peçeli adam diğerine yaklaşıp hançeriyle ceketinin önünü kaldırdı. İnsanın içini ürperten ölümcül bakışlarını adamın gözlerinden ayırmadan diğer eliyle mektubu aldı.

"Defol!" dedi sonra da. Sesi gene boğuk ve bazı harfleri yutarak çıkmıştı peçesinin altından.

Adam başını salladı ve karanlık, ıssız sokağın içinde koşar adım yok oldu.

Peçeli adam onun uzaklaşmasını seyretti. Sonra elindeki mektubu yüzüne yaklaştırıp mührüne baktı. Tahmin ettiği gibi, mektup kardeşinden gelmişti.

Peşinden gelenin olmadığını kontrol etikten sonra iki gecedir kaldığı, Rio'nun en ücra yerindeki hana gitti.

Pencerenin önüne duran masaya yaklaşıp mumu yaktı. Mührü kırıp mektubu açtı.

Masonik sembollere benzer işaretlerle yazılmış mektup çok fazla uzun değildi. Mektubu başkasının eline geçer korkusuyla böyle yazmış olmalıydı kardeşi.

Peşinde bir sürü kişi olabilirdi çünkü. O alçak Sinyor Paulista'nın katilleri ya da dayısı Granza'nın. Buna inanmayı hem çok istiyor, hem de gerçeği öğrenir korkusuyla gururundan öleceği, âşık olduğu kadının adamları... En kötüsü de buydu. Eğer öğrenirse onun kendisine acımasını istemiyordu. İşte o zaman gerçekten de yıllardır yapmayı çok arzuladığı ama bir türlü gerçekleştiremediği şeyi yapar, o alçak herif Paulista'nın yarım bıraktığı işi yapıp kendini öldürürdü.

Tekrar mektuba döndü. Şifreyi çözecek anahtar sembolün ne olduğunu bulunca diğer sembolleri çözmesi fazla uzun sürmedi.

Mektupta, "Eğer sensen kardeşim, senin için Pedro Dias'taki koyun çiftliği sahibi Sinyor Victor'a para bıraktım. Lütfen o parayı al," yazıyordu.

Yüzü peçeli adam mektubu öfkeyle yakıp attı. Kardeşi asla pes etmeyecekti. Başına gelenleri öğrenmek istiyordu. Ona bunu yapanları, neden gizlendiğini öğrenmek istiyordu. Ama yüzü peçeli adam için bundan sonra olacakların hiçbir önemi yoktu. Onun için gelecek yoktu. Onun için hiçbir şeyin anlamı yoktu. O artık geçmişte yaşıyordu. Geçmiş, bir gül fidesi kadar kısa süren kısa ama çok güzel günleriyle bir kuyu kadar uzun ve

karanlık kötü anılarıyla dolmuş olan yüreğini hapsedmişti çünkü. O hapishaneden kurtulması artık mümkün değildi. Çünkü içinde yaşadığı o karanlık ve korkunç hapishane, peçesinin altında saklamak zorunda kaldığı gerçeikle bir daha açılmamak üzere mühürlenmişti!

Bölüm

13

Alvaro, kafasında bir arı kovanı gibi uğuldayan yığınla soruyla, Sinyorita Osana'nın malikânesinin alt katındaki gizli geçitti yürümeye devam ediyordu.

Elli metre sonra karşısına birkaç metre yukarı uzanan taş basamaklar çıkmıştı. Yedinci basamağın sonunda tahta bir kapak vardı. Kapağı yukarı doğru kaldırdığında kafasından aşağıya bir şelale gibi öğle güneşinin neşeli ışıkları boşaldı.

Kendini yukarı çektiğinde bir köpek gibi dört ayak üzerinde durmak zorunda kalmıştı. Çünkü taşlarla çevrili dar bir oyuğun içindeydi. Hemen önünde ise kayaların arasından parlak, küçük bir açıklık görünüyordu. Dışarıdaki ağaçlarda cilveleşen kuşların cıvıltıları oyuğun içinde yankılanıyordu. Sürünerek geçitten çıktı.

Üstündeki tozu toprağı silerken etrafına bakındı. Arkasında, elli metre kadar uzakta, ağaçların arasından çiftliği çevreleyen arka bahçe duvarlarının dışını görebiliyordu. Önünde ise, on beş-yirmi metre kadar uzağında selva¹² koruluğu başlıyordu. Katil bu gizli geçidi kulla-

12 Ekvatorial iklimlerde yetişen bir ağaç türü.

narak malikâneye girmişti. Peki, geçidin varlığını nereden öğrenmişti? Üstelik Kontes ona bu geçidin varlığını aile dışında bilen tek kişinin yaşlı uşakları olduğunu söylemişti. Ailenin içinde katile laf taşıyan olabilirdi öyleyse.

Piposunu cebine koyup yerdeki izlere baktı. Dün gece yağmurlu bir hava olduğu için izler kolayca gözüne çarptı. Nal izleri. Sonra at dışkısı. Evet, katil kesinlikle atını buraya bağlamış ve geçitten içeriye girmişti. Üstelik üzerinde rahip cüppesi vardı. Alvaro'nun elindeki cüppenin ıslaklığı da dün geceki yağmurdan kaynaklanıyordu. Cüppe giymesinin nedeni de kimliğini gizlemek içindi.

Bir süre nal izlerini takip etti Alvaro. İzler batıya, koruluğa doğru gidiyordu; koruluktan sonraysa Mata Parcos yolu başlıyordu.

Koruluğa girip izleri bir süre daha takip etti. Tam tahmin ettiği gibiydi, katil yola çıkmış ve atını doğuya, şehre doğru sürmüştü. Bu yol iki noktadan ayrılıp başka yollarla da birleşiyordu. Katil yoldan çıkıp başka bir yöne de sapmış olabilirdi. Hatta Catumbi Çayı'na girseyse, izini sürmek imkânsızdı.

Ve Alvaro onun öyle ya da böyle izlerini kaybettirdiğine emindi.

Bu cinayetleri işleyen kişi basit bir deli değildi, bundan emindi artık. Karşılarında vahşi amaçları olan, zeki ve planlı bir katil vardı ve Alvaro'nun içinden bir ses eğer kısa sürede katili ve bu cinayetleri neden işlediğini bulamazsa başka cinayetlerin de işleneceğini söylüyordu!

Daha sonra malikâneye geri dönüp atını aldı. Dehlizde bulduğu rahip cüppesini atındaki deri eyer çantasına koydu. Gözünde arpacık çıkmış olan seyis, atının ağzına bakla ve saman dolu bir azık torbası bağlamıştı. Ona teşekkür edip öylesine halini hatırlarını sordu.

Malikâneden ayrılmadan önce yapması gereken son bir şey daha vardı. Kontes'in yanına çıkıp ona dün gece aldığı mektubu gösterdi ve yazının kocasına ait olup olmadığını sordu. Aldığı cevap olumluydu. Ama kocasının o mektubu Alvaro'ya niye yazdığını bilmediğini söyledi. Mahzendeki resimleri yapan ressam hakkında da hiçbir bilgisi yoktu. Kocasının çevresi çok genişti ve tanıdıkları arasında nice şairler, müzisyenler, dansçılar ve ressamlar vardı¹³. Ona tekrar baş sağlığı diledi Alvaro ve katilin mahzendeki gizli geçitten girdiğine emin olduğunu, o geçidi bir an önce kapatmaları gerektiğini tembihleyip çiftlikten ayrıldı.

Aslında orada biraz daha kalıp Kontes'e iltifatlar etmek ve onu avutmak geçmişti içinden. Fakat ne çare, o bir kontesti, Alvaro ise basit bir asayiş subayı. O eşinin ardından yas tutan bir güzeldi, Alvaro ise duygularını açamayan bir sarhoş. Eğer annesi, evlenmesi için eski eşini bulamamış olsaydı, Tanrı bilir ömür boyu meyhanelerdeki fahişelerle yetinmek zorunda kalırdı. Alvaro'nun ailesi varlıklı sayılırdı. Babası müzayedeciydi ve geliri iyiydi. Yani orta kümede bir hayatları vardı ve

---

13 18. yüzyıl Brezilya'sında güzel sanatlar parlak bir yükselişe geçmişti.

annesi Alvaro'nun eşini, kendi kademelerinden birazcık daha yukarıda bir aileden bulmuştu. Aslında bundan on yıl önce olsa, annesi Alvaro'nun eşi gibi dul ve çocuklu bir kadınla evlenmesini kesinlikle istemezdi. Ama artık Alvaro'nun yaşı geçiyordu -ağabeyi dahil yakın çevresindeki erkeklerin hemen hepsi yirmili yaşların ortasına gelmeden evlenmişlerdi- ve fahişelerle düşüp kalkmasından oldukça rahatsız olan annesi dul ve biraz çirkin de olsa iyi bir ev hanımı olacağına kanaat getirdiği eşini, onu çekip çevirmesine layık görmüştü.

Alvaro, mahzendeki geçidi kullanarak dışarı çıktığı zaman aklına bir şey gelmişti. Daha doğrusu birisi. Bicca do Medalha Vikontu. Şatosu buraya iki kilometre uzaklıktaydı.

Genç vikont, Alvaro'yu tekrar göreve çağıran şu anki vali hazretlerinin yardımcısı Jorge Marcelo Granza'nın kuzeninin yeğeniydi ve her yerde eli kulağı olan biriydi. Batıdaki topraklarda gümüş ve kurşun madenleri işletiyor, doğu Brezilya'daki Minas Gerais'de de altın işletmeciliği yapıyordu. Ailesinin Brezilya'daki yatırımları için emrinde çalışan küçük bir orduya eşit, yüzlerce serfin olduğu söyleniyordu. Ailesinin Portekiz düklerini kışkandıracak bir zenginliği vardı. Vikont, Sao Paulo'daki altın işinden sıkılarak hem çocuklarını sükûnet dolu bir yerde büyütebilmek, hem de çiftlik işleriyle uğraşabilmek için beş yıl kadar önce Rio'daki bu yabanıl araziye gelmişti. Satın aldığı topraklar üzerinde, zenginler için pek de çekici sayılmayacak gösterişsiz, eskiden

kalma bir şato vardı ve onu restore ettirmişti. Vikont ile iki yıl kadar önce tanışmıştı Alvaro. Rio'ya gelir gelmez manastırlara ve kiliselere yaptığı yardımları ve fakir köylülere aş dağıtmasıyla kısa sürede bölge halkının gönlünde taht kurmuştu. Satın aldığı topraklara da bir kilise yaptırmış, topraklarını işleyen köleler için de güzel barınaklar inşa ettirmişti.

Vikontla bundan iki sene önce tanışmışlardı.

Şatosunun önünde bir yılan gibi Rio'ya doğru kıvrılan, Sacco de Diago kanalından geçen, şeker kamışı ve kahve kaçakçılığı yapan bir gemiyi ihbar etmişti. Bir gece, Rio garnizonuna bağlı yüz elli askeri destek ve şerif kumandanlığından elliye yakın silahlı zaptiyeyle birlikte nakliyatın yapılacağı kıyıda pusuya yatmıştı Alvaro. Çıkan çatışmada korsanların üçte birini öldürmüşler gerisini de tutuklamışlardı. Ama her şey bu kadar toz pembe olmamıştı. Yedi adam kaybetmişlerdi, Alvaro da kolundan yaralanmıştı. Eğer vikont onu şatosuna götürüp özel hekiminin kollarına bırakmasaydı, belki kan kaybından ölebilir ya da kolunu kaybedebilirdi. Şansına, Vikont'un karısı o zamanlar ikinci çocuğuna hamile olduğu için Sao Paulo'daki özel aile hekimi hâlihazırda şatoda kalıyordu.

“Duvar yapıldıktan sonra duvarcı unutulurmuş.”
Bu eski özdeyiş *Carioca*'daki¹³ toplum hayatında halen ge-

---

14 “Carioca” kelimesi, ülkenin ilk Avrupalı zamanlarından kalma olup “beyaz adamın evi” anlamındadır ve eskiden Portekiz ticaret mekânı olarak tarif edilmiştir.

çerliliğini korusa da Alvaro buna var gücüyle riyakârlık etmeye çalışıyordu. Vikont'a hayatını borçluydu. Alvaro her ne kadar kararsız ve hayalperest biri olsa da, soylu bir onurdan ve zorda kalmadığı durumlarda cesaret denilen o gözü karalıktan ne kadar uzak durmaya çalışsa da kendine yapılan bir yardımı kolay kolay unutacak biri değildi.

Vikont'un şatosu Domuzlar Ormanı'nın doğusunda, San Diego Kanalı'nın girişindeydi. Mata Parcos yolunu takip edip Domuzlar Ormanı sapaşından kuzeye ayrılan ince ve iki yanı uzun kamışlarla çevrili yola girince, bir kilometre daha doğuya at sürmesi gerekecekti.

Atı Hugo'yu kuzeye sapan yola sokarken, aklına ansızın karısı ve onun çocukları tekrar geldi. Üvey çocuklarını hiçbir zaman yeteri kadar sevememişti. Onlara fazla ilgi göstermemiş, hatta her fırsatta onları azarlamıştı. Neden yapardı ki bunu? Evet, onlar öz çocukları değildi, eşinin önceki ölen kocasının çocuklarıydı ama küçüklüklerinden beri onlara Alvaro baktığı için onu öz babaları bilmişlerdi. Karısıyla evlendiği zaman büyük oğlan altı, küçüğü ise iki yaşındaydı. Şimdi büyüğü on iki, küçüğü ise sekiz yaşındaydı ve ikisi de Alvaro'dan nefret ediyorlardı. Her zaman böyle yapardı. Çevresindeki insanları kendinden soğutur, sonra da buna kızardı. Önce ilgisizliğiyle karısını uzaklaştırmıştı kendisinden, sonra da çocuklarını... İnsanlar, daha doğrusu Alvaro gibi aptallar, ellerindeki kıymetini ancak onu kaybettiğinde anlıyordu.

Şatoya tek giriş, zincirlerle sarılmış bir çark tarafından kaldırılıp indirilen bir köprüden sağlanıyordu. Meşe kazıklarla çakılarak inşa edilmiş eski ama sağlam köprüden geçip Vikont'un belki de tüm Brezilya'daki en güzel bahçelerden birine sahip, geometrik desenli çiçek kümeleriyle bezeli o meşhur, "Lezzet Bahçesi" adını verdiği ön bahçesine sürdü atını.

Kan renkli çiçeklerin ortada kalp şeklinde kümelendiği bu devasa bahçede on binden fazla çiçek olduğunu söylemişti bir keresinde Vikont.

Ciğerleri rengârenk çiçeklerin taze kokularıyla dolarken, Vikont'un satın aldığı zaman, bahçesinde yabancı otların sürgün verdiği, harç harç dökülen şatoyu ve çevresini böylesine güzelleştirmesine hayran kalarak avluya girdi Alvaro. Onu orta yaşlı atik bir zenci seyis karşıladı. "Hoş geldiniz sinyor, atınızı yemleyim mi?" diye sordu heyecanla. Attan inerken, "Hayır, su yeterli," dedi Alvaro. Dizginleri seyisin eline verdi. "Vikont evde mi?"

"Arka bahçede efendim, büyük oğluyla ok atıyorlar."

Aslında şato çok eskiden inşa edilmiş olmasına rağmen oldukça sağlam kalmış bir Rönesans şatosuydu. Çok eskiden kanalın girişini korumak için burada Portekiz ordusu ikamet ediyordu. Şatonun dört bir yanı, kanaldaki suyla beslenen ve derinliği iki adam boyunu geçen hendeklerle çevriliydi. Tarihin karanlık sayfaları arasından fırlayıp gelecek bir orduya karşı -o çağda bu artık imkânsızdı; balta, ok ve dış duvarlara dayandırılan

asma merdivenlerden tırmanan balık pullu örme zırhlı askerlere karşı surların üzerinden dökülen kızgın yağ ve mancınıklarla yapılan savaşlar artık mazide kalmıştı- adeta içindekileri en iyi şekilde koruyabilmek için hendeklerin içi hâlâ suyla doluydu. Tabi tarihi bu kadar canlı tutarak, benzerleri çoktan orta çağın karanlıkları içinde yıkılıp kalmış taştan bir şatoyu korkunç paralar harca- yıp tekrar restore ettirmek Vikont'un geçmişe duyduğu tuhaf hayranlıktan başka bir şey değildi. Alvaro ile tanıştıkları zaman küçüklüğünden beri hep bir şatoda ya- şamak istediğini ve ta Sao Paulo'dan kalkıp buraya gelmesinin tek nedeninin bu eski şato olduğunu söyle- mişti ona. Brezilya'da böyle korunmayı başarmış fazla yapı kalmadığını ve satışa çıkarıldığını duyunca bu fir- satı kaçırmayıp hemen araziyi satın almıştı.

Tek başına binanın etrafındaki alev taşlarıyla dö- şeli yeşillik yoldan dolaşıp arka tarafa yürüdü Alvaro. Vikont ve oğlu çimlerin üzerinde, çardağın yanından karşıdaki hasırdan örülmüş hedef tahtasına ok atıyor- lardı. Vikont, Alvaro'nun yaklaştığını fark edince yayını indirip gülümsedi. Üzerinde altın ve gümüş ipliklerle örülen -Magriplilerin desenlerinden izler taşıyan- İspan- yol dantelli ince ve şık bir gömlek vardı. "Hoşgeldiniz yüzbaşı!" diye canlı bir sesle selamladı onu.

Alvaro saygılı bir şekilde şapkasını çıkartıp yağlı uzun saçlarını geriye doğru attı. Sıcak bir gündü ve ter- den kendisini yapış yapış hissediyordu. Vikontla selam- laşırken çardağın içinde oturan menekşe rengi brokar bir

elbise içindeki kadını fark etti. Vikont'un eşiydi bu. Seamlamak için yanına gitti. "Üzgünüm Bay Alvaro, kalınamıyorum," dedi nazikçe ve elini şişkin karnına götürdü kadın.

"Demek bir çocuk daha, çok sevindim," dedi Vikontes'in ona uzattığı elini eğilip öperken.

"Evet," dedi Vikont arkasından sevinçli bir sesle. "Bu ay doğumu olacak. Sancıları öyle sıklaştı ki *Festa da Penha*'ya¹⁴ bile gidemiyoruz."

Üçüncü çocuklarının adını erkek olursa Casimiro, kız olursa Carlota koyacaklarını söyledi Vikont. Ardından Alvaro'yu çardağın altındaki beyaz koltuklardan birine oturması için eliyle davet etti. Alvaro koltuğa otururken Vikontes de masanın üzerindeki zili çalıp hizmetçiyi çağırdı ve yüzünü misafirlerine dönüp sıcak bir sesle, "Ne içerseniz, bira, likör ya da kahve?" diye sordu.

"*Caipirinha*¹⁵ tercih ederim," dedi Alvaro, askerlere özgü o küstah sesiyle. Ne kadar nazik olmaya çalışsa da bir yere kadar bu maskeyi dilinde taşıyabiliyordu. Bu arada Vikontes hizmetçisiyle konuşurken gözleri ister istemez güzel Vikontes'e kaymıştı. Omuzlarına tutkulu bir çağlayan gibi dökülen parlak kıvırcık siyah saçları başında kabarık bir peruka gibi duruyordu. Kendinden emin ve güven verici bir konuşması vardı. Omzuna bej

---

15 Ekim ayının her pazar günü ve kasımın ilk pazar günü düzenlenen dini bir festival.

16 Rom, taze lime (misket limon) ve toz şeker ile hazırlanan Brezilya'ya özgü bir tür içki

renkli bir şal atmış, altına ise menekşe tonunda ince bir brokar giymişti. Uzaklara dalan, içtenlik dolu kahverengi gözleri her zamanki gibi neşeyle parılıyordu.

Vikont Correa, "Yüzbaşı Alvaro, sizi buralara kadar getiren sebebi ziyaretinizin nedeni nedir?" diye sındendi. "Sakın eski dostumu özledim deme, bu palavraya eşimin karnındaki yavrumuz bile inanmaz," diye şakayla takıldı.

Haklıydı. Çünkü Alvaro bir yıldır ortalıklarda görünmüyordu. Ayrıca Alvaro, yakın akrabası olan şu anki vali yardımcısına, onun eski işine geri alınması için valiye rica etmesini isteyen kişi olduğunu tahmin ettiğini bildiğini hissediyordu. Belki de bir teşekkür için geldiğini düşünmüş olabilirdi. "Bu ani ziyaretinizin sıradan bir bahar ziyareti olduğunu sanmıyorum, yardım edebileceğim bir husus varsa bundan zevk duyarım, lütfen çekinmeyin!" dedi tekrar saygı uyandıran samimi bir sesle.

Alvaro, hamile eşinin yanına oturmuş olan genç Vikont Calixto Correa'ya çevirdi yüzünü. Otuz üç yaşındaydı. Zeki ve derin bakışları vardı. Küt kesim koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu. Yüzü tıraşlıydı ve bir asker mağrurluğuyla omuzlarını her zamanki gibi dik tutuyordu. Dantel işlemeli kar beyazlığındaki gömleğinin iplikli açık yakası altına mor renkli bir fular bağlamıştı.

"Maalesef özel bir ziyaret değil," dedi Alvaro sıkılarak.

Vikont'un zekâ pırıltıları saçan gözleri, Alvaro'nun sıkıntılı sesinden sonra şüpheyile kısıldı.

“Geçen sene mesleğinizden ayrıldığınızı duymuştuk... Buna üzüldüm. Şu anda hangi...”

“Geri döndüm,” diyerek sözünü kesti Alvaro. “Valiliğin emriyle. Önemli bir soruşturmayı yürütüyorum şu anda. Dün gece öldürülen Kont Luciano Paulista’yı duymuşsunuzdur. Komşunuzdu...”

Vikont ve eşi birbirlerine baktı. Henüz duymadıklarını anlamıştı Alvaro. Vikont çardağın dışında, biraz ileride yayıyla oynayan yedi yaşlarındaki sevimli oğluna dönerek, “Carilto, haydi odana çıkıp biraz dinlen, biliyorsun akşamüstü ava gideceğiz, ata binmen için dinç olman lazım,” diye seslendi.

Çocuk yayını çardağın içindeki boş koltuğun yanına bırakıp sevinçli bir ifadeyle uzaklaşırken, Vikont kararlık bir ifadeyle yüzünü Alvaro’ya döndü.

“Hayır, duymadık, nasıl öldürülmüş, nerede?”

Alvaro cebinden piposunu ve tütün torbasını çıkartırken, “Evinde,” dedi. “Dahası da var, şu son bir ayda Vermelha’da yaşayan iki yaşlı ırgat çiftle iki keşişi öldüren katilin de aynı kişi olduğunu düşünüyorum. Hepsi de benzer şekilde öldürüldü!”

Vikont’un yüzü derinleşti, “Evet,” diyerek kafasını salladı. “Duymuştum bunları. Ama bu cinayetlerin katili yakalanmamış mıydı?”

“Manduca adlı saf bir köylüyü yakalayıp içeri tıkmışlar. Ama katil o değil, zira hâlâ hapiste ve o hapiste olduğu sürede iki kişi daha öldürüldü.”

Bir süre iç sıkıran bir sessizlik oldu. Bu sırada hiz-

metçi elinde tepsiyle içkileri getirmişti. Bardakları masaya koyup uzaklaşırken Alvaro, haznesini kara tütünle doldurduğu piposunu yakıp sakın bir edayla beyaz dumanını yukarı doğru üfledi. “Üzgünüm Vikontesim,” dedi, Vikont’un eşine dönerek. “Böyle iç karartan bir konuyla sizi rahatsız ettiğim için. Ama civardaki herkesle konuşmak zorundayım, bir şeyler duyan bilen birilerini bulurum belki...”

Vikontes’in yerine, “Siz işinizi yapıyorsunuz,” diyerek kocası yanıtladı. “Keşke yardımcı olabilsek.”

“Kont’un öldürüldüğü yerde bir rahip cüppesi buldum,” diyerek devam etti Alvaro. “Bir Cizvit cüppesiydi. Katil, Kont’un bedenine de bir yazı yazmış. ‘Ölü Gibi İtaat’ anlamına gelen Latince bir Cizvit sözü.”

“*Corps d’elite* mi yazıyordu?” diye sordu Vikont gözlerini merakla açarak.

“Hayır...” Kısa bir an düşündü Alvaro. “*Perinde ac Cadaver* yazıyordu.” Sonra kaşlarını kuşkuyla çatarak, “Sizin söylediğiniz o sözün manası ne?” diye Vikont’a döndü.

Vikont sıkıntıyla içine derin bir nefes alıp başını salladı.

“Hikâye uzun...”

“Lütfen anlatın, Tanrı herkese merhamet duygusunu eşit vermemiş ama zamanı eşit dağıtmış!”

Vikont, Alvaro’nun ne söylemek istediğini tam olarak anlamasa da nazikçe başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle gözleri uzaklara dalarken ağır ağır anlatmaya başladı.

“Bundan otuz yıl kadar önce öncülüğünü San Paulo’daki bir grup genç burjuvanın çektiği bir gruplaşma olmuştu. Bunlar Papalığın ve baskıcı Katolik düzenin karşısında, aydınlanmadan ve bilimden yanaydı ve yazdığı bildiriler, şiirler kültürlü burjuva erkânında elden ele dolaşıyordu. Tam bu sıralarda İngiltere’den Brezilya’ya sahte kimliklerle bir grup İngiliz tüccar geldi. Bunlarla birlikte gelen bazı yardımcıları daha sonradan kendilerini Cizvit rahipleri olarak tanıttı. Ama bu Cizvit rahipler, afyon çekiyor, hanlarda fahişelerle düşüp kalkıyorlar, sarhoş geziyorlardı. Daha sonradan bu insanların eğitilmiş birer suikastçı olduğu anlaşıldı. Sao Paulo’daki genç burjuva hareketinin önüne geçmek için Katolik Kilisesi tarafından Avrupa’dan gönderilmişlerdi. Aydınlanmacı burjuvaların liderleri ve yanındakileri teker teker öldürüldü. Üstelik de işkence görerek. Verilen mesaj da oldukça açıktı. Öldürdükleri burjuvaların çıplak bedenlerine bıçakla kazıyarak *Corps d’elite* yazılmıştı. Yani, Latince’de senin söylediğinle aynı anlama gelen “Ölü Gibi İtaat” sözü. Cinayetler iki yıl boyunca sürdü. Yediye yakın ceset bulundu. Onlarca görgü şahidi dinlendirildi. Hepsi de aynı şeyi söyledi. Kaçırılan kurbanlar, engizisyon cellatlarının kıyafetine benzer siyah giysiler ve kukuletalı olan bir grup insan tarafından kaçırılıyordu. İzler yetersiz olduğu için Cizvit rahipler suçlanmadı. İki yılın sonunda, Cizvit rahiplerin Fransisken rahibi kılığında Brezilya’daki yerli misyonerliklere dağıldığı söylendi. Bir daha onlardan haber alınamadı.”

Vikont hikâyesini bitirince, Alvaro bir süre başını önüne eğip düşünceye daldı. Otuz yıl önce Sao Paulo'da olan bu olaylarla şu anda Rio'da işlenen cinayetler arasında bir bağ olabilir miydi? Elini masaya uzatıp içkisinden yudumladı. Vikont, onun yüzüne sorgulayıcı bir ifadeyle bakarak, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Sizce anlattığım olaylarla bu cinayetlerin arasında bir bağ olabilir mi?"

Alvaro, mağrur bir ifadeyle piposundan derin bir nefes alıp ciğerlerini kara tütün dumanıyla doldurdu. "Bilemiyorum," dedi, ciğerlerinde küf tadı bırakan sıcak dumanı üflerken. "Olaylar çok karışık. Bence peşinde olduğum katilin bir amacı var, öldürdüğü kimselerin birbirleriyle bağı yokmuş gibi görünüyor. Ama bilemiyorum... Katil kesinlikle bir ruh hastası değil. Burada öldürülen şu iki keşiş, yaşları oldukça geçkin, acaba sizin anlattığınız o hikâyedeki otuz yıl önce Sao Paulo'daki burjuvaları öldüren eski Cizvit rahipler onlar olabilirler mi?"

Vikont'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

"İntikam mı demek istiyorsunuz? Öldürülen burjuvalardan birisinin akrabası otuz yıl sonra ortaya çıkıp intikam mı alıyor? Fazla uzun bir süre değil mi?"

"Evet, ama izlerini yeni bulmuş olabilir. Cizvit rahiplerin, Frensisken rahibi kılığına girip yerli misyonerliklere dağılarak izlerini kaybettirdiğini söylemişsiniz?"

"Peki, yaşlı ırgat çift, onların ne suçu vardı? Üstelik bir de, Kont Paulista var?"

“İrgat çift, erkek olanı belki de o eski suikastçı Cizvit rahiplerinden biriydi. Bir şekilde misyonerlikten ayrıldı ve ismini değiştirip kendine yeni bir hayat kurdu. Karısını da geride görgü şahidi bırakmamak için öldürmüş olabilir katil.”

“Peki ya Kont, onun da mı eskiden suikastçı Cizvit rahibi olduğunu iddia edeceksiniz?”

Vikont’un yüzüne baktı Alvaro. Kendisiyle dalga geçtiğini düşündü. “Yo, hayır,” dedi güveni kırılmış bir sesle. Tam da bir şeyler bulduğunu sanmıştı. Öldürülen yaşlı ırgat ve keşişler belki eski suikastçı Cizvit rahipler olabilirdi ama dün gece öldürülen Barro Vero Kontu tüm bu iddiayı çürütüyordu. Tabi katil dün gece Sinyor Paulista’nın evine başka birini öldürmek için gelmediyse? Fakat bu fikir de pek tutulacak bir düşünce gibi gelmiyordu Alvaro’ya. Katil çok güçlüydü. Zekiydi. Hata yapmıyordu. Neden hedefindeki kişi yerine başka birinin canına kıysın ki? Kıydıysa bile o kadar söze mesaja ne gerek vardı?

Eski, üstelik de karanlık geçmişe sahip bir Cizvit rahip ne Brezilya’da ne de Portekiz’de soyluluk unvanı alamazdı hem. Bir sandık dolusu altın bulup kendine büyük topraklar satın alsa bile. Üstelik Kont Paulista’nın soyluluğunun eskiye dayandığını da biliyordu Alvaro. Başuşak ona Kont’un babasının da o malikânede yaşadığını söylemişti. “Keşişlerin ve ırgat çiftin pek akrabası yokmuş,” dedi sonra tekrar olaya yoğunlaşarak. “Vero Kontu’nunsa karısı Sinyora Osana dışında konuşabildi-

ğim bir yakını yoktu ve karısı da kimseden şüphelenmediğini söyledi. Elimde sadece bir resimle onu yapan ressam dışında takip edeceğim kimse kalmıyor.”

“Resim ve ressam mı?”

“Evet, geçen sene yüzü peçeli bir ressamdan bir grup resim satın almış Kont. Resimlerde engizisyonun işkence sahneleri vardı. Daha ilginç, aradığım katil öldürdüğü kurbanları İsa gibi duvara çivilemişti ve göğüslerine çeşitli yazılar yazmıştı; ressamın resimlerinden birinde bu ölüm sahnesi ve kurbanların üzerinde yazan yazının aynısı vardı. Adeta katil, bu resme göre öldürmüş kurbanlarını. Ya da belki de katil, bizzat ressamın kendisi.”

“Yüzü peçeli mi dediniz?” Vikont’un ilgisini çekmişti.

“Evet, yoksa onunla ilgili bir şey mi biliyorsunuz?”

Vikont önündeki gümüş kupadan ılık birasını yudumlarken gözleri uzaklara daldı. “Sanata karşı ilgiliyimdir. Küçüklüğümde ben de resim yapardım.” Karısının elini tutup dudaklarına götürdü. “Ama şimdi daha kutsal bir uğraşım var. Sinyoram ve çocuklarımla ilgileniyorum.” Eşinin yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. Vikont tekrar yüzünü Alvaro’ya çevirdi ve gizemli bir sesle, Musa’nın tabletlerindeki çivi yazısı gibi onun zihninin bir köşesine kazınacak şu sözleri sarf etti.

“İnsan ruhunda bir deniz dolusu sır ve mübayenet gizlidir Yüzbaşı, bazı insanlar kimsenin önemsemediği şeyler için hayatlarını ortaya koyabilir. Açlıktan ölmek

üzere olan bir ressamın cebindeki son parayla karnını doyurmak yerine kendine yeni bir fırça alması gibi... Bence otuz yıl önce Sao Paulo'da olan olaya yoğunlaşın. Şu anki Sao Paulo valisini yakinen tanıyorum, ondan veya oranın Şerif'inden bilgi alabilirim. Otuz yıl önce öldürülen genç burjuvalarla ilgili bir şeyler öğrenebilirim. Çevrelerindeki insanları, akrabaları da araştırtırım. Ama bunları öğrenmek biraz zaman alabilir. Sabretmeniz lazım..."

Sonra masanın üzerindeki gümüş kadehe uzanıp bir yudum daha bira aldı ve elinin tersiyle ağzını silip gözlerini tuhaf bir bakışla Alvaro'nun yüzüne dikti. "Şu gizemli, yüzü peçeli ressama gelince," dedi. "Onun kim olduğunu biliyorum ve aradığınız katilin o olmadığına eminim Yüzbaşı!"

Bölüm

14

Alvaro kente geri dönmüştü.

Yol boyunca olayları düşünmeye çalışmış ama bir türlü yoğunlaşamamıştı. Akli sürekli Sinyorita Osa-na'daydı. Okyanus mavisi hüzünlü gözleri, çiçek dalı gibi narin ince boynu ve zarif omuzlarından beline kadar dökülen altın sarısı saçları, olağanüstü ürkek ve yorgun pembe dudakları, derin ve huzur verici sesi, insanı sevgiyle saran, dünyadaki en narin parmaklara sahip bir ressamının fırçasından çıkmış gibi sisli bir tabloya bezeyen o yumuşak ve bir o kadar da kışkırtıcı bir dişilikle şekillenmiş olağanüstü masum yüzü...

"Neden?" diye sordu Alvaro, neden gördüğü her güzel kadına ilk görüşte âşık oluyordu? Hayatı boyunca bir tane bile kadın ona âşık olmamıştı oysa. Evet çirkindi, kaba saba bir tipi vardı, konuşmaları da ne kadar nazik olmaya çalışırsa çabalasın nezaketsiz ve yüzeyseldi. Duygusal olarak ne kadar derin olsa da, hislerini gizlemeye çalışırdı. Karısı onu sık sık kendisiyle konuşmadığı için suçlamıştı. Alvaro da onun gerçekte kendisini hiçbir zaman sevmediğine emindi. Onların evliliğimiz aşk ev-

liliği değildi. Karısı duldu, önceki eşi ikinci çocukları doğduktan bir yıl sonra bataklık hummasından ölmüştü. Alvaro ile hiç çocuk yapmamışlardı. Alvaro ile çocuklarına babalık yapması için evlenmişti, Alvaro da savruk cinsel hayatını toparlaması için onu hiç görmeden evlenmeyi kabul etmişti. Annesi sayesinde. Eşi ondan sekiz yaş büyüktü ve tıpkı hayatına girdiği gibi Alvaro'nun yaptığı o iğrenç şey yüzünden bir anda çıkıvermişti.

O an aklına gelen bir iki dizeyi kendi kendine mırıldandı.

*Istırap seyyahı Alvaro,
Yalnızlığın çilekeşi,
Hiçbir kadının gönlüne
Taht kuramamış dizelerin şairi,
Issızlığın acılı askeri...*

Dostu Bicca do Medalha Vikontu Calixto Correa'nın verdiği adrese gitti doğruca. Aradığı gizemli ressamın, şehrin güney tarafında, Aziz Sabastiao Kalesi'nin önündeki, S. Pedro Sokağında, altında çörekçi dükkânının olduğu altı katlı eski tip binaların birinde oturduğunu söylemişti ona. Bu arada Aziz Antonio Manastırı'nın önünden geçerken, şenlik günlerinde ekmeğin eksik olmaması ve koca bulmak isteyen kadınların Aziz Bento adına okudukları Cuma Ayini çıkışına takılmıştı. Ayin sonrasında dağıtılan nane ve hindhıyarı¹⁷ rendeli

17 Hıyarşembe de denir, Doğu Hindistan, Antil ve Brezilya'da yetişen bir tür meyve. Kabızlığı önler.

sıcak un çorbasının kokusu manastırın etrafını kuşatmıştı.

Yönünü değiştirip manastırın çevresinden dolaştı. Birçok yöne ayrılan, iki arabanın yan yana geçmesi imkânsız olan dolambaçlı dar yan yollara girdi ve bu arka sokaklardan geçerken atı neredeyse dizlerine kadar çamura bulandı. Buralara belediye çöpçüleri pek sık gelmediği için yağmur yağdığı zaman sular balçık kıvamında yollarda birikir, oraya buraya rastgele dökülmüş çöp birikintilerini de sürükleyerek mide bulandırıcı bir görüntüye dönüştürdü. Binalar birbirine dipdibe inşa edildiği için güneş hiç girmezdi bu sokaklara ve cilasız, çürük kapılar yağmur sularında şişip, sahiplerinde de tamir ettirecek para bulunmadığı için sonunda isyan edercesine kabarak küflü menteşelerini zorlar, ya da kimileri bakımsızlıktan kurtlar tarafından kemirildiği için delik deşik olmuş *araucaria* ağacından yapılmış kapılar adeta tekme atılmış gibi ansızın arkaya doğru devriliverirdi. Dar dolambaçlı sokaklar güneşi hiçbir saat görmezdi, binaların kaba taş döşemeli cepheleri insanın içini kararttığı için buralardan geçerken Alvaro'nun içine karamsar bir ruh hali çökerdi.

S. Pedro Sokağı'nda yaşayan fakir insanların belki de üç öğün boyunca yiyeceğini karşılayan çörekçi fırını bulması zor olmadı. Eskimiş giysiler içinde sokakta dolaşan birkaç tane aylak tip vardı ve çörekçiye sorunca ona kolayca tarif ettiler. Sokağın başından, küflü ve boyası dökülmüş eğik bir gaz lambası direğine asılmış zar zor

okunan kargacık burgacık bir el yazısıyla “Pedro Çörekçisi” yazan küçük tahta tabelayı gördü. Çörekçinin önünde atından indi. Dizginlerini elinden bırakmadan kaldırımla binanın arasındaki küçük taş basamaklardan inip dükkânın kapısını açarak başını içeriye uzattı. Dükkânın girişi küçük, üç adımlık bir odaya açılmıştı. Fırın, arkada ya da sol tarafta basamakların görüldüğü alt katta olmalıydı. Karşısında, üzeri çörek poğaça dolu hasır birkaç sepetin yayıldığı mermer bir tezgâh ve arkasında da şişman bir adam oturuyordu.

“Poğaça mı çörek mi?” diye sordu ilgisiz bir sesle.

“Hayır,” dedi Alvaro. “Bu binanın en üst katında oturan yüzü peçeli adamı arıyordum ben.”

“Şu uyuz ressamı mı?” dedi adam kaşların kaldırıp hoş olmayan bir sesle.

“Evet, tanır mısın kendisini?”

“Tanırım o pezevengi,” dedi çörekçi, ağzını ekşi bir şey yemiş gibi buruşturarak. “Kiracım olur. Üç haftalık birikmiş kirasını ödemedi. Toz oldu ibne. Akrabası mısınız?”

“Hayır, Şerif’in adamıyım,” dedi Alvaro ama bunu söylemekte hata yaptığını anlaması için geç kalmıştı.

“Şerif mi? O şerefsizi bulun bana. O ibneyi bulup kafasını kırın. Kiramı ödemedi. Kiramı istiyorum ben.”

“Tamam tamam, dinle beni!” diye sertçe araya girmek zorunda kaldı. “Ne zamandır görmüyorsun onu?”

Adam bir an duraksayıp ağzını ablak bir ifadeyle açarak gözlerini yukarı kaldırdı.

“Sanırım... Hımm... İki üç hafta oldu. Zaten gündüzleri ortalarda dolaşmaz yarasa herif. Neden arıyorsun o piçi?”

“Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir bilgin varmı? Akrabası ya da dostları...”

“Hangi cehenneme gittiyse umarım gebermiştir! Akrabası falan olduğunu sanmıyorum. Onu aylar önce iyi giyimli biri daha sormuştu. Gerçek bir sinyora benziyordu. Öyle birinin bu serseriyle ne işi olur bilmiyorum. Onun dışında ilk kez sen geldin. O namussuzun eşi dostu olduğunu sanmıyorum. Gidecek bir yerinin de...”

“O sinyor, genç biri miydi?”

“Evet efendim, genç ve yakışıklıydı.”

“Buraya ne zaman taşınmıştı?”

“Kim sinyor mu, buraya taşınmadı ki!”

Çörekçinin ahmaklığı çekilir gibi değildi.

“Sinyor değil be adam, ressam ressam?”

“Ha, beş ay kadar önce galiba! Ve son üç hafta kirasını ödemedi!”

Tam dönüp çıkarken pis ağızlı çörekçinin, “O pis herifi bulup ağzına edin, bu sizin işiniz!” diye bağırdığını işitti Alvaro ama durup arkasına bakmadı.

Atı Hugo’ya tekrar binerken birkaç ay önce ressamı ziyaret eden sinyorun kim olduğunu düşünüyordu. Bu sinyor kesinlikle Bicca do Medalha Vikontu, dostu Calixto Correa olmalıydı. Şatosundan ayrılmadan önce ona peçeli ressamı nereden tanıdığını sormuştu Alvaro.

O da kentte zaten resim yapan fazla kimsenin ol-

madığını, bundan dört beş ay kadar önce eşinin resmini yaptırmak için kente geldiğinde tanıştığını söylemişti. “Adı Arsenios Cesar’mış peçeli ressamın, evine gidip çalışmalarını görmüş ve çok beğenmiş. Böylece karısının resmini onun yapmasını istemiş. Ertesi gün şatosuna gelmiş ve bir haftada eşinin harika bir tablosunu yapmış.

“Yüzünde neden peçeyle dolaşıyormuş, merak etmiş miydiniz bunu hiç?” diye sormuştu Alvaro.

“Evet sormuştum. Günde iki-üç saat eşimin resmiyle uğraşıyordu. Çalışma bitince ona içki ikram edip birlikte sohbet ediyorduk. Bir kaza geçirmiş, nedenini ben de tam bilmiyorum, sanırım bu konuda konuşmak hoşuna gitmiyordu. Haklı da sayılır. Yüzünün altı yokmuş. Daha az dikkat çekmek için yalnızca geceleri çıkıyormuş dışarıya, hatta devriye gezen askerler onu görür görmez önünü kesip sorgularlarmış,” diye cevap vermişti Vikont.

“Neden onun katil olamayacağını düşünüyorsunuz?” diye sormuştu Alvaro.

Vikont derin gözlerini Alvaro’nun gözlerine dikip ona doğru eğilmişti.

“İki yaşlı keşiş, iki ırgat ve bir kont öldürüldü. Ressamın onları öldürmek için ne nedeni olabilir ki?”

Vikont’un zekâsına hakaret ettiğini hiç düşünemeden aklına ilk gelen şeyi söyleyivermişti Alvaro.

“O peçeyi konuşmaktan bile çekindiği bir kaza sonunda yok olan yüzünün altını gizlemek için taktığını kendisi söylemiş.”

Vikont omuz silkmişti. “Ne söylemek istediğinizi anlıyorum. Vahşice öldürülen ve vücutlarına tuhaf mesajlar bırakılan yaşlı ırgat çift ve iki keşişle soylu bir kontun, ressamın yüzünün deşilmesinde ne gibi bir rolleri olabilir ki?”

Evet, Alvaro kabul etmeliydi ki oldukça karışık bir sav ortaya atmıştı. Bu vahşi cinayetleri işleyen katilin öldürdüğü kurbanlarla ortak bir noktası olmalıydı ve onun bu ortak noktanın ne olduğuyla ilgili birkaç zayıf varsayımdan başka peşine düşebileceği hiçbir akliselim bulgusu yoktu!

Gitmeden önce son bir şey daha istemişti Vikont’tan.

“Sizden son bir ricam daha var Vikontum, dün öldürülen Kont Luciano Paulista’nın da geçmişini araştırabilir misiniz? Benim elimin boyu sizin elinizin ulaşabileceği kadar derin yerlere giremiyor. Belki de ailesinin bile bilmediği bir sırrı vardı ve ben bu sırrı en kısa sürede öğrenmek istiyorum. İçimden gelen tehlikeli bir ses şu an hayatta olan başka insanların yaşamlarının da bu sırra bağlı olduğunu söylüyor!”

Bölüm

15

Ahmak çörekçiden çıktıktan sonra Şerif'in binasına dönüp Edgar'la konuştu Alvaro.

Kentin pek çok yerine gizemli ressamla ilgili ilanlar astırdığını söyledi Edgar. Geriye beklemekten başka bir şey kalmıyordu.

Mesai bitince dışarıya çıktı Alvaro. Yorgun hissediyordu kendini. Omuzlarından başlayıp dolu taneleri gibi kasıklarına kadar inen bu yorgunluğu gidermenin yolunu iyi biliyordu.

Sokak direklerinde yanan gaz lambaların titrek ışıkları yollarda yürüyen insanların uzun gölgelerini dalgalandırıyordu. Sokak satıcıları tezgâhlarını kurmuşlar, dikkat çekmek için bağıra bağıra birbirleriyle muhabbet ediyorlardı. Dün gece şiddetli yağan yağmur sularının getirdiği çamur ve çöp birikintilerinin içine süpürüldüğü kaldırım oluklarından hâlâ su şırıltıları duyuluyordu.

Bento Limanı'na inip kökenleri Suriye, Gine ve çoğunlukla Angola'dan gelen çirkin ama fiyatları ucuz fahişelerin hizmet ettiği ve ticaret gemilerinde çalışan miço ve tayfaların uğrak yeri olan kerhaneye doğru yol aldı.

Çivi çiviği sökermiş. Sinyorita Osana'yı zihninden çıkarmanın bir yolu yoktu. Ne zaman aklına gelse yüreğinde ölü laleler açıyordu. Bu yüzden yüreğinin hasada hazır topraklarına zehirli kokular yayılmadan önce içindeki ümitsizliğin başını biçmeliydi. Neden güzeller hep zenginlerin olurdu? Alvaro gibi çirkin ve soysuz bir kandan gelen birinin öyle bir güzelle beraber olmaya hakkı yok muydu bu hayatta?

Kerhane ucuzdu ama hizmeti güzeldi. Önce midesine yarım şişe beyaz şarapla yanında kekikli peynir ezmesi yuvarladı. Sonra da sırası gelince yukarı kata çıkıp boşalan odalardan birine girip şansına denk gelen Gineli melez bir fahişenin üzerinde, öksürürken dizelerini okumaya çalışan sarhoş bir şairin şiirine benzeyen aksak ritimli bir debelenmeyle testislerindeki spermleri boşaltarak evine yollandı.

Kasıklarındaki yorgunluk dinince kendi kendine gülümsedi. Eskiden, evlenmeden önce şeriflikteki arkadaşları onu korkaklıkla veya ibnelikle suçlardı. Çünkü kerhaneye gitmek istemezdi Alvaro. Evet, korktuğu bir gerçektir, ama ibne değildi. On sekiz yaşındayken âşık olmuştu ve bu aşkı bir türlü söyleyememişti. Çünkü babasından aldığı Katolik eğitim ona bunun kötü bir şey olduğuna, bir günahkâr yapacağına inandırmıştı. İçine kapanıp âşık olduğu kıza şiirler yazmaya başlamıştı, sonra da kendi yazdıklarından utanıp Tanrı babadan af dileyerek bunları yakmıştı. Kerhaneye ilk kez yirmi iki yaşındayken gitmiş ve başarısız olmuştu. Hâlâ genç yüreğinin içine hapsettiği o kıza âşıktı. Ne yapsın, galiba o

bir aşk şakasıydı ve bunu hayatta kendisi dışında hiçbir kadının bilmemesi, hiçbir kadına yüreğinden geçtiği aşk şarkılarını dillendirememesi ona çok acı geliyordu.

Üzeri sazlı sundurmanın altından geçip kapının önüne gelince bir sürprizle karşılaştı. Vagabundo,¹⁸ Alvaro'nun çöp kutusu sepeti olarak kullandığı kapının yanındaki hasır sepetin üzerinden onun önüne atlayıp "gırr gırr" sesler çıkartarak sarı tüylü kuyruğunu bir mızrak gibi havaya dikti ve arsızca Alvaro'nun bacaklarına sür-tünmeye başladı.

"Demek geri geldin ha," dedi Alvaro neşeli ve bir o kadar da sitemli bir sesle. "Neden beni terk etmiştin ha, seni adi!"

Kapıyı açıp önce serseriye içeriye davet etti. Sonra kendisi girdi. Ceketini, şapkasını, kılıcını ve çakmaklı tabancasını koltuğun üzerine fırlattı. Sarı tüylü serkeş ser-seriye ekmek ve peynir verdi. Neredeyse bir haftadır ortalarda görünmüyordu. Tüyleri kirden ve yağdan keçe gibi olmuştu. "Ee ne de olsa o da bir erkek, bahar aylarında onun da tıpkı benim gibi hayvansı ihtiyaçları kabarıyor!" diye düşündü.

Sonra masanın üzerinde duran kuru haşhaş başını attı önüne. Kedi, karnını doyurunca, Alvaro'nun ona olan kızgınlığını hiç umursamadan eskisi gibi yer tahtalarının üzerinde haşhaş başıyla oynamaya başladı. Alvaro da piposuna Hint keneviri doldurup iskemlesine oturdu ve bulutlar âlemine doğru kanatlandı...

---

18 Portekizce'de "serseri" manasına gelir.

Bölüm

16

Yüzü Peçeli Ressam son yedi yıldır kendini kitapların içine gömmüştü.

Kitaplar onun için bir sığınak, sorunlardan ve gerçek dünyadan kaçması için rahatlatıcı bir liman olmuştu. Önceleri gittiği kütüphanelerde, gözlerine kadar yüzünü örten siyah peçesi yüzünden meraklı ve ürkek bakışların hedefi oluyor, bu yüzden kalabalık içindeyken kitap okumakta, okuduklarına yoğunlaşmakta epey zorluk çekiyordu. Ama buna zamanla alışmıştı. Daha birkaç ay önce o utanç içinde gözlerini insanlardan kaçırırken şimdi başkaları ondan bakışlarını kaçırıyordu. İnsanlar onun hem alev gibi yakıcı, hem de buz gibi soğuk, adeta evrendeki tüm karanlığı emmiş gibi kapkaranlık gözleriyle karşılaştıklarında hemen korkuyla kafalarını çeviriyorlardı. İlk başlarda insanların ondan korkmasını tiksintiyle sindirmişti. Ama şimdi büyük bir keyif alıyordu bundan. Hatta ara ara karşılaştığı, akşamları önünü kesen asayiş zaptiyelerinin “Neden yüzünü örtüyorsun *carioca*?¹⁹” sorusuna karşı sessizce yüzündeki pe-

---

19 Sokak ağzında “Riolu” demek.

çeyi indirerek cevaplamasından ürkütücü bir haz almaya başlamıştı. Zaptiyeler onun yüzünü görünce dehşete kapılmış gözlerle bir vebalı görmüş gibi arkalarına bile bakmadan ondan kaçıyorlardı.

Artık yalnızlığa ve insanların ondan uzak durmalarına alışmıştı. Ama gene de zaman zaman öfke patlamalarına yakalanmıyor değildi. Bu yüzden öfkesini yatıştıracak yardımcılara ihtiyacı oluyordu. Yakalanmak için iki ayda bir adres değiştirdiği kiralık evlerde ya da han odalarında her gece ot çekerek rahatlamaya çalışıyordu. En son dört ay kadar önce Santa Cruz yakınlarında bir misyoner köyünü ziyaret etmişti. Oradaki bir rahipten aldığı otlar şu güne kadar kullandıkları içinde en baştan çıkartıcısıydı. Ciğerlerine çektikten on saniye kadar sonra insanı bambaşka bir âleme sokuyordu. Etkisi fazla sürmüyordu ve insanın şuuru yerine gelince dumanın etkisi altındayken gördüğü her şeyi hatırlıyordu. Ama yaşadığı deneyim ve hazzın müthiş bir sakinleştirici etkisi vardı.

Dün gece gene uyuyamamıştı ve kentin dışında kaldığı köydeki kulübesinden çıkıp, daha gün doğmadan atına atlayarak erkenden kente gelmişti. Bir poğaçasıda bir şeyler atıştırdıktan sonra kendini kentin en zengin kitaplığına sahip olan Santo Antonio Kilisesinin kütüphanesine atmıştı. Şu an salonun en dibindeki, büyük vitraylarla kaplı pencere altındaki, üzerinden ahşap ve beyaz tutkal kokusu gelen meşe masalarının birinde Seneca'ya ait bir tragedya olan Hercules Furens

isimli kitabı okuyordu. Salonda birkaç kişi dışında kimse yoktu. Masalar atölyeden yeni çıkmış olmalıydı ki cila kokusu hâlâ gitmemişti. Yüzünde peçesi olmasına rağmen kokudan rahatsız olmuştu. İçinden bir küfür savurup ayağa kalktı. Üzerinde Aziz Jorge'yi temsil eden vitray olan büyük pencereyi araladı ve içeriye temiz hava girmesini sağladı.

Yalnızlık içinde geçen yıllarda Avrupa edebiyatının seçkin düşünce adamlarının ve antik edebiyat yazarlarının pek çok kitabını, birkaç kez okumuştur. Vergilius'dan, Ovidius'dan ve Seneca'dan çok etkilenmişti.

Özellikle de Seneca'dan...

Zamanın toplumunu bir vahşi hayvanlar topluluğu olarak görüyordu Seneca. Bilge kişisini, kendi kendine yeten, hazza olduğu kadar eleme karşı da duygusuz, korku bilmez, evrenin gerçek efendisi, özgür iradeli ve ölümden korkmayan erdemli kişi olarak tanımlıyordu. Bu sözleri zihninin en ısıltılı yerine kazımişti. Bu sözler onu anlatıyor, onun karanlıklar içindeki dünyasına cevherli bir kandil oluyordu.

İnsanoğlundan nefret ediyordu. Doğadaki hiçbir hayvan insan kadar vahşi ve merhametsiz olamazdı. Belki de kardeşi haklıydı. İçleri kötülükle dolu bu insanları tek tek öldürmek yerine hep birlikte gebertmelerini sağlayacak bir yol bulmaları gerekiyordu.

Sonra birden yıllar önce Mesquita'da gördükleri aklına geldi ve beyninden vurulmuşa döndü. Orada gördüğü şeyleri ömrü boyunca vicdanının derinliklerinde

saklamalıydı. Korkunç bir sırdı bu. Kimsenin inanmayacağı, dehşet verici bir sır. Taşıyanı, ağırlığı altında bir böcek gibi ezecek delirtici bir sır. Mezarlar ebedi dostluğunun kollarını ruhuna açıncaya kadar bu sır ıstırapla dolu yüreğinde kabuksuz bir yara gibi kanamaya devam edecekti.

“Keşke;” diye düşündü. “Keşke orada olanları görmeseydim. Belki o zaman her şey daha farklı olurdu. Belki o zaman Sao Paulo’dan kaçmak zorunda kalmazdım. Belki o zaman Rio’ya gelmezdim. Ve başıma gelen bu korkunç şeylerin hiçbirisi olmazdı. Her şey o Mesquita’da olanlar yüzündendi.”

Tam bu arada bulunduğu okuma salonunun öbür köşesinden, “Hey sen oradaki, dur yerinde!” diye bir haykırış koptu.

Kitaptan başını kaldırdığında, subay şapkalı, sivri sakallı, kıvrık bıyıklı, yabani görünümlü birisinin ona doğru yırtıcı bir hayvan gibi bağıra bağıra koştuğunu gördü.

Hemen ayağa kalktı ve yandaki pencerenin pervazına çıkıp ikinci kattan kendini bahçeye attı.

Bölüm

17

Ertesi gün Alvaro şerif binasına geldiğinde, Şerif Dionattan'ın ona bir haberi vardı.

“Santa Antonio Kilisesi'nden biri geldi. Birkaç haftadır yüzünde siyah peçe, başında da geniş kenarlı şapka olan bir adam oranın kütüphanesinde dolanıyormuş. İstihbaratı bize ulaştıran Peder Guilherme adında birisi. Gidip bir görüşsen iyi olur.”

Alvaro elini şapkasına götürüp sessizce Şerif'i selamladı ve dışarıya çıktı. Kilise fazla uzakta değildi. Bu yüzden oraya yürüyerek gidecekti.

Alvaro, Edgar'ı liman şefliğine göndermişti. Son aylarda, tabi gerçek adıysa bu, Arsenios Cesar adında birinin kente giriş yapıp yapmadığını araştırtacaktı. Kısacası bugün akşama kadar, belki de bu hafta sonuna kadar Edgar'ı fazla göremeyecekti. Hele ki kerhane defteri gibi parça pinçik olmuş liman defterlerinin içindeki kargacık burgacık yazılmış yüzlerce ismin içinden bir tanesini bulup çıkarmak için ölçülü bir dikkate ve sağlam bir sabra ihtiyaç olmalıydı ki bunun zerresi bile Alvaro'da olmadığı için bu işe hiç el atmamıştı. Alvaro bir

an Edgar'a acır gibi oldu. Ama hemen sonra dışarıdaki temiz havayı ciğerlerine çekince içinden, "Boş versene, ben de yüzbaşı olana kadar yıllarca böyle bir sürü boktan işlerle uğraştım," diyerek vicdanını bir kenara attı.

Yolda giderken pazar yerine doğru el arabalarını iten sebze ve meyve satıcılarının arasından geçti. Canı birden önünden türkü söyle söyle geçen bir satıcının arabasının içinden kokusu burnuna tatlı tatlı tüten mangolardan yemek istedi. Satıcıyı kaba bir el hareketiyle durdurup arabanın içinden bir mango aldı ve cebinden çıkardığı bir çeyrek *kruzadoyu*, başparmağıyla vurarak satıcının avucuna doğru döndürerek fırlattı.

Adam sırtarak, "Bal şeker olsun sinyor," diyerek arabasıyla birlikte türküsüne ve yoluna devam etti.

Alvaro ceketinden çıkardığı çakısıyla mutlu mutlu mangoyu soyarken Marechal Floriano Caddesi'ne saptı. Ve bağıra bağıra su satan bir sucuyla çarpışmaktan son anda kurtardı kendini.

Köşedeki, her zamanki yerinde duran, ince sesli, yaşı en az altmış olan kukla oynatıcısının önünden geçerken, adam Alvaro'yu görünce şakacıktan esas duruşa geçip başını eğdi. Alvaro'da bu yaşlı şaklabana bıyık altından hafifçe gülümseyerek selam verdi.

Sağ taraftaki merdivenleri kullanarak bir üst sokağa çıktı. Bir müddet sonra dokumacıların ve turtacıların bulunduğu Gomes Preire Sokağı'na sapıp, bir turtacıdan bu sabah saatlerinde sıcak sıcak çıkardıklarını bildiği için iki elmalı kurabiye alıp yönünü kiliseye çevirdi.

Zarif sütunların taşıdığı oval kemerin altındaki parmaklıklı ana giriş kapısından geçip kilisenin bahçesine girdi. İki yanı yeşillikle kaplı kireç taşlarıyla döşenmiş yürüme yolunda ilerleyip merdivenlere ulaştı. Seri adımlarla kilisenin dik merdivenlerinden çıkarken basamaklara oturmuş erkekli kadınlı bir grubun arasından geçti. Bunlar sık sık kiliseye gelip yakın zamanda kaybettikleri yakınları için Aziz Antonio'nun türbesine adak sunan kimselerdi. Çıkışta ise böyle basamaklarda oturur, birbirleriyle bir süre dertleşirlerdi.

Alvaro kiliseye girdi ve bir süre dolandıktan sonra karşısına çıkan bir talebeye Peder Guilherme'nin nerede olduğunu sordu. Talebe başını huşu içinde eğip, "Sinyor, kendisi şu an kütüphanededir, ben size eşlik edeyim lütfen," diyerek ona yolu gösterdi. Birlikte kilisenin antresine çıktılar ve sağdaki dönerli taş merdivenlere saptılar. Üzeri çiçek desenli siyah beyaz döşeme taşlarıyla kaplı merdivenlerden çıkarken, "Oğlum, baksana, buralarda dolanan yüzü peçeli bir adam gördün mü hiç?" diye sordu Alvaro.

Talebe üzölmüş gibi bir sesle, "Görmedim sinyor," diye yanıtladı.

"Çok ziyaretçi gelir mi?"

"Şükürler olsun ki misafirlerimiz Tanrı'yı hiçbir zaman yalnız bırakmazlar efendim."

Kütüphaneye arka taraftan girdiler. Binanın iki girişı vardı. Sadece kütüphaneyi kullanmak için gelen ziyaretçiler için yapının arka tarafındaki Pedre Santos

Sokağından merdivenle bir giriş daha yapılmış sonradan.

İçeride bir düzine kadar meşe masa vardı ve cilaları ya çok iyi bakıldığından ya da masalar kereste atölyesinden yeni geldiğinden pırıl pırıl parlıyordu. Sağdaki ilk pencerenin önüne oval dizilimle üç tane kırmızı koltuk konmuştu. Ortada ise salonu ikiye bölen uzun ve büyük bir dolap vardı. Karşıdaki ve arkalarındaki duvarlarda ise bir insan boyunda, metal kısımları altın varakla kaplı, iki kitap dolabı daha vardı. Salonda on bine yakın kitap olmalıydı.

Hayatında belki de ilk defa bir kütüphaneye gelen Alvaro bir an boş bulunup ıslık çalarak, "Vay be, nerden buldunuz bu kadar kitabı?" diye laubalice sordu.

On dört yaşlarında olan kilise talebesi utanmış gibi yüzü kızararak, "Efendim, burada ıslık çalmayın ne olur," diyerek Alvaro'yu uyardı.

İçerideki soğuk ve vakur sessizlikten rahatsız olan Alvaro sesini kısarak, "Ee, nerede şu peder?" diye sordu ve salona bir göz gezdirdi. Arka arkaya dizilmiş meşe masalarda dağınık halde oturan üç dört tane kişi dışında salon boştu.

Önlerindeki salonu ikiye bölen büyük raflığın arkasından uzun boylu, başının tepesi kel, seyrelmiş saçlarının yanları aklaşmış, cübbeli bir adam çıktı. Alnı basık, gözleri balık gibi yusuvarlak ve parlak, kaşları taranacakmış gibi epey bir kalın, burnu küt, yüzü ise sakallıydı. Teni, Latin ırkına ihanet edercesine o kadar

beyazdı ki boynundaki damarları yemyeşil ortaya çıkmıştı.

“Buyrun sinyor?” diye hafifçe seslenerek yanlarına yaklaştı. Alvaro’nun fularını görünce fırça kaşlarını çatarak, “Siz Şerif’in adamı mısınız?” diye sordu.

Alvaro başını salladı. “Evet, siz Peder Guilherme’ misiniz?”

“Evet sinyor.”

“Buraya gönderdiğiniz haber için geldim. Yüzü peçeli ressam için.”

Rahip, Alvaro’nun yanındaki öğrenciye, “Sen gidebilirsin artık,” dedikten sonra Alvaro’ya tekrar döndü. “Ressam olup olmadığını bilmiyorum.”

“Öyle mi, ne biliyorsunuz peki hakkında?”

“Arada bir buraya gelir. Birkaç saat kitap okuyup gider.”

“En son ne zaman gördünüz?”

“Demin.”

“Ne dediniz?”

“Demin gördüğümü söyledim.”

“Nerede?”

“İşte şurada, sağ taraftaki en sondaki masada oturuyor. Pencere kenarında...”

Alvaro pederin işaret ettiği yere doğru gözlerini kısıp baktı. Salonun öbür köşesinde, dipte, üzerinde Aziz Jorge’un resimleri bulunan vitraylı büyük pencerenin yanındaki masada, başında geniş kenarlı bir şapka olan, yüzü masaya eğik bir adam oturuyordu. Ama başı eğik olduğu için yüzünü iyi seçemiyordu Alvaro.

Alvaro pederi bir kenara itip hızla oraya doğru yürüdü. Yaklaştıkça artık daha net seçebiliyordu. Siyahlar giyinmiş adamın yüzünde gerçekten de bir peçe vardı.

“Hey sen oradaki, dur yerinde!” diye bağırıp koşmaya başladı.

Adam birden ayağa kalktı ve çevik bir hareketle yandaki açık duran pencerenin dış pervazına çıkıp bir anda ikinci kattan kendini bahçeye bıraktı.

Alvaro, “Dur, hayır!” diye haykırdı.

Tam bu sırada ortadaki uzun kitaplığın arasından çıkan bir adamla çarpıştı. O kadar kötü çarptı ki adamın elindeki kitaplar havaya sıçradı ve talihsiz adam çarpmanın şiddetiyle arkaya doğru bir çığlık atarak devrildi. Alvaro dengesini kaybetmemişti ama yere devirdiği adamın ayaklarından birine takıldı ve o da düşmekten kendini kurtaramadı.

Düşerken bir kolunu refleksle ileri doğru uzattı ve sol tarafındaki meşe masanın bombeli ayağına geçirdi. Kolunun ortasından kötü bir çatırtı duyuldu. Acıyla inleyerek yerde kıvrıldı.

Arkasından ayak sesleri geldi. Alvaro gözlerini açtı. Yere dayadığı yanağının hemen önünde bir kitap duruyordu ve kapağında “Sokrates’in Savunması” yazıyordu. Çarptığı adamın elinden saçılan kitaplardan biri olmalıydı.

Peder ve salondaki birkaç kişi yanlarına gelmişlerdi. Alvaro kulağının arkasından pederin o yumuşak, endişe dolu sesini duydu.

“İyi misiniz? Tanrım neden öyle koştunuz ki?”

Alvaro acı içinde kolunu tuttu. “Hay aksi, eğer kırıldıysa...” deyip bir lanet okudu.

Peder, “Tövbe edin Tanrı’nın evindesiniz,” diye uyardı onu. Sonra elleriyle yoklayarak Avlaro’nun koluna baktı. Dirseğinin altına dokununca Alvaro acıyla inledi. “Tamam tamam, kırık yok ama belki küçük bir çatlak olabilir, bir hekime görünmenizde fayda var,” dedi rahip.

“Eeh, tamam tamam, iyiyim ben.”

Koluna giren pederin yardımıyla ayağa kalkmadan önce nedense yerdeki o kitabı aldı. Ayağa kalktığı anda çarpıştığı adam şaşkın bakışlarla karşısında duruyordu. “Ne vardı da önüme geçtin ha, kaçırdık adamı!” diye bağırdı adama.

Rahip, “Şşt, sessiz olun ne yapıyorsunuz!” demesine kalmadan Alvaro elinde tuttuğu Sokrates’in kıvılcıklı kitabını adamın kafasına geçirip bir küfür daha savurdu. Adam ezik bir ifadeyle başını eğip elleriyle korunmaya çalıştı. Alvaro bu sefer adamın kışına bir tekme atıp, “Siktir git puşt herif!” diye bağırdı.

Rahip bu sözden sonra çileden çıkmıştı.

“Aaa yeter ama, siz de çıkın gidin buradan, bu ulvi mekanın huzurunu bozmaya hakkınız yok! Lütfen hadi!” diyerek masalarda oturan diğer kişilerle birlikte Alvaro’yu ite kaka hep birlikte kiliseden attılar.

Bölüm

18

Aradan üç gün geçmişti. Yüzü peçeli ressamdan hiçbir iz yoktu. Alvaro adamı elinden kaçırdığını kimseye söyleyememişti. Belki de Rio'yu kana bulayan o caniyle o gün göz göze gelmişti. Ama rafların arasından çıkan o gerizekâlî herif yüzünden adamı elinden kaçırmıştı.

Kolunu ise daha sonra hekime göstermişti ve biraz merhemle sargı bezi alıp acısını dindirmişti. Halen biraz sızlıyordu ama ciddi bir şeyi yoktu.

Bugün pazardı ve Alvaro en azından bu günlük o katili düşünmek istemiyordu. Bu yüzden akşamleyin iyi bir uyku çektikten sonra, sabah sonrası meydandaki turtacıda güzel bir kahvaltı yaptı.

Sonra yetmişini devirmiş ihtiyar annesini ziyarete gitti. Ona ve kardeşlerine işten atıldığını zaten söylemişti, bu yüzden işine geri döndüğünü söylemek saçma olacağı için bu konuyu hiç açmadı. Rio kalabalık bir kentti ve ailesindeki herkes kendi işiyle yeterince meşguldü. Bir asayiş yüzbaşısının işinden atılıp atılmadığını kolay kolay duymazlardı. Hele ki şeriflikle hiçbir alış-verişleri yoksa...

Bir ara konuşma dönüp dolaşıp Alvaro'nun eşine geldi. Annesi onunla konuşmaya gitmişti birkaç kere; Alvaro bunu biliyordu, defalarca anlatmıştı çünkü annesi ve eşinin ailesi ona çok kötü davranmıştı. Alvaro'nun annesi onuruna düşkündü, yani Alvaro gibi değildi, uğradığı saygısızlığın acısını kolay kolay üzerinden atlatacağına benzemiyordu.

Alvaro onu onur kırıklığıyla yalnız bırakıp gelecek ay görüşme dileğiyle evden ayrıldı. Eğer unutmazsa ayda en fazla bir kez görmeye giderdi onu. Alvaro'nun en büyük ağabeyi de askerdi ve 1708 yılında Doğu Brezilya'da altın yüzünden çıkan Emboabas Savaşı sırasında hayatını kaybetmişti. Alvaro'ya geçen son bir senede maddi yönden yardım eden diğer ağabeyi kömür ve odun işiyle oldukça meşguldü ve kazancı çok iyiydi; küçük erkek kardeşi ise tekerlek ustasıydı ve ilk çocuklarını bekleyen hamile eşiyle birlikte annesinin evinde yaşıyordu. Bir de ablasıyla küçük kız kardeşi vardı. İkisi de evliydi, sağ olsunlar onlar da çocuklarını alıp annelelerini her gün ziyarete gelirlerdi. Bu yüzden Alvaro'nun annesi yalnız değildi ve bu konuda içi rahattı.

Öğleden sonra ekim ayı boyunca her pazar yapılan ve kasımın ilk pazarına kadar devam edecek olan *Festa da Penha* festivalinin yapıldığı meydana indi.

Meydan ana baba günüydü. Sucu çocuklar çığırkanlık yaparak su satıyor, hasır sepetleri içinde reçelli kurabiye satan şirin köylü kızlar etrafta dolanıyor, meşrubatçılar ve şarapçılar tezgâhların üzerine koydukları

testilerden millete bir *kruzado* karşılığında, testi kulplarına küçük zincirlerle bağlı bakır maşrapalardan içeceklerini ikram ediyorlardı.

Engizisyon üyeleri muhafaza birliğindeki yakışıklı ve uzun boylu silahşorlar, upuzun parlak saçlarını omuzlarına kadar dökmüşler, cilalı çizmeleri, kolalanmış şık takımları ve parlatılmış silahlarıyla ortalıkta durmuş, genç kadınların dikkatlerini üzerlerine çekmek için ellerinde içki şişeleriyle şamata yapıyorlar; peşindeki bir ordu uşakla birlikte kalabalığa fazla karışmamaya özen göstererek acele acele gezinen genç kontesler, vikontesler ya da baroneslerin peşinde yırtık pırtık giysileriyle dilenciler koşturuyor; sıra sıra dizilmiş tezgâhların üzerinde rengârenk yiyecek ve giyecekler sergileniyor; manastırlardan gelen hacılar renkli cübbeler içinde halka çiçek fırlatıp şehrin koruyucusu Sao Sebastiao için dualar ediyorlardı.

Meydanın diğer bir ucunda azizlerin hayatına adanmış dini bir tiyatro gösterisi vardı; oyunun ardından ünlü kastrato²⁰ Radrigo Geovanne her hafta olduğu gibi repertuarından yeni ilahiler seslendirecekti.

Rengârenk giysilerini giymiş çocuklar, sıırıkların üzerine çıkmış palyaçoların etrafında koşturuyor, anneleri de onları ayakaltından çekmek için bağırıp çağırı-

---

20 Kastrato; soprano, mezzo-soprano ya da kontralto seslerine küçük yaşta sahip olan yoksul ve yetenekli erkek çocukların, bu seslerini kaybetmemeleri için kendilerinin ve ailelerinin rızası alınarak ergenlik çağına gelmeden hadım edilmeleri sonucu tiz ve çocuksu sese sahip olan erkek soprano

yorlardı. Meydana açılan her bir sokağın köşesinde, sırf ekim ayı boyunca sürecektir olan Pazar festivalleri için dört bir yandan gelmiş çalgıcılar müziklerini icra ediyorlar, önlerinde toplanan izleyiciler de zaman zaman alkışlarla zaman zaman da danslarla bu coşkulu eğlenceye katılıyorlardı.

Meydanda Rio'ya yakışır capcanlı bir şamata vardı.

Alvaro bunu seviyordu. Rio de Jenairo, bunaltıcı sıcaklarına, önü arkası kesilmeyen yağmurlu kışlarına, pislik içindeki sokaklarına, aksi giden, ters giden her şeye rağmen insanların içinde neşeye patlamaya hazır bir maytap gibi yaşama sevinci içinde yanmayı başarıyordu. Bu kentten kimse kolay kolay kopamazdı. Avrupa'yı görmemişti ama ne şaşalı saray eğlenceleri, ne hovarda burjuvaların şevk ve macera dolu dedikoduları buradaki sohbetlerin, coşkunun ve samimi kaynaşmanın yerini asla tutamazdı.

Kalabalığın içinden karşısına çıkan, her an bir şey olur korkusuyla güvensiz ve tedirgin adımlarla yürüyen üniformalı devriyelere gözlerinin ucuyla teskin edici bir manayla hafifçe selam veriyordu. Eskiden, yüzbaşı olmadan önce az mı çıkardı devriyeye? Saatlerce, sabah-tan akşama kadar ayakta beklediğini, önemli kişileri korumak için kapılarında ya da arabalarının önünde bir el kılıcının kabzasında diğeri tabancasının ucunda, en ufak bir hareketi kaçırmamak için bir şahin gibi etrafı kolaçan ederek tetikte beklediğini hatırlayınca derin bir nefes almak geldi içinden.

Muhtemelen Vali'nin bir akrabasını taşıyan etrafı nedimelerle sarılmış bir saltanat arabası kalabalığı yaparak geçerken, Alvaro'nun gözü yolun karşısında oğluyla birlikte duran tanıdık bir simaya çarptı.

"Zatîâliniz nasıllar?" diye bağırdı Vikont o kibar sesiyle karşıdan. Alvaro elini kaldırıp selamladı ve bir nehir gibi akıp giden kalabalığı yarararak yolun karşısına geçti.

Üzerine laciverde yakın siyahımsı bir takım, altına ise yaka ve kol uçlarından ince bir dantel sarkan şık, beyaz bir gömlek, ayaklarına da ham deriden cilalı bir çift çizme giymişti Vikont Correa.

Omzundaki pelerinin üstünden sarkmış, ince bir zincirin ucuna takılı duran altından haç kolye, güneşte ıslıl ıslıl parlıyordu. Belindeki deri kemeri gümüş kakma boncuklarla süslenmişti, dar kenarlı şapkasında da üç tane tüy dalgalanıyordu. Gerçek bir soylu gibi giyinmişti gene.

Alvaro geniş kenarlı asker şapkasını çıkartıp Vikont'u selamladı.

"Ne güzel bir gün değil mi Vikont Correa, etraf cıvıl cıvıl, insanın akşama kadar içip kahkaha atması geliyor içinden."

"Bunu engelleyecek bir şey mi var," dedi Vikont, birden gözlerinde ışıldayan samimi bir ışıkla. "Lütfen, konuğum olun, birkaç kadeh bir şeyler içelim."

Arkasında az uzağında duran silahlar içinde kuşanmış korumasına döndü.

"Sen oğlumla birlikte kal. Bir saat sonra arabanın önünde buluşuruz."

Kendilerini kalabalıktan kurtarıp birkaç sokak aşağıdaki, genelde valilikte ya da belediye binasında çalışan önemli bürokratların uğrak yeri olduğu Santos Rodrigues'teki nezih meyhaneye gittiler ve birer maşrapa bira söylediler.

Havadan sudan biraz lafladıktan sonra Alvaro kafasını bir burgaç gibi oyan o korkunç meseleyi açmaktan kendini alamadı ve "Geçen sefer geldiğimde Sinyor Paulista hakkında bir araştırma yapabileceğinizi söylemiştiniz bana," diye konuya girdi.

Vikont anlayışla kafasını salladı. "Evet, biraz araştırttım. Eskiden, on yıl kadar önce karısı Sinyora Osana, bir adama sevdalanmış. Duyduklarıma göre Paulista ile adam Osana için düello etmişler ve..."

"Ve Osana ile evlendiğine göre düelloyu Paulista kazanmış, öyle değil mi?" dedi Alvaro muzaffer bir ifadeyle.

"Evet."

"Peki, adama ne olmuş, ölmüş mü?"

"Evet ölmüş."

"Adam kimmiş peki bir bilgi var mı?"

"Bu konuda doyurucu bir bilgi alamadım, biraz kafa karıştırıcı."

"Nasıl yani?"

"Kimse adamın yüzünü bile hatırlamıyor. Bir söylentiye göre adam şairmiş, bir diğerine göre aktör, bir başkasına göre ise bir ressam..."

Bu bilgi Alvaro'nun dikkatini çekmişti.

“Bir ressam öyle mi?”

“Evet, bir ressam ama kaynaklar güvenilir değil. Kulaktan duyma. O, ona bir şey anlatmış, öbürü diğerrine, bilirsin işte, adam belki de bir sıvacıydı ama dedikodular kulaktan kulağa yayıldıkça adamı ünlü bir saray ressamına bile dönüştürebilir.”

Vikont’un bu sözlerine Alvaro gülerek karşılık verdi. Bıyıklarına bulaşan biranın beyaz köpüklerini elinin tersiyle sildi.

“Sizin tarafta bir gelişme var mı?” diye sordu sonra Vikont, gözlerini meraklı bir ifadeyle Alvaro’ya dikerek.

Alvaro’nun canı sıkıldı. Geçen gün kilesinin kütüphanesindeyken neredeyse burun buruna geldiği peçeli ressamı hatırlayınca, yanından bir hayalet geçmişçesine ürperdi. Bir kalp atımından daha kısa bir süre içinde olsa yüzüne bakabilmişti. Yüzünü gerçekten de kara bir peçeyle gizlemişti. Sadece gözleri açıktaydı. Ve o gözler insanı delip geçiyordu. Kömür kadar kara, Papa’nın muhafızlarının mızrakları kadar sivri ve kaya gibi sert, korkusuz gözleri vardı. Adeta cehennemin dibinden gelmiş kıyamet elçisi gibi ölümü havadis eden gözlerle bakıyordu. Ne saklıyordu o yüzün altında? Kim vardı o peçenin arkasında?

“Onu gördüm,” dedi sonra Alvaro, sıkkın bir sesle ve birasından büyük bir yudum daha aldı.

Vikont gözlerini kuşkuyla çattı.

“Kimi?”

“Yüzü peçeli ressamı, adı ne demiştiniz?”

“Arsenios Cesar’ı mı, nerede gördünüz?” diye bağırdı Vikont. Birden heyecanlanmıştı.

“Santa Antonio Kütüphanesi’nde... Çok yaklaşmıştım, ama beni görür görmez bir kedi gibi pencereye çıkıp ikinci kattan aşağıya atladı.”

“Hımm,” dedi Vikont. “Heyecanlı bir hikâye! Ama anlayamadığım bir şey var, neden kaçtı ki?”

“İşte bu!” dedi Alvaro birden heyecanlanarak. “Suçsuz bir insan neden kaçır? Demek ki sizin iddianızın aksine o bir suçlu?”

“Sizce Rio canisi o mu?”

Alvaro omuz silkti.

“Neden olmasın?”

“Belki de başkalarından kaçıyor. Ya da başka bir nedenden?”

Alvaro gözlerini meraklıca açarak Vikont’a baktı.

“Kimden?”

“Belki kanlıları vardır. Belki o yüzden yüzünü gizliyordur.”

Alvaro ilgisizce omuz silkti

“Meselesi neyse gelsin anlatsın, yardımcı oluruz. Ama böyle ürkek bir geyik gibi kaçması... Yoo, kesin bir şeyler biliyor,” dedi. Sonra Vikont’a meraklı bakışlarını dikip, “Siz Vikontum, siz bu adamla zaman geçirmiştiniz. Anlatır mısınız biraz daha? Nasıl biri? Ne konuşurdunuz? Hareketlerinde kuşkulu tavırları var mıydı? Korktuğunu hissettiniz mi hiç ya da sizi tedirgin eden bir şeyler söyler miydi?”

Vikont maşrapasını ağzına götürüp iki yudum

daha bira aldı, ağzında çalkalayıp içti. "Yüzündeki peçe dışında tedirgin edici bir yönü yoktu," dedi. "Üzgünüm tam hatırlamıyorum neler konuştuğumuzu, sadece bir hafta kadar gördüm onu. Dediğim gibi, karımın portresini yaptı ve gitti. Bana kent kent dolaştığını söylemişti." Bir an susup gözleri uzaklara daldı. "Evet hatırlıyorum, bundan sonra Avrupa'ya açılmak istediğini söylemişti. Portekiz'e gidecekti."

Alvaro kaşlarını kaldırdı.

"Ya, demek Portekiz'e?"

Vikont, "Evet;" deyip başını salladı. Sonra tekrar birasından içti.

"Karınız nasıl?" diye sordu Alvaro.

"İyi iyi, gayet iyi. Eli kulağında. Doğumu bekliyoruz."

"Saygılarımı iletin lütfen."

"Minnetle..."

Vikont'la ayrıldıktan sonra hızını alamadı ve her zaman takıldığı rıhtımdaki tavernaya uğradı. İki şişe şarap, üzerine üç kadeh rom devirdikten sonra ancak sarhoş olabildi ve önceden böyle bir duruma kendini hazırladığı için, bahşişini de önceden verdiği garson çocuğun yardımıyla bir arabaya binip geç saatlerde evine döndü.

Kötü haberi ertesi sabahı aldı. Başpiskopos, Dom Agostinho de Marcos hazretleri, sarayında vahşice öldürülmüştü. Bu şu ana kadar işlenen cinayetler içinde en korkuncuydu, çünkü başpiskopos engizisyon başkanıydı. Bu cinayet, sadece Rio kentindeki huzura ve gü-

vene değil, kutsal dine ve kiliseye karşı da işlenmişti.

Derhal Alvaro dışında Şerif Hipolito Dionattan, Teğmen Edgar Pupa ve bir sorgu hâkimiyle birlikte cesedi görmek için Başpiskopos'un Aziz Antonio Manastırı'nın yanındaki sarayına doğru bir arabayla yola çıktılar. Arabada kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Seksen beş yaşındaki Başpiskopos üst kattaki, pencereleri manastıra bakan geniş yatak odasında öldürülmüştü. Ceset yerdeydi. Üzerinde uşakları tarafından örtülmüş yorganı vardı. Yorganı kaldırdıklarında piskoposun kesikler içindeki çıplak, şişman vücuduyla karşılaştılar. Tıpkı geçen hafta öldürülen Kont Luciano Paulista gibi, vücudunda onlarca kesikle çarmıh pozisyonunda kolları yanlara açılarak yere yatırılmış ve şerhine gümüş bir haç sokulup gırtlığı doğranmıştı. "Yüce İsa!" diye sesiz bir çığlık attı sorgu hâkimi.

Yerde, ayakları ucunda tıpkı daha öncekiler gibi kanlı harflerle "Ben Mesiha Daggalayım, Ölüm Peygamberi Trocki" yazan yere baktı Alvaro.

Fakat katil bu sefer duvara başka bir imza daha bırakmıştı. Dördü de piskoposun cesedinin etrafından bakışlarınızı kaldırıp duvardaki, onlara hiçbir şey ifade etmeyen o kanlı harflere bakakaldılar:

$$E = m \times c^2 \quad E = m \times c^2 \quad E = m \times c^2 \quad E = m \times c^2 \quad E = m \times c^2 \quad E = m \times c^2 \quad E = m \times c^2$$

Katil, piskoposun kanını mürekkep gibi kullanarak duvarları kocaman harflerle böyle doldurmuştu.

Bölüm

19

Şerif Hipolito Dionattan, cesedin başında hemen adamlarını haşlamaya geçti.

“Şimdi ne halt edeceğiz? Keşîşleri de geç, engizisyon başkanı başpiskoposumuz öldürüldü! Hem de evinde, yatak odasında! Bu olayın sonuçlarını düşünebiliyor musun Alvaro? Kent ayağa kalkacak, bunun çalkantısı Lizbon Sarayı’na kadar uzanır. Vali hazretlerine ne diyeceğim? Ne halt ediyorsunuz siz kaç gündür, katilin kimliğini ortaya çıkartmıştınız hani, nerede?”

“Hiç şüphe yok efendim,” dedi Alvaro yatıştırıcı bir sesle gerilime su dökmek için. “Katil, katil o adı şey olan? Yüzü peçeli? Neydi onun adı?” diyerek Edgar’a döndü.

“Arsenios Cesar.”

“Hah o işte, yüzü peçeli ressam. Kentin tüm sokaklarına ilanlar astık. Fakat hâlâ yerini bilen birisi çıkmadı.”

Şerif küçültücü bir bakış attı ona.

“Yetmez Alvaro, gerekirse kendin Janeiro’daki bütün kapıları tek tek çalarak arayıp bulacaksın o adamı.

Eğer elindeki adamlar yetmiyorsa söyle, kaleden asker getirtirim. Yeter ki şu kahrolası ressamı bul bana!” diye bağırdı.

Daha sonra sorgu hâkimi ve şerif, uşakları ve nöbetçileri büyük salonda toplayıp bir konuşma yaptılar. Ağızlarını sıkı sıkı tutmaları tembihlendi, piskoposun öldürüldüğü haberi bu saray dışına çıkmamalıydı. Yoksa tüm hepsinin canlarının yakılacağı söylendi. Uşaklar ve nöbetçiler mahcup gözlerle şerif ve hâkimi dinleyip başlarını eğdiler. İki hafta boyunca da sarayın dışına çıkmaları yasaklanmıştı.

Müdür ve hâkim saraydan ayrılınca, Edgar ve Alvaro öğlene kadar piskoposluk sarayındaki tüm çalışanların tek tek sorgulamasını yaptı. Kimse bir şey duymamıştı. Piskopos dün akşam saat ona doğru her zamanki gibi bir bardak ballı ılık sütünü içip uyumak için odasına çekilmişti. Sarayın her hangi bir yerinde dışarıya açılan gizli bir geçit yoktu. Çalışanların bildiği kadarıyla... Ana giriş kapısı dışında bir de arka tarafta, bahçeye açılan mutfak kapısı vardı o kadar. Bahçe kapısında yirmi dört saat nöbet tutan devriyeler şüpheli hiçbir şey görmemişti. Sadece akşam saat dokuza doğru *Ilha dos Caens Markisi* başpiskoposun ziyaretine gelmişti ve onunla yarım saat baş başa konuştuktan sonra saraydan ayrılmıştı. Bu tuhaf bir durum değildi, çünkü *Ilha dos Caens Markisi* aynı zamanda otuz yıldır engizisyon yüksek memurlarından biriydi ve yüksek sulh hâkimiydi.

Belki sadece, Alvaro’nun ilgisini çeken tek şey, o

gün sarayı ziyaret edenlerin listesinde Magepe'den gelen bir Fransisken rahibinin olmasıydı. Kapıdaki nöbetçilere rahibin nasıl biri olduğunu sordu. Orta yaşlarda biri olduğunu hatırlıyorlardı. Kapıdaki görevliler her gün o kadar çok ziyaretçiye karşılıyorlarmış ki gelenlerin yüzlerine pek dikkat etmiyorlarmış. Ayrıca Rio'nun başpiskoposunu bir Fransisken rahibinin görmeye gelmesinde de doğal olmayan bir durum yoktu. Ama Alvaro gene de rahibin ismini bir kenara not etmişti.

Tekrar piskoposun öldürüldüğü odaya çıktı. Yatak odasının pencereleri açıldı ve dışarıda, yan bahçede, dalları neredeyse sarayın çatısına kadar uzanmış yaşlı bir meşe ağacı vardı. Başını pencereden çıkartıp elini ağacın en yakındaki dalına uzattı. Ulaşamamıştı, ama mümkün değil gözükmüyordu. Çevik ve uzun boylu bir adam beş altı metre ağaca tırmandıktan sonra uçtaki dala gelip pencerenin pervazına doğru sıçrayarak kendini yukarı çekebilirdi.

Edgar, "Bir plan yapmalıyız," dedi Alvaro'nun arkasına yaklaşarak. "Ressamı nasıl bulacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Alvaro sıkıntılı bir sesle. Piposunu camdan dışarıya çıkartarak temizleme kaşığıyla haznesini temizledi. Sabahtan beri bunu düşünüyordu o da, gizemli ressamı deliğinden çıkartacak bir yol bulmalıydı.

"Merkeze dönüp birkaç adamı buraya yolla, çevredeki insanlarla konuşsunlar. Saray çevresinde dün gece

de dahil son günlerde şüpheli birini gören olmuş mu araştırırsınlar?"

"Sen ne yapacaksın?"

"Düşüneceğim," dedi bakışlarını göğe doğru çevirerek. Havada, yastıkların içine koyulan pamuk topaklarına benzer beyaz bulutlar kümelenmişti. "Akşama doğru binada görüşürüz."

Şerif'in söylediklerini düşünüyordu.

"Kapı kapı bütün kenti dolaşacakmışım. Aman ne güzel! Tüm kent sınırları içinde yüz binden fazla insan yaşıyordur. Gerçi aradığım yüzünde peçe olan bir ressamdı ama... Kaç ressam vardı acaba Janeiro'da? Kentteki bütün ressamları bulup konuşmalıydık. Belki tanıyan ve yerini bilen birileri çıkardı."

Sonra yeni bir şeyler öğrenme umuduyla tekrar peçeli ressamın yaşadığı o karanlık ve dar dolambaçlı mahalleye gitti Alvaro. Apartmanın altındaki dükkânda pinekleyen ahmak çörekçiye görünmeden binaya girdi. Tek tek kapıları çalıp maskeli ressam hakkında bir şeyler bilip bilmediklerini sordu. Aldığı cevaplay iyice canını sıkıyordu.

"Hepsinin canı cehenneme, bir teki bile onun hakkında bir şey bilmiyor! Adam resmen bir hayalet! Dedi kendi kendine.

Eli boş olarak merkeze döndü. İçeri girer girmez Edgar onu heyecanla yanına çağırdı.

"Sana bir mektup var Alvaro!"

Zarfın üzerindeki mührü hemen tanıdı Alvaro.

Dostu Bicca do Medalha Vikontu Correa'dan geliyordu mektup. Ayaküstü zarfı yırtarcasına açıp okudu.

"Sevgili Alvaro, yaptırdığım tetkikler sonucunda bundan otuz yıl önce Sao Paulo'da öldürülen aydınlanmacı burjuvaların lideri Donato Rincon'nun kardeşinin otuz yıldır Rio de Janeiro'da yaşadığını öğrendim. İsmi duyunca belki biraz şaşırabilirsin. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, ismini vereceğim kişi küçüklüğünde Cizvit eğitimi aldıktan sonra Roma'da hukuk okumuş bir soylu. Bu kişi Ilha dos Caens Marki'si Bernardino Jean Rincon'dur. Elimde bu bilgiyi kanıtlayacak güçlü belgeler var. Bana güvenebilirsiniz. Umarım yardımcı olabilmişimdir."

İşte bu tam anlamıyla bir sürprizdi Alvaro için. Bu cinayet hikâyesinde pek çok eksik yer vardı ve belki de bu isim bir şeyleri su üzerine çıkartabilirdi. Çünkü başpiskoposun öldürülmeden önce gördüğü en son kişi de Ilha dos Caens Marki'si, yüksek sulh hâkimi ve engizisyon yargıcı Bernardino Rincon'du.

Bölüm

20

Dostu, Bicca do Medalha Vikontu Correa'nın zamanlaması mükemmeldi.

Eğer Alvaro bu mektubu almasaydı, Ilha dos Caens Marki'sinden hiçbir şekilde şüphelenemezdi. Gerçi henüz onun katil olduğunu ya da bu cinayetlerde bir parmağı olduğunu gösteren hiçbir somut delil yoktu ama gene de Bicca Vikont'unun verdiği bilgi araştırmaya değerdi. Sonuçta soylular kan davasını bir şeref sorunu olarak görürler ve ailelerine ya da kendilerine yapılan onur kırıcı bir davranışın üzerinden ne kadar uzun bir süre geçerse geçsin kesinlikle affetmezlerdi. Belki Marki, otuz yıl önce öldürülen ağabeysinin ve arkadaşlarının intikamını almak istemiş olabilirdi. Belki piskoposun ve Sinyor Paulista'nın da Sao Paulo'da katledilen burjuvaların cinayetlerinde bir parmağı vardı ve bu cinayetler baştan beri bir kan davasının sonucuydu. Alvaro şu an bilemiyordu ve ne gariptir ki içinden karanlık bir ses ne kadar çabalarsa çabalasın bu davayı çözemeyeceğini söylüyordu ona, ne yazık ki...

Çıkmadan önce Edgar'a, davadaki kilit kişi olan pe-

çeli ressamı bulmak için yarına kadar kentteki bütün ressamaları toplayıp sorgulamaları emrini vermişti. Edgar isyan edercesine, "Bu kısa sürede bütün ressamaları nereden buldurtacağım?" diye arkasından bağırmıştı ama Alvaro onu duymazlıktan gelerek hızla dışarıya fırladı.

Azize Thereza Yolu'nu kullanarak sahile indi. Sahildeki koya inerken, Paullo Caeiro Tepesi'ndeki dış kaleye bağlı atlı bir devriye birliğinin yanından geçti. Devriye yüzbaşısını elini şapkasına götürerek selamladı. Keçisakallı, uzun bıyıklı ve yüzünde derin bir yara izi olan yüzbaşı, boynundaki sarı-yeşil renkli yüzbaşı fularını görünce mağrur başını hafifçe eğerek selamına karşılık vermişti.

Koy, demir atmış onlarca balıkçı, mercan ve gangama²¹ teknesiyle sahil köylülerine ait küçük kayıklarla doluydu. Büyük teknelerde, bulunduğu kıyıdaki toprakların sahibi S. Diago sinyoruyla karşı adadaki Ilha dos Caens Marki'si için çalışan kara Afrikalı köle balıkçılar vardı ve tekneler sinyorların sadık hizmetkârlarının emri altındaydı. Küçük kayıklarsa genelde geçimini denizden sağlayan ve sinyorlara vergilerini veren fakir sahil köylülerine aitti.

Kayıkçılardan biriyle, pazarlık sonucunda on *kruzado* karşılığında onu karşı adaya götürüp getirmesi için anlaştı. Atını da sahildeki hana bıraktı ve Hugo'yla ilgilenmesi için hancının küçük oğluna yarım *kruzado* bahşış bıraktı.

---

21 Suyun dibini tarayan, sünger avcılığında kullanılan tekne türü.

Üzerinde, Ilha dos Caens Marki'sinin şatosu bulunan adacık, bulunduğu kıyıya yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydı. Deniz sakindi, küçük dalgalar minicik elleri olan ufak tefek bir kadının öpüşleri gibi usul usul çarpıyordu kayığın bordasına.

Yarım saat sonara Marki'nin iskelesine demir atmış ve güvertesine sürme iskele çekilmiş orta büyüklükteki ticaret gemisinin yanından geçerek sahile yanaştılar. Anlaşılan Marki'nin erzak gemilerinden biri şatoya mal indiriyordu. İskelenin üzerinde de bir sürü terli, sert kasları güneşte parlayan iri yarı köleler, geminin deposundan sırtlarında taşıdıkları malları iskeledeki el arabalarına yüklüyordu.

Kayık sahile yaklaşırken iskeleden onları seyreden beyaz adamlardan biri Alvaro'yu karşılamak için sahile indi.

"Hoş geldiniz Yüzbaşı, Marki'yi mi görmeye geldiniz?"

Tıknaz tipli, çopur yüzlü bir adamdı ve üzerinde kahverengi bir ceket, başında da siyah bir şapka vardı.

"Evet," dedi Alvaro askerlere özgü sert ve kesin sesiyle.

"Ben Marki'nin iskele kâhyasıyım."

Sonra iskeleye doğru bakıp işaret parmağıyla başparmağını hafifçe ağzına sokarak kulak yırtıcı bir ıslık çaldı. İskeledeki adamlar ellerindeki işleri bırakıp yüzlerini ona döndü. "Hey Diego, elindeki işi bırakıp buraya gel, yanımdaki sinyoru Marki'nin yanına götür," diye bağırdı.

Esmer tenli genç çocuk iskeleden koşarak oraya geldi.

Şatonun çift kanatlı ana girişinden içeri girdiler. Kesme taş yoldan avluya doğru yürüdüler. Ana binanın yanındaki yapının önünde bir adam büyükçe bir baltayla odun kesiyordu. Ortadaki çeşmenin önünde başörtülü ve yüzü dantelli bir kadın bakır kovaya su dolduruyordu.

Avlunun etrafı ceviz ağaçlarıyla çevriliydi. Refakatçi genç, ana binanın gül oyalı kapısındaki sırma ipi çekip çanı çaldı. Kapıyı açan uşağa Alvaro'nun kendini tanıtip acilen Marki'yi görmek istediğini söyledi.

"Marki hazretleri teras katta, lütfen buyurun, sizi götüreyim yüzbaşı."

Merdivenlerden yavaş yavaş üst katlara çıkarken mimari üslup romaneksten gotiğe doğru değişmişti. Teresa çıkmadan önce teras kapısının önünde Alvaro'yu bir süre bekletti uşak. Alvaro açık pencereden dışarı baktı. Batıda, Melones Burnu'nun kayalıklarına çarpan gri sular görünüyordu. Şato, düzgün ve simetrik yüksek kemerleri, sütunları ve kubbeleriyle mimari açıdan mükemmel korunmuştu. Ana binadan bir asma köprüyle ayrılan dıştaki savunma kulesi, geçen yüzyıllardan kalma daha eski bir yapının parçası olduğunu belli ediyordu. Marki'nin kaldığı şato, Rio'nun en eski ve en görkemi yapısıydı. Devasa büyüklükteki yatak ve oturma odalarıyla içindeki lüks eşyaların ünü Portekiz'e kadar gitmiş olmalıydı. Ayrıca bodrum katındaki mutfak ve

kiler bölümleriyle dünyanın dört bir yanından gelen yiyeceklerle Brezilya mutfağının en seçkin yemeklerini yapan çok ünlü aşçıları vardı. Başka ülkelerden gelen önemli ziyaretçiler her zaman bu şatoda ağırlanırdı.

Uşak teras kapısını açıp, Marki'nin onu beklediğini söyledi Alvaro'ya. Terasa çıktığında Marki'yi bilardo masasının başında, perukasız, üzerine giydiği kırmızı yaka şeritli, siyah bir sabah smokini ve ayaklarında da siyah saten ayakkabılarla buldu. Güneşi ve yağmuru kesmesi için terasın üstünde çadır bezinden mavi bir tente vardı.

Alvaro şapkasını çıkartıp önünde eğilerek reverans yaparken, Marki elindeki ucu kıvrık *bilardo*'yu²² masanın üzerine bıraktı.

Alvaro kafasını kaldırdığında Marki'nin omuzları üzerinden, karşı taraftaki, atını kıyısındaki hana bıraktığı Azize Thereza Koyu'nun silüetini gördü.

Ilha dos Caens Markisi elli iki yaşında, dolma gibi şiş bir burna, şarap şişesi gibi pembe yanaklara, kontların yemek masası kadar geniş bir alna ve çizme topuğu gibi de köşeli bir çeneye sahipti. Saçları ilerlemiş yaşından dolayı grileşmiş, gözlerinin kenarları kırış kırış olmasına rağmen oldukça sağlıklı ve dinç görünüyordu. Belki bir panterle güreşemez ama dik duruşundan ve kaslı kollarından olsa gerek, iri bir ağaca tırmanıp uzun bacaklarıyla oradan oraya sıçrayabilir diye düşünmüştü Alvaro hemen peşin yargıyla.

---

22 O yüzyılda bilardoda kullanılan istekalara bilardo deniyordu ve istekalar şimdiki gibi ince değildi, topları ıskalamamak için kalın uçlu ve kıvrıktı.

“Bu ziyaretinizin sebebi nedir acaba Yüzbaşı?” dedi samimi bir sesle. “Başpiskoposun öldürüldüğünü mü haber vereceksiniz?”

Hayır anlamında başını salladı Alvaro. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar böyle bir haberin Rio gibi bir kentte kısa sürede, kasabadan kasabaya, bir adadan ötekine rüzgâr gibi yayılması şaşılacak bir şey değildi. Ama Alvaro gene de kıyının öbür tarafında yaşayan ve Başpiskoposu en son gören kişinin bu haberi bu kadar çabuk öğrenmesine şaşırmıştı. “Ben daha farklı bir konu hakkında konuşmak istemiştım saygıdeğer Markim, eğer yüksek müsaadelerinizi alabilirsem,” dedi, sesine olağanüstü bir nezaket ve incelik katarak.

Marki şaşırmıştı. “Nedir?” dedi kalın kaşlarını çatarak.

Kelimeleri dikkatle seçmeye çalışıyordu Alvaro. Ne de olsa idam edilenin evinde ipten bahsedilmesi büyük bir ayıptı.

“Bundan otuz sene evvel, Sao Paulo’da yaşayan ağabeyinizin bir cinayete kurban gittiğini biliyorum. Acaba bu olayı, biliyorum tatsız bir olay, anılarınızı deşmek istemem ama bir de bu olayı sizin ağzınızdan duymam mümkün olabilir mi acaba?”

“Neden?”

Alvaro alt dudağını ısırđı sıkıntıdan. Nasıl açıklayacaktı ki, karşısında engizisyon başkan vekili, Rio kentinin yüksek sulh hâkimi duruyordu. Belki de buraya gelmekle çok büyük bir aptallık ettiğini hissederek bir-

den yüzü kızardı. Sonra derin bir nefes aldı. Ve cesaret kazanmak için kendi kendine “başladın bari bir işe devam et” diye içinden telkinde bulundu.

“Efendim, son bir aydır kentimize kan kusturan o lanet katilin işlediği cinayetleri araştırırken tesadüf eseri ağabeyinizin başına gelen o korkunç hadiseyi öğrendim. Şu an elimde yeterli kadar bilgi yok ama bir şekilde içgüdülerim peşinde olduğum katilin ağabeyinizin katilleriyle ilgili bir bağlantısı olabileceği konusunda tehlike çanları çalıyor!”

Aslında bir sulh hâkimine geçmişiyile ilgili bir soru sorarken bundan daha ikna edici ve elle tutulur bir şeyler söylemek gerekiyordu ama Marki’yi kızdırmadan hakkında bir şeyler öğrenmek için ona ne söyleyeceğini Alvaro yol boyunca düşünmesine rağmen bulamamıştı ve yavaş yavaş battığını hissediyordu; bu berbat ikna etme yeteneği ve kaba saba konuşma şekliyle ne halt etmeye buraya kadar gelmişti, buna kendisi de şu an inanmıyordu! Her zamanki gibi içgüdüleriyile hareket edip kestirmeden gitmeyi tercih etmişti.

Asayişte görev yaptığı onca sene bir sürü cinayet soruşturmasına bakmış, yarısından çoğu faili meçhul kalmıştı ama katillerini bularak sonuçlandırdığı davalar, önüne çıkan şüphelilerin peşinden gitme inatçılığı sonucunda açıklığa kavuşmuştu. O kahrolası içgüdüleriyile de olmasa hayat karşısında hepten çıplak kalırdı zaten!

Marki’nin soluk pembe yüzünde hayaletimsi bir gülümseme dolaştı. “İçgüdüleriniz, öyle mi?” dedi alaycı

bir ifadeyle. Alvaro utanarak başını eğdi. "Seni severim Alvaro," diye devam etti Marki. Hâlâ kızmamıştı, samimi ve dürüsttü. "Geçen sene neden istifa ettiğini ve o sivri kafalı şerifinin, vali hazretlerine bu istifayı nasıl kabul ettirdiğini bilmiyorum. Ama iyi bir askersin, inatçı bir sorgulayıcı, meraklı ve ince bir zekâyâ sahip disiplinli bir nefer..."

Aslında yüksek sulh hâkiminden bu iltifatları alan herhangi bir askerin göğsü bir yelken gibi kabarıp kabarıp patlardı ama Alvaro, Marki'nin bu saydıklarından inatçılığı dışındakilerin hiçbirinin doğru olmadığını biliyordu. Bu yüzden içinden sırtarak yargıcın söyleyeceklerine tepkisizce kulak vermekten başka bir şey yapmadı.

Sonra gergin bir tonla, "Başka biri böyle karşıma dikilseydi, onu kovardım," diye devam etti. "Mesela kendini bir şey sanan o ahmak şerifin!" dedi sonra ansızın sesini yükselterek.

Şerif ile sulh yargıcı Marki'nin aralarının açık olduğunu biliyordu Alvaro. Çünkü Şerif Hipolito Dionattan, yalakalığı sonucunda pek çok üst düzey devlet görevlisinin gözdesi olmasına rağmen, mesleki bilgilerinde ve asayiş yönetimindeki beceriksizlikleri yüzünden -tabi bunlar Alvaro'nun şahsi fikirleri idi- Dionattan'ın kesinlikle müdürlüğü hak etmeyen, kamu yönetiminden anlamayan, otorite boşluğuna sahip sıradan bir asker olduğuna ve dava takipçiliğindeki prosedürlere uymayıp yargıçların emirleri yerine kendi kafasına göre davaları soruşturan biri olduğu için, dürüstlüğünden ve

iş ahlakından hiçbir zaman şüphe duymadığı Marki tarafından sevilmediğine inanıyordu Alvaro. Hipolito Dionattan'ı yukarılardan bir yerlerden -nedenini Alvaro bilmiyordu ama- koruyan birileri olduğunu düşünüyordu. Yoksa öyle bir ahmağı kimse Rio gibi büyük bir kente şerif yapmazdı.

"Bu yüzden sorunu yanıtlayacağım," dedi Marki, Alvaro'nun gözlerinin içine anlamını çözemediği bir samimiyetle bakarak. İlerleyip öbür uçtaki mor çuhalı masanın önünde durdu. Tıpası açık şarap şişesini eğip gümüş kadehini ağır ağır doldurdu. Terasın ucuna gidip derin bir nefes aldı. Bir yudum şarabı ağzına döktü. Yüzünü aşağıdaki denize dikerek anlatmaya başladı.

"Ağabeyim, dindar aile büyüklerimizin aksine bir aydınlanmacıydı. Ticaretten elde ettiği sermayeyi sanayi alanında kullanılmasını destekliyordu. Ve siyasal yetkede, küçük yatırımcıların da aristokratlar kadar söz sahibi olmasını istiyordu. İnsanın kendi yaşamını düzenleyecek haklara sahip olmasını ve toplumun eğitilmesinden yanaydı. Aklın aydınlattığı kesin doğrulara ve bilginin ilerlemesine dayanan entelektüel bir kültür egemen olmalıydı ona göre ve bu kültür önüne hiçbir engel çıkmadan ilerletilmeliydi. Yeni fikirler ilerlemeyi hızlandıracak ve insanlar geçmiş yüzyılların köleci geleneklerinden kurtularak mutluluk ve özgürlük yolunda ilerleyecekti. Kısacası din ya da Tanrı merkezli toplumsal gelenekçi yapının yerini, aklın merkezinde, yeni toplumsal düzenlemelere bırakmasını istiyordu. Yüce İsa aşkına, tam bir delilik!"

Yüzünü Alvaro'ya döndü. Uçurum gibi derin ve dipsiz bir kuyu kadar karanlık bakışları vardı.

"Bu yüzden birçok düşmanı vardı onun yüzbaşı, sadece Avrupalı Cizvit suikastçıların değil, sıradan bir Katolik köylünün bile bu düşünceleriyle tüm nefretini üzerinde topluyordu!"

"Onu ve arkadaşlarını kim öldürdü?"

Marki başını tekrar denize çevirdi. Parmaklarındaki tüyleri beyazlaşmış kemikli elinin birini terası çevreleyen taş korkuluğa dayadı. Denizden esen nemli rüzgâr gri renkli ince saç tellerini havaya dikmişti. "Onları kim öldürdü Sayın Marki?" diyerek sorusunu tekrarladı Alvaro. Arkası ona dönük olmasına rağmen içinin yandığını, soluk gözlerininse kor gibi kızdığını hissedebiliyordu.

"Onlar kendi kendilerini öldürdü yüzbaşı! Şeytanca düşüncelere sahiptiler. Sadece içki içip kitap okuyorlar, sonra da afyon çekerek tartışıyorlardı. Ruhlarını şeytana armağan edenler er geç cezalarını çeker!"

Bu sözler Alvaro'nun içini ürpertmişti. "Çok garip konuşuyorsunuz Markim," dedi kararsız bir sesle. "Adeta ağabeyinizin öldürülmesini haklı görüyor gibi konuştunuz!"

Bir an omzunun üzerinden yüzünü Alvaro'ya çevirdi, gözleri ateş gibiydi. "Hayatım boyunca Tanrı'ya hizmet ettim yüzbaşı," dedi kılıç gibi keskin bir sesle. "Eğer Tanrı'nın kurallarına karşı çıkan öz oğlum bile olsa, diri diri yakılması emrini gözümü kırpmadan verirdim!"

Alvaro yutkundu ve öylece kaldı. Marki'nin mızrak gibi delip geçen bakışları karşısında gözlerini korkarak yere eğmek zorunda kaldı. Marki tekrar sakinleşip önüne dönünce Alvaro tekrar cesaretini toplayarak, "Son bir sorum daha var efendim," dedi usulca. "Dün gece başpiskoposun ziyaretine neden gitmiştiniz?"

Sırtı ona dönük olan Marki önce elindeki gümüş kadehinden bir yudum şarap aldı. Sonra yüzünü Alvaro'ya dönmeden, "Ben Engizisyon Mahkemesi'nin başkan vekiliyim evlat," dedi, sanki karşısında toy bir çocuk varmış gibi alaycı bir hitap şekliyle. Yüzünü tamamen ona çevirdi sonra. "Engizisyon başkanımızla ne görüştüğüm seni hiç ilgilendirmez. Şimdi, başka sorun yoksa Rio'ya gidip piskoposumuzun cenaze işlemlerini kontrol edeceğim."

Alvaro yutkundu. Fazla ileri gitmişti. "Hayır, yok efendim," dedi saygıyla önünde eğilerek.

Karşısına gelip durdu.

"Sana güveniyorum yüzbaşı, kentimize korku salan o şeytanı bul, eğer onu sağ ele geçirirsen ruhunu arındırıp içindeki şeytanı kovmak için onu engizisyon zindanlarında birkaç ay ağırlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Geçip gitmeden önce de nefretle ekledi.

"Diri diri ateşte yakılmasından önce tabi!"

Alvaro koşar adım şatodan ayrıldı ve limanın yanındaki sahilde onu bekleyen kayıkçının yanına geri döndü. Denizin durgun suları üzerinde aheste aheste kayan kayık, kumaşı kesen bir terzi bıçağı gibi suları ya-

rarak Caens Şato'sundan uzaklaşırken, Alvaro da karmakarışık duygular içinde Marki'nin yılan derili dilinden dökülen sözlerinin vicdanında açtığı ısırtıklarıyla boğuşuyordu. Emin olduğu yalnızca bir şey vardı, o da Marki'nin onunla konuşurken kim bilir kaç saattir içtiği şaraplar yüzünden sarhoş olduğuydu. Hem de öğlen bile olmadan.

Kayıkçı güçlü kollarıyla küreklerini çekerken Alvaro da Marki'nin söylediklerini anlama çabası içindeydi. Bir insan nasıl olurdu da, toplumu değiştirmek istemesi dışında hiçbir günahı olmayan öz ağabeyinin öldürülmesini haklı görebilirdi? Marki'nin öz ağabeysinin öldürülme nedenini açıklarken gözlerindeki ifadeyi hatırlayarak ürperdi. Delililik ve korku vardı gözlerinde, karanlık çalılar arasından uzanmış çift başlı sinsi bir yılan gibi. Kusacağı zehri damağında biriktirmiş, her an atılmaya hazır bir yılan, belki de hayattaki en tehlikeli iki ifade olan delilik ve korkuyu buz mavisi gözlerinin derininde toplanmıştı.

İnsanların hayalperestleri sevmediklerini biliyordu Alvaro, normal insanlar hayalcileri gerçeklere çağırmaya çalışırdı, çünkü ancak hayal kuranların dünyayı değiştirebileceğini ve gerçeklerin sadece kölelerle aptallar için olduklarını bilirlerdi. Cizvitlerin varlığı uzun zamandır Avrupa'da bile tartışılıyordu. İnanıkları şeylerin aksini yapmaları, misyonlarıyla büyük bir çelişki gibi görünse de aslında, hepsinin içinde bulunduğu o büyük misyona zincir vurulamayacağının bir göstergesiydi bu. Bu büyük misyon, tüm hayatı kuşatan ve insanlığı asla yalnız bı-

rakmayan cinsellik ve hayattan zevk alma arzusuydu. Bir insan içindeki cinsel açlığı neden bastırmaya çalışır ki?

Cizvitler çok baskıcı bir askeri disiplinle eğitilirdi. Peki, sonunda ne olurdu, insanları ahlaklı olmaya ikna etmeye çalışıp kendileri ahlaksızlıkların en büyüklerini yapardı. Eşcinsel, oğlancı, esrarkeş ya da alkolik rahip çok görmüştü Alvaro ya da duymuştu. Evet, o da bir Katolik'ti, şu an iyi bir Katolik veya iyi bir insan değildi ama en azından iyi bir insanın hayatı boyunca kendi nefesine hâkim olup hür iradesine her an kilit vurması yerine, biraz yüreğinin ve özgür vicdanının sesini dinleyerek çevresini ve doğayı anlamaya çalışması gerektiğine inanıyordu. Sonuçta eğer din ona iyi bir insan olmak için yol gösteriyorsa, birazcık olsun insanın yüreğinin ve doğanın sesini dinlemesinin ne sakıncalı olabilirdi ki? Ve o doğa insanlığa cinsellikten kaçma diyorsa, o ve onun gibi yüzlerce sözde Katolik'in uzun yıllar bundan kaçmış olması, doğayla ciddi bir tezat oluşturmuyor muydu?

Peki, Alvaro iyi bir dindar olma yolunda uzun yıllar boyunca cinsellikten kaçmıştı da ne olmuştu; sonunda, karısıyla evlendikten altı ay sonra kendini ahlaksız bir hayatın içinde bulmuştu. Fahişeler, afyon, alkol ve en son geçen sene Şerif Dionattan'ın on altı yaşındaki oğluyla yaşadığı o yüz kızartıcı eşcinsel ilişki...²³

---

23 Dionattan, oğlunun şerefini düşünerek, olayın başkaları tarafından duyulmaması için Alvaro'yu engizisyona bildirmemişti. Yoksa engizisyon Alvaro'yu sapkınlıkla cezalandırırdı. Ya hadım ederler ya da çeşitli işkenceler çektirirlerdi

Bölüm

21

Alvaro, karşı kıyıya geçince önce handa karnını doyurdu. Sonra atını alıp saraya geri döndü ve piskoposun uşaklarıyla bir daha konuştu.

Ama bu sefer konuşmasının belli bir amacı vardı. Doğrudan, az önce ziyaretinden döndüğü Marki Bernardino Rincon hakkında sorular sordu onlara. "Sık sık gelir miydi, piskoposla konuşmalarına yanlılıkla kulak misafiri oldunuz mu, tuhaf bir şeyler fark ettiniz mi?" gibi sorular... Ona anlattıklarına göre Marki, dün gece dışında üç gün önce de buraya gelmiş ve onlara şarap servisi yapan uşaklardan biri, Marki'yle piskopos arasında hafif bir tartışma geçtiğini duymuş. Ama anlaşmazlığın ne olduğunu anlamamış, çünkü efendisinin çalışma odasında fazla kalmamış ve güya dışarı çıkınca da kapıyı dinlememiş!

Gene bir şey bulamamıştı Alvaro.

Atını peşinden sürükleyerek, tam saraydan ayrılmak üzereyken iki mızraklı askerin koruduğu çift kanatlı demir parmaklı bahçe kapısından, önünde dört atlı ko-

ruma olan özel bir arabanın sarayın bahçesinden girdiğini gördü.

İğdiş edilmiş iki güçlü yağız atın çektiği arabanın yanından geçerken meşin çuhayı hafifçe aralayarak arabanın içinden ona doğru bakan soğuk bir çift buz mavisi gözle karşılaştı. Bu gözlerin sahibini tanıyarak hemen başını eğip selamladı. Arabanın içinden ona bakan az önce görkemli şatosunda ziyaret ettiği Marki Bernardino'ydu. Marki tekrar çuhayı kapatıp arabasıyla birlikte yanından geçip gitti.

Atıyla meydana gitti. Bir maşrapa ılık bir bira içtikten sonra merkeze geri döndü. Edgar ona, Şerif Hipolito Dionattan'ın kireç gibi bembeyaz bir yüzle erkenden binadan ayrıldığını söyledi. Böylelikle bu günün hesabını ona daha sonra verecekti.

Edgar'la birlikte kısa bir toplantı yapıp son gelişmelerle ilgili olarak konuştular. Edgar, emirlerindeki bütün adamları kentteki ressamaları toplayıp yanlarına getirmesi için dışarı salmıştı. Bu arada piskoposluk sarayının etrafında ikamet edenler sorgulanmış, dün gece bir şey görüp görmedikleri araştırılmıştı. Kimsenin bir şeyden haberi yoktu. Ne başpiskoposun öldürüldüğünü duymuşlardı, ne de etrafta dolaşan bir şüpheli görmüşlerdi. Katil gene kurbanının evine bir hayalet gibi süzülüp girmişti.

Alvaro, Marki Bernardino ile ilgili fikirlerini açıklayınca Edgar neredeyse gülmekten bayılacaktı. Alvaro, onu fazla ileri gittiğini söyleyerek uyardı ve yanlış anla-

dığını söyledi. Dikkat çekmemek için sesini iyice kısarak, “Ben Marki’nin katil olabileceğini söylemedim sana, sadece içgüdülerim onun garip davrandığını ve bu olaylarla bir bağlantısı olabileceğini söylüyor,” dedi.

“Dün gece Marki’nin, öldürülmeden önce piskoposun evine gitmiş olması ve birkaç gün önce de akılsız uşaklara göre bir konu hakkında tartışmış olmaları Marki’nin bir işler çevirdiğini göstermez. Tanrı aşkına Alvaro, Marki bu kentin yüksek sulh hâkimi, içlerinde asilzadelerin de olduğu pek çok adamı ipe gönderdiğini biliyorsun. İstese seni de beni de bir kalemde silip atar!”

Alvaro ellerini hızla birbirine vurup²⁴ konuyu kapattı. Daha fazla tartışmadılar. Saat beşi geçmişti. Bu günlük mesai Alvaro için bitmişti. Kafasını dağıtıp dinlenebilmek için evinin yolunu tuttu. Ama önce yapması gereken ufak bir iş vardı, kent meydanındaki bir markete uğraması gerekiyordu.

Şerif kumandanlığı binası pek çok önemli binanın olduğu gibi büyük meydandaydı. Buradaki binaların birçoğu meslek loncaları için kurulmuş bitişik nizamda binalardı. Zücaciye loncası, fırıncılar loncası ve terzi loncası binaları hemen şeriflik binasının yanında dizilmişlerdi. Karşıda, meydanın diğer tarafında ise büyük ve geniş bahçesiyle belediye binası vardı. Gümüş renkli kireç sıvası güneşte ıslıl ıslıl parılıyordu. Gürültücü saksağamları uzak tutmak için kaplama taşların arasındaki

24 Brezilya’da bu hareketin anlamı, eğer bir şeyi istemiyorsanız kısa kesmek için boş ver manasındadır.

çıkıntılara özel çiviler çakılmış, çatısının kenarlarındaki sarkaçların ucuna da iğne benzeri ince çiviler döşenerek binanın önüne pisleyecek güvercinler uzak tutulmuştu.

Şerif binasının arkasındaki ağıldan atını alıp Centro Meydanı'na doğru yola çıktı Alvaro.

Bildiği kadarıyla valinin, şerifin ve Marki Bernardino'nun ortak kararı sonucu başpiskoposun cinayete kurban gittiğini, insanların arasında herhangi bir panik ve kargaşa çıkmaması için Rio halkından gizleyeceklerdi. Pek de haksız sayılmazlardı. Bir ay içinde işlenen beş cinayetten sonra, öfkeden ve korkudan saldıracak yer arayan halk, başpiskoposlarının öldürüldüğünü duyarsa deliye dönüp valinin sarayını bile basabilirlerdi. Bu yüzden Vali hazretleri, yarın sabahki cenaze töreninde meydana insanların önüne çıkıp piskoposun yaşlılıktan dolayı doğal bir şekilde öldüğü yalanını söyleyecekti. Ama bu yalanın uzun süre halktan saklanamayacağını biliyor olmalıydılar.

Bütün gün boyunca her saat başı kentteki bütün kiliselerin çanları çalmış, belediyenin ve valinin tellalları kentteki insanları piskoposun ölümünden haberdar etmişlerdi.

Hava ılıktı. Bu yüzden meyhane önlerindeki masalar insanlarla doluydu ve yarınki cenaze törenini konuşuyorlardı. Süs eşyaları satan seyyar satıcılar masa aralarında dolanıyor, arada bir de garsonların dalgınlıklarından faydalanan sokak çocukları dilenmek için masalarda oturan iyi görünümlü beyefendilerin ayakları

önüne atıyorlardı kendilerini. Başpiskopos öldüğü için valinin kararıyla çalgılı meyhanelerde bugün müzik çalınmayacak, şevk hanlarında ise fahişeler iş yapmayacaktı. Bu durum üç gün böyle devam edecekti.

Alvaro, karşısına çıkan ilk marketten at kılından yapılma ince uçlu bir fırça satın alıp doğruca evine döndü. Merakını gidermesi gerekiyordu. Pencere yanındaki masasının üzerinde eline küçük bir kesik atıp birkaç damla kanını bir çanağın içine akıttı. Orta parmağını çanağın içindeki kana batırıp yere bir şeyler yazmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Yazı silik oluyordu ve kan genelde bir yere toplanıyor, koca bir nokta şeklini alıyordu. Sonra marketten satın aldığı at kılı fırçayı çanaktaki kana batırdı ve tekrar masanın altına eğilip birkaç harf yazmayı denedi. Evet, bu sefer başarmıştı, düzgün bir şekilde fırçayla yazı yazılabiliyordu. Demek ki katil de öldürdüğü kimselerin kanına fırça batırarak o yazıları yazmıştı!

O an kaba bir kahkaha patlattı. "Aptallar!" diye küfretti. Bunun daha önce aklına gelmemiş olması daha da sinirini bozmuştu. Katil, her öldürdüğü kurbanın ayakları ucuna yazı yazmıştı. Ama sulh hâkimleri yarı akıllı cahil bir deliyi katil zannederek zindana tıkmıştı. Bırakın saf birini, herhangi bir fakir köylü bile okuma yazmayı bilmezdi. Daha ilk cinayetlerin işlendiği andan beri bunu yapanın eğitilmiş biri olduğu aşikârdı ama davaya bakan sulh hâkimi göz göre göre Manduca adlı o saf adamı katil diye zindana tıktırmıştı. Eğer gerçek katil

yeni cinayetler işlemeseydi, Manduca şu anda boş yere idam edilmiş olacaktı. Bir sulh hâkiminin böyle bir aptallığı yanlışlıkla yaptığını hiç zannetmiyordu Alvaro.

Bu cinayetlerin arkasındaki gerçek katil, yukarılarıdaki birileri tarafından korunuyor olmalıydı. Bu iddiası çok korkunçtu ama hisleri böyle söylüyordu. Ve eğer bu hissi doğruysa, katili yakaladığı zaman, eğer yakalayabilirse tabi, onunla birlikte pek çok kişinin de başı derde girecek demektir. Eğer katile yaklaşırsa, belki kendisinin de hayatı tehlikeye girecekti!

Piposunu yakıp odanın içinde dolanmaya başladı. Çürük döşeme tahtaları ağırlığı altında ezilip gıcırıyordu. Alvaro'nun aklında türlü türlü senaryolar vardı. Katil, belki de bir kişi değildi. Eğer bu cinayetler sulh hâkimleri tarafından bile örtbas edilmeye çalışılıyorsa, ki o kadar sıkı korunmasına rağmen engizisyon başkanı bile öldürülmüştü, bu cinayetler için tuttukları suikastçıları bile işleri bitince gözlerini kırpmadan öldürtebilirlerdi. Belki de yüzü peçeli ressamın halen bulunamıyor olmasının nedeni de buydu. Ona önce cinayet işlettirmişler, sonra da işleri bitince ortadan kaldırmışlardı.

Kafası çok karışmıştı. Yatağına gidip uzandı. Gözlerini ne zaman kapatsa aklına Marki Bernardino'nun yüzü geliyordu. Başpiskopos öldüğü için, yerine yeni bir piskopos gelene kadar engizisyon başkanlığını o yürütecekti. Bir türlü aklından çıkmayan Marki'nin gözlerindeki o soğuk mavi bakışların tehdidi altında uyuyakaldı.

Geceleyin saat on ikiye doğru kapıdan gelen sesler

yüzünden irkilerek gözlerini açtı. Önce nerede olduğunu anlayamadı. Kapıya vurulan yumruklar adeta beyninin içine çivi gibi çakıyordu. “Geberme geldim!” diye bağıarak yataktan indi ve koltuğun üzerine bıraktığı çakmaklı tabancasını usulca eline alıp horozunu kaldırdı. “Kimsin?” diye bağırdı kapının arkasına geçerek.

Kapının dışından heyecanlı bir ses, “Ben nöbetçi er Marcelo efendim,” diye bağırdı.

Uykulu uykulu bu ismi çıkartamamıştı Alvaro. “Ee, ne istiyorsun?” diye sordu.

“Vali yardımcısı sizi görmek istiyor yüzbaşım.”

“Vali yardımcısı mı?” dedi adeta çığlık atarcasına. “Neden, ne oldu ki?”

Kapının ardındaki ses, “Şerif,” diye kekeledi. “Şerif Hipolito Dionattan öldürüldü efendim!”

Bölüm

22

Bunu işte hiç kimse beklemiyordu.

Şerif'in cesedini Mata Parcos Yolu üzerindeki Catumbi Köprüsünde bulmuşlardı. Ayaklarından ip bağlanarak köprünün korkuluklarından aşağıya sarkıtılmıştı. Ve göğsündeki ete bıçakla deşilerek *Mesiha Daggala* yazılmıştı.

Şerif Dionattan'ın cesediyle birlikte vali yardımcısı Jorge Marcelo Granza, Alvaro'yu hastanede bekliyordu. Altı katlı Kent Hastanesi, Aziz Luzia limanının doğu tarafındaydı. Hastanenin önünde vali yardımcısını korumak için getirilmiş onlarca asker vardı. Yeni yetme bir er, hastane hizmetlisini çağırdı ve o da Alvaro'yu ikinci katta bir odaya götürdü.

Köşede bir yatağa yatırdıkları Şerif Dionattan'ın odasında, siyah cüppesinin üzerinde bir papatya yaprağı gibi duran beyaz yakalı bir cerrah, perukalı iki sorgu yargıcı, yatağı başında diz çökerek mırıltılı bir sesle dua okuyup onu cennete -Alvaro'ya göre cehenneme- uğurlayan bir Dominikken rahibi ve bir köşede ürkek gözlerle Alvaro'ya bakan, yardımcısı Edgar Pupa vardı. Oda, has-

tanedeki tüm tek kişilik odalar gibi küçük ve basıktı. Bu odalar normalde soylular için ayrılırdı. Yoksa sıradan bir hastayı yirmi-otuz kişinin kaldığı, çürük dövme demirden ya da tahtadan çakılmış ve etrafı sararmış keten perdelerle çevrilmiş, üzeri kan ve yağ lekeleriyle kaplı kokuşmuş çarşaf serili karyolalarla dolu büyük salonlardan birine yatırırlardı. Pencere açık olmasına rağmen içeride sirke, kehribar balı ve yatağın başucundaki komodin üzerindeki vazoya koyulmuş karanfil yapraklarının saldıgı kokular sarmıştı. Pencereden karşıdaki Aziz Sabastlao Kalesinin burçlarındaki mazgalların arakasında yanan meşalelerin ışığını görebiliyordu Alvaro.

Kapıyı kapayıp usulca ortaya doğru yürüdü. Çıplak bir halde yatakta yatan Dionattan'a baktı ve hayatında belki de ilk defa ona acıdı. Ceketini ve yelegi olmayınca görüldüğünden daha da zayıf olan ince solgun bedeni, yuvalarının içine gömülmüş katı gözleri, eskiden düzgün ve güzelken şimdi kırılıp yana kaymış burnu ve gırtlığında kalın bir ağız gibi duran, bedenindeki tüm kanın boşaldığı o kocaman yarıkla, Alvaro'nun gözüne çok fakir, masum ve savunmasız bir çocuk gibi görünmüştü o an. O eski hiddetinden, sertliğinden ve küçümsemesinden eser bile yoktu bu haliyle. Böyle vahşice öldürülmeyi hak etmiş miydi?

Öldürülmeden önce işkence görmüştü. Vücudunun her yerinde kırbaç izleri, kesikler, çürükler ve ezikler vardı. En son gırtlığı kesilmişti, üstelik de vahşi katil, adeta başını koparmak istercesine boydan boya kesmişti boğazını.

Ama en önemli ayrıntı, daha önceki kurbanların aksine arkasına gümüş bir haç sokulmamış olmasıydı.

Neden?

Sorgu hâkimlerinden biri Alvaro'nun yanına yaklaşp, "Vali yardımcısı," dedi saldırgan bir sesle, "Çok öfkeli. Yarın sabah cenazede bir konuşma yapması gerekiyor ve Şerif'in öldürüldüğünü insanlardan saklayamaz. Seni baş cerrahın odasında bekliyor."

Kapısının önünde iki tüfekli askerin beklediği baş cerrahın odasına çıktı Alvaro. İsmi söyleyince nöbetçilerden biri kapıyı çalıp içeriye yüzbaşının geldiğini bildirdi. Sonra yüzünü Alvaro'ya dönüp başıyla girmesi için işaret etti.

Alvaro şapkasını çıkarttı. Üstüne başına çeki düzen verip odadan içeriye girdi.

Vali yardımcısı, baş cerrahın masasının başında, içeride yanan tek bir mumun loş ışığı altında, kokusundan *santos* cinsi olduğunu sandığı orta sertlikteki kahvesinden içip, küflü dişleri arasına sıkıştırdığı purosunu tütürüyordu.

Alvaro masanın önüne gelip önce sağ ayağını öne attı, ardından da şapkayı tutan sağ elini sağa doğru savurarak hafifçe eğildi. Selamından sonra şapkasını göğsüne koyup esas duruşa geçti. Vali yardımcısı Jorge Marcelo Granza kederli bir bakışla onun gözlerinin içine baktı.

Vali yardımcısı otuz yaşlarında, vakar, kendinden emin ve zarif bir adamdı. Genç yaşına rağmen böylesine

önemli bir makama yükselecek kadar iyi eğitim görmüştü ve bu makamı hak edecek bir referansa sahip soylu bir aileden geliyordu. Babası eski Sao Paulo Dükü'ydü ve kendisinde, mükemmel bir eğitimin verdiği tüm incelikler bulunmaktaydı.

Bu, Alvaro'nun onunla ilk karşılaşmasıydı. Her zaman üst makam bir görevliyi resmi kıyafetleri içinde görmeye alıştığı için, vali yardımcısının başındaki beyaz peruğunun olmaması sanki karşısında çıplak duruyormuş gibi komik gelmişti ona.

"Yüzbaşı Alvaro," dedi mesafeli ama sakın bir sesle. Açık renk gözleri kaygılı ve yorgun görünüyordu. "Artık şeriflikteki en kıdemli görevli sizsiniz. Yarın sabah Şerif'in tüm yetkilerini üzerinize alarak göreve başlayacaksınız. Fakat bunu kutlamak için zamanınız olmayacak. Şimdiye kadar bu kent tarihindeki en önemli davayla uğraşıyoruz. Belalı, şeytansı, lanetli bir dava bu. Bu yüzden bir haftanız yok, üç gününüz ya da iki gününüz bile yok. Vali hazretleri yarın akşama kadar bir katil getirmenizi istiyor!"

Konuşması yumuşak ve akıcıydı. Yaşanan onca şeye rağmen yakışıklı yüzünde soğukkanlılığını ve vakurluğunu korumayı başarmıştı.

Duydukları karşısında Alvaro'nun gözleri şaşkınca açıldı. Vali yardımcısının son söyledikleri kulağına çivi sokulmuş gibi ürpertmişti onu.

"Katili bulmak için elimden gelen her şeyi..."

"Sadece," diyerek yüksek sesle sözünü kesti vali

yardımcısı. Bir an susup gergin bir nefes aldı ve sesine tekrar ölçülü, sakın bir ton vererek, "Sadece bir katil getir. Anladın mı? Bir tane katil!" diye üzerine basa basa otoriter bir sesle tekrarladı. Alvaro'nun gözlerinin içine aç bir akbaba gibi baktı sonra da.

"Emredersiniz ekselansları," diyerek başını eğmek zorunda kaldı Alvaro.

Verdiği mesaj açıktı. Eğer Alvaro yarın gün batana kadar ona bu olayları üstlenecek birini bulamazsa, dünyanın en kısa şeriflik yapan memuru olacak, belki de asayiş yüzbaşılığından bile alınarak teğmenliğe ya da çavuşluğa düşürülecek ya da daha kötüsü, ülkenin bir ucundaki herhangi bir sınır kalesine sürülecekti.

Şimdi önünde yirmi dört saatten az zaman vardı ve pisliğe batmış hayatının daha da kararmaması için yarın güneş batana kadar Vali'ye başını baltayla uçurtması için bir katil bulması gerekiyordu.

Bölüm

23

Sabah olunca, daha gün ağarmadan merkeze gitti Alvaro. Hastaneden dönünce uyuyamamıştı. Böyle bir sorumluluk aldıktan sonra uyuyabilmek ne mümkündü!

Piskoposun cenaze töreninin başlamasına daha iki saat vardı. Genel düzeni koruma işini Edgar'a vermişti Alvaro. Çünkü kendisinin çok daha önemli bir işi vardı. Akşama kadar bir katil bulması gerekiyordu.

Kafası çok karışıkı. Gerçek katili bulamayacağını biliyordu. Son tespitlerinden sonra zaten katilin bir tek kişi olmadığına inanıyordu. Yüzü maskeli ressam sadece kullanılan suikastçılardan biri olmalıydı ya da belki de bu olaylar hakkında bilgi sahibi olan bir tanık. Eğer katilse neden işleyeceği cinayetlerin resimlerini önceden çizsin ki? Bu soru da Alvaro'nun kafasına takılan yanıtsız, gizemli kalan sorulardan yalnızca biriydi. Tahminince ya başka bir kente kaçmış ya da öldürülmüş olmalıydı. Geçen günlerde, liman müdürlüğünün resmi kayıtlarından kenti gemiyle terk edenlerin tek tek isimlerine baktırmıştı Alvaro, en azından ressam kendi adını kullanarak Rio'yu terk etmemişti.

Şerif'in öldürölmesi ise olayı daha da karışık bir hale çeviriyordu. Katiller bu sefer kurbanın serçine gümüş bir haç çakmamışlardı, onu İsa gibi çarmih pozisyonunda da bırakmamışlardı. Gırtlğındaki kesik, daha derin değildi ama daha büyük ve daha ölümcüldü. Tüm bunlar da Alvaro'nun tahminini daha da güçlendiriyordu. Katil birden fazla kişiydi ve bu sefer Şerif'i öldüren daha önceki katil değildi!

Dün gece Şerif'in cesedini nehrin kenarına domuz tuzacı kuran bir avcı bulmuştu. İki atlı adam gelmiş köprüye, ellerinde lamba yokmuş, zaten ay ışığında etraf aydınlıkmış, ne konuştuklarını anlamamış ama rüzgâr fısıltılarını ona kadar taşımış. Sonra bir ses duymuş. Çallıların arasından geçip köprünün altına doğru yaklaşmış ve ay ışığında göğsünde parıldayan kanlı izlerle köprünün korkuluklarından aşağıya doğru sallanan cesedi görmüş. Avcı, köprüde iki kişi olduğunu gördüğüne yemin etmişti. Ama uzakta olduğu için yüzlerini seçememiş.

İki kişi. Belki de ta en başından beri tüm bu cinayetleri planlayıp işleyen iki katil...

Şerif'in dün saat üç gibi (Alvaro, Marki'nin yanından gelmek üzereyken) kumandanlık binasından ayrıldığıını biliyordu. Nereye gitmişti peki? Binadan ayrılırken Edgar kimseye bir şey söylemediğini ve çok sinirli olduğunu görmüş. Dün gece hastaneden ayrılmadan önce Edgar'la konuşmuştu Alvaro. Çünkü belki de şerif katiliyle buluşmaya gitmişti. Edgar biraz daha dü-

şününce Şerif'in binadan ayrılmadan önce yabancı biri tarafından ziyaret edildiğini ve onunla özel olarak odasında birkaç dakika görüştüğünü hatırlamıştı. "Kimdi o yabancı?" diye sormuştu Alvaro. "Genç bir oğlandı," demişti Edgar da. "Bir daha görsen hatırlar mısın?"

"Hatırlarım, ama görürsem..."

Merkeze girince doğruca, -belki de sadece bu günlük Alvaro'ya ait olan- şerif odasına girdi. Odanın kapısı tahmin ettiği gibi kilitliydi. Kapıya sıkı bir tekme atarak içeri girdi. Anahtarı Şerif'in yanında taşıdığı ve cesedinin üzerinden de anahtar çıkmadığı için bu yola başvurmak zorunda kalmıştı. Daha sonra kırık kapıyı bir şekilde açıklardı, sorun değildi, zaten artık o odanın sahibi kendisiydi.

Doğrusu ne aradığını bilmiyordu. Her zaman derli toplu olan, bir düzen abidesi gibi duran masasının üzerinde göze çarpan fazla bir şey yoktu. Umutsuzca çekmeceleri karıştırmaya başladı. Önce sol tarafı. Önemli bir şey çıkmadı. Ardından sağ çekmeceyi açtı ve en üstte, üzeri mühürlü bir zarf buldu. Ne bulduğundan habersiz şaşkınca zarfı eline alıp mühre göz attı. Bal mumuna batırılmış yüzük damgası kesinlikle Şerif Dionattan'ın yüzüğüne aitti. Ama Alvaro'yu esas şaşırtan şey damgadan çok zarfın üzerinde yazan isimdi.

Bu isim Alvaro'nun ismiydi!

Şerif Dionattan ölmeden önce ona bir mektup bırakmıştı.

Bölüm

24

Mektubu okuduktan sonra, bu cinayet zincirlerinin önündeki perdelerden birisi kalkmıştı.

Mektuptaki tarihe baktı Alvaro, üç gün öncesine aitti. Şans ilk defa yüzüne gülmüştü. Vali yardımcısına istediği katili verebilecekti artık. Bu mektup her şeyi açıklıyordu ama büyük bir ihtimalle katil mektubu yalanlayacak ve bunun bir kumpas olduğunu iddia edecekti!

Bu sefer planlı davranmaya karar verdi Alvaro, katilin karşısına öyle arenada boğanın önüne atılır gibi çıkmayacaktı.

Ne yapıp edip akşama kadar katile işlediği cinayetleri itiraf ettirmesi gerekiyordu. Ama nasıl? Yeni odasındaki deri koltuğa kurulup düşünmeye başladı.

Yaklaşık iki saat geçmişti. Edgar'a güveniyordu ve cenaze töreninde bir aksilik çıkacağını sanmıyordu. Sadece işin kötü tarafı, iki saattir düşünmesine rağmen katile suçunu itiraf ettirecek hiçbir yol bulamamıştı.

Pipo üstüne pipo yakıyor ve köşedeki maltızın üzerindeki cezvede kaynattığı suyla rahmetli Şerif'in fincanından kahve içiyordu. Zaman zaman ayağa kalkıp

odada dolaşıyordu. Cenaze korteji ilahiler söyleyerek meydana girince, camın önüne gidip bir süre korteji izledi. Günahlarından pişmanlık duymuyormuş gibi nemrut bir yüzle, ön safta Vali'nin ve yardımcısının yanında yürüyen katile baktı ve işte o an zihninde bir şimşek çaktı ve kararını verdi.

Karşısına çıkacak ve Şerif'in yazdığı mektubu yüzüne atarak suçunu itiraf et diyecekti. Bunu tekrar düşününce bir an kendine gülmek geldi. Çünkü bunu yapmak bir delilikti. Akli şu kadarcık bile çalışan birisi, eğer hayatından zoru yoksa, Alvaro'nun bu düşündüğü şeyi yapmaya asla cesaret etmezdi. Ama ne var ki Alvaro çaresiz bir hastalığa yakalanmıştı. Bu hastalık öyle sin-siydi ki, yüzüne bakan asla anlayamazdı. Ama bir kere hastalığının ne olduğunu duysalar, bir daha onun yanına iki metre bile yaklaşmazlardı.

Karısı da bu yüzden, her ne kadar üvey evlatları da olsa çocuklarını ondan kaçırmamış mıydı? Onları düşünerek evden ayrıldığını biliyordu. Şerif çünkü ona, oğluyla Alvaro arasında geçenleri anlatmıştı. Karısına onun bir oğlancısı, bir sübyancı olduğunu söylemişti. Karısı, onlara tecavüz etmesinden korktuğu için onu babaları bilen oğullarını alarak kaçmıştı. Alvaro için dünyada bir insanın yapmadığı bir şey için suçlanmasından daha kötü bir şey varsa, o da onun yapmadığı ama yapmayacağına bir türlü ne kendisine ne de başkalarına inandıramayacak bir şeyinin olmasıydı. Eğer karısı ona baba diyen oğullarını alıp kaçmasaydı, ilerde o çocuklara kötü gözle bakar

mıydı? Vicdanı ve aklı şiddetle hayır diye haykırıyordu ama yüreği, yüreğindeki karanlık ve vahşi bir ağız, "Sen bir oğlancısın ve senin tedavin yok!" diye kusuyordu ona.

İşte bu yüzden, tedavisi olmayan bir hasta olarak çıkacaktı katilin karşısına Alvaro. Hayattan hiçbir ümidi kalmamış, balçıklı ve kanlı bir nehirde sürüklenen bir günahkâr olarak... Katil belki namuslu ve onurlu bir askerin karşısında suçunu itiraf etmezdi. Ama Alvaro'ya edecekti. Çünkü o da en az onun kadar günahkârdı ve bu günahlarından utanç duyuyordu. Bunu, katilin gözlerinde yuva yapmış olan o ürkek deli yılanlardan anlamıştı Alvaro.

***

Dört saat sonra tören bitince, Edgar'dan Caens Markisi'nin adasına geri döndüğünü duydu. Atına atlayıp onu eşkin hızda sürerek Azize Thereza Sahili'ne indi ve dün kiraladığı kayıkçıdan kayığını kiralayıp Caens Şatosu'na doğru kürek çekti.

Liman bu sefer boştu, sadece Marki'yi getirip götüren yelkenli büyük filika iskelenin önüne bağlanmıştı. Kararlı ama gergin adımlarla Şatoya doğru yürüdü. Ana kapının önünde nöbet tutan askerlere kimlik kâğıdını gösterdi. Bir yüzbaşı, hatta kentin yeni şerifi olmasına rağmen hançerini, kılıcını ve çakmaklı tabancasına el koydular. Kendini çıplak hissederek ana kapıdan içeri girdi. Onu kapıda karşılayan kâhyaya Marki Bernardino'yu görmek istediğini söyledi. Kâhya onu şatonun giriş katındaki odaların birinde bir süre bekletti. Sonra geri

gelip Marki'nin yukarıda, çalışma odasında onu beklediğini söyledi. Alvaro'nun önünde ona eşlik ederek, sarmal taş basamaklardan dört kat yukarı çıktılar.

Marki, denize bakan odasında oturuyordu. Yüzü cama dönüktü ve koltuğun sol tutamağının üzerinde eliyle tuttuğu gümüş şarap kadehini Alvaro eşikten görebiliyordu. Tefekküre dalmış bir kabalacı gibi sessizlik içindeydi.

Kapıyı kapatıp masasına doğru yürüdü Alvaro ama fazla yaklaşmadı, dikdörtgen şeklindeki odanın tam ortasında, iki yan duvara dayandırılmış kitaplığın arasında durdu. "Sizin bir katilin peşinde olmanız gerekmiyor muydu?" dedi Marki, yüzünü ona çevirmeden soğuk bir sesle.

Aynı soğuklukta cevabı yapıştırdı Alvaro.

"Şu an onun peşindeyim zaten ve kaçacak bir yeri kalmadı!"

Marki hâlâ yüzünü ona dönmemişti. Uzun bir sessizlikten sonra, "Yani?" dedi.

"Her şeyi iyi planladınız ama Şerif'in bana bir mektup bırakacağını tahmin edememiştiniz değil mi?" dedi, kendinden hiç beklemediği kadar mert ve emin bir sesle.

"Ne mektubu?"

"Her şeyi biliyorum," dedi sonunda. Hayatında hiç bu kadar kendisinden emin bir sesle konuşmamıştı belki de. Sesindeki özgüven kendini bile şaşırtıyordu.

Marki koltuğunu çevirip yüzünü sonunda Alvaro'ya döndü.

“Nedir o halde bildiklerin açıklasana?”

Gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Meydan okur gibiydi ama sanki aynı zamanda da korkuyordu.

Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı Alvaro ve Şerif’in ona bıraktığı mektuptaki yazılanları anlatmaya başladı.

“Şerif Dionattan aç gözlü bir adamdı. Dahası açık-göz biriydi. Kaçakçılık yapan tüccarlardan rüşvet yediği zaten uzun zamandır bilinen bir şey. Ama Dionattan büyük bir avın peşindeydi, onu başka bir eyalette soylular sınıfının arasına sokacak yüklü bir meblağın peşindeydi. Hayatı boyunca hayalini kurduğu yaşamın, ünün ve servetin yolunu bekliyordu. Ve o fırsat geçen hafta tesadüfen eline ulaştı. İsimsiz bir kaynaktan eline geçen belgeler sizin hakkınızda çok gizli bilgiler içeriyordu ve resmiyeti su götürmezdi. Kralımız V. Joao bir aydınlanmacıydı, bu yüzden sizin gibi engizisyona bağlı soylular ondan nefret ediyorlar ve kralı devirmek isteyen Katolik isyancılara ve kralın rakiplerine maddi destek veriyordunuz.”

Marki alaycı bir ifadeyle “Bak sen, eee?” diye seslendi Alvaro’ya.

Alvaro bir an susup düşüncelerini toplamak için derin derin nefes aldı.

“Ayrıca 1732 senesinde krala karşı soyluları isyana teşvik eden Benedito kardeşlerin yargılanmasını bizzat siz üstlenmiştiniz ama davayla ilgili önemli tanıklar bir şekilde susturulmuş, kardeşlerin üzerindeki hainlik suçlamaları kaldırılmıştı. Aynı kardeşler sizin destekleri-

nizle şu anda İspanya'da büyük topraklara ve unvana sahipler, ayrıca krala karşı girişilecek bir devirme isyanının baş aktörleri olarak Brezilya'dan aktardığınız parasal kaynakları silah ve adam toplamak için harcıyorlar. Bunlarla ilgili raporlar ve bu para akışında rol alan herkesin ismi, gizemli biri tarafından geçen günlerde Şerif Dionattan'ın eline ulaştırıldı. Dionattan da, özellikle başımıza bela olan şu cinayet olaylarıyla ilgili konuşma bahanesiyle size geldi ve sahip olduğunuz altın madenlerinden her yıl düzenli olarak 500.000 kruzado ederinde parayı kendisine vermeniz halinde elindeki belgeleri valiye ya da krala ulaştırmayacağı konusunda yemin etti. Elinde, Sao Paulo'dan ve Sao Vicente'deki altın ve gümüş madenlerinizden çıkarttığınız anamalların vergi müdürlüğü kayıt dairelerindeki beyanlarınızla örtüşmediğine dair, vergi vermemek için nasıl bir sahtekârlık yaptığınıza dair belgeler vardı. Ayrıca liman müdürlüğünden altın yüklü gemilerinizin eyaletten çıkışlarına dair de belgeler vardı, fakat bu gemilerinizin Portekiz'e girişi yok, çünkü o gemilerin içindeki altınlar Portekiz'e değil, Hollanda'ya, kral karşıtlarına ulaştı. Tüm bunların tarihleri, gemi kaptanların isimlerinden tayfaların isimlerine kadar resmi tutanakları Dionattan'ın eline geçti. Elindeki bu belgelerle sizi bir kalemde bitirebilirdi. Kral mallarınıza el koydurtur, alnınıza vurulan hain damgası çocuklarınıza da geçerek, soyunuz sefil ve şerefsiz bir şekilde dünyadan silinip giderdi. Krala karşı olanlara yaptığınız bu maddi yardımların arkasında başpiskopos da vardı ve siz şerifle konuştuktan sonra, yani bundan üç gün

önce piskoposun evine gittiniz. Şerif'e güvenmekle hata ettiğinizi, elinde giriştiğiniz hainliği ispatlayacak belgeler olduğunu, ne yapmanız gerektiğini tartıştınız. Aranızda geçen tartışmanın konusu buydu. Piskopos size ne söyledi, Şerif'i öldürtmenizde onun da payı var mı bilmiyorum ama siz açığöz Şerif'e ertesi gün istediği serveti üzerine geçireceğini vaat ederek onunla buluşmak istediğinizi bildiren bir mektup ulaştırdınız. Şerifim Dionattan, çıkarları konusunda çok budalaca davrandı ve hayatının en büyük hatasını size güvenmekle yaptı. Çünkü siz ondan daha fazla servete düşkündünüz ve paranızın bir kuruşunu bile bir unvanı olmayan aşağı bir devlet görevlisine kaptırmamakta karlıydınız. Onu kaçırttınız ve işkenceyle belgelerin yerini söylediniz. Ve şu an Dionattan ölü olduğuna göre de tahminimce belgelerin yerini öğrenip onları yok etmiş olmalısınız. Onu öldürdükten sonra da göğsüne tıpkı ilk kurbanların göğsünde yazan *Mesiha Daggala* yazısını yazdırdınız!"

Alvaro'nun tüm konuşması boyunca onu pür dikkat dinleyen Marki'nin yüzünde soğuk, ürpertici bir sırıtma ifadesi belirip kayboldu. "Şerif'i ben öldürttüm diyelim, peki diğerlerini, Sinyor Paulista'yı ve o zavallı yaşlı keşişleri neden öldürteyim ki?" diye konuştu usulca. "Hangi nedenle?"

Bu sefer sırıtma sırası Alvaro'daydı. Alaycı, melodik bir sesle, "Diğerlerini sizin öldürdüğünüzü söylemedim ki," dedi. "Diğer cinayetleri *Ölüm Peygamberi* işledi ve siz Dionattan'ın cinayetini onun üzerine yıkmak için göğsüne *Mesiha Daggala* yazdırtıp adamlarınıza

köprüden aşağıya sallandırmalarını söylediniz.”

Marki, ciğerlerine derin bir soluk alıp verdi. Başını önüne eğdi. Yüzünde gergin bir ifade vardı. Bir an karsısız kaldı, ardından gümüş şarap kadehini sertçe masaya koyup titreyen elini çekmeceye doğru indirdi. “Pekala, Yüzbaşı Alvaro,” dedi sakın bir ifadeyle. “Her şeyi açıkladın ama bunu nasıl açıklayacaksın?”

Alvaro, Marki’nin onu şaşırtmak için konuştuğunu nereden bilebilirdi ki? O an dalgınlığından faydalanıp çekmecedan bir tabanca çıkarttı. İkisinin de gözleri birbirisiyle çakıştı. Buz mavisi gözlerinin derinliklerinde saklanan o yılanlar ilk kez dehşet verici bir ifadeyle dışarıya fırlamıştı. Alvaro’nun yüreği duracakmış gibi korkuyla çarparken, elini içgüdüleriyle ceketinin içine, belindeki kemerin sol tarafında taşıdığı çakmaklı tabancasına doğru attı ki kulaklarını sağır edencesine patlayan silah sesiyle eli daha tabancasının kabzasına varmadan kalamadı. Öyle korkmuştu ki tabancasını kapıdaki muhafızlara verdiğini bile unutmuştu.

Marki, alnının sağına dayadığı tabancasının horizonu bir anda çekip ateşledi, kafatasını parçalayan kurşun sol kulağının üzerinden etrafa kemik parçaları ve iri kandamları saçarak fırlarken, cansız başı bir güvercin gibi masasının üzerine düştü.

Alvaro ise ölümle yüz yüze gelmiş olmanın verdiği şokla dona kalmış, Marki’nin parçalanan beyninden akan koyu renk kan masasının üzerinde ılık ılık yayılmaya başlamıştı bile.

Bölüm

25

Aradan sekiz gün geçmişti.

Eğer Alvaro'nun elinde Şerif Dionattan'ın bıraktığı mektup olmasaydı, Marki'nin şüpheli intiharını açıklaması bu kadar da kolay olmazdı. Vali mektubu okuyunca, üzerine muhtemelen bulaşabilecek bir cinayet soruşturmasını başlatmadan kapatmıştı. Bu, Rio kenti için bir utanç kaynağı olsa da, eldeki verileri inceleyen sulh yargıçları, *Ölüm Peygamberi*'nin işlediği cinayetlerin zanlısı olarak, yüksek sulh hâkimi Ilha dos Caens Markisi Bernardino Jean Rincon'u göstermişlerdi. Vali bunu bir bildiri yazdırıp kentin tüm sokaklarına astırmıştı. Marki için, yakalanacağını anlayınca intihar ederek yüksek mahkemede bir hain gibi yargılanma utancından kurtulmak için bu yolu seçtiğini yazıyordu bildiride. Bildiriye ayrıca Muhteşem Portekiz Kralı'na karşı girişilen herhangi bir sinsi girişimde rol alacak bütün hainlerin yakalanarak cezalarını çekeceklerini, kimsenin Tanrı'nın adaletinden ve hukuktan kaçamayacağını da eklemişti.

Tüm bu kötü gelişmelere karşı, başta da bir engizisyon hâkiminin sapıtarak krala karşı bir ayaklandırmaya karışması ve cinayetler işlemesi ne kadar korkunç

gözükse de, en azından katilin cezasını çekmesi, Rio halkına rahat bir soluk aldırmıştı.

Alvaro da Rio'nun yeni şerifi olarak sekiz gündür görevinin başındaydı. Tabi gerçeği bilen ender kişilerden biri olarak.

Ölüm Peygamberi'nin Caens Markisi olmadığını biliyordu. Aradıkları katilin kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu hâlâ. Muhtemelen yüzüne bir peçe takması ve ressam olması dışında.

Çünkü daha sonra, yüzü peçeli ressamın Sinyor Paulista'nın evinden getirttikleri resmini bir kere daha incelemişti Alvaro ve resmin bir yerinde, piskoposun yatak odasının duvarlarında da yazan ama anlamını bir türlü çözemediği şu $E=mc^2$ yazısını görmüştü. Aradığı katil ya gerçekten o ressamdı ya da onun resimlerini çok iyi bilen birisi işlediği cinayetleri onun üzerine yıkmak istiyordu.

Ayrıca merak ettiği daha başka şeyler de vardı Alvaro'nun. Marki'yi önce cinayete sonra da intihara sürükleyen bu bilgileri Şerif Dionattan'a kim vermişti? Gizemli ispiyoncu bu kadar önemli, gizli belgelere nasıl ulaşmıştı? Marki'den hoşlanmayan ve yargılanması gerektiğine inanan krala sadık biri olduğu aşikârdı. Ama kim? Şerif Dionattan, Alvaro'ya bıraktığı mektupta bu kişinin kim olduğunu açıklamamıştı.

Yüzü peçeli ressamı aradığını ve yerini bildirene ödül vereceğini bildirdikleri ilanlar bazı sokaklarda hâlâ asılı duruyordu ama birçoğu çocuklar ya da kıçlarını silmek isteyen sarhoş serseriler tarafından çoktan sökülüp yırtılmıştı.

Bölüm

26

Yüzü Peçeli Ressam, gecenin karanlığında rıhtımdaki caddede yürürken bir direğe asılı olan ilanı görünce durdu. Üzerinde “ARANIYOR, Arsenios Cesar. Yüzünde, burnundan aşağısını örten siyah bir peçeyle dolaşır. Ressamdır. Yerini bilen söyleyen, gösteren valilikten ödül alacak. Yardım edecekler Rio Şerif binasına gelsin,” yazıyordu.

İlanı söküp deri eldivenli elleri arasında buruşturdu ve yere attı. Geçen hafta kütüphanede az kalsın Şerif’in adamına yakalanıyordu. Bir süre Rio’da dolaşmaması gerekiyordu. Peçesini çıkarttı. Böylece daha az dikkat çekecekti. Ve Azunsol Tavernası’ndan içeriye girdi.

Tüm bakışlar üzerine çevrilmişti gene. Yapışkan, kirli ve bir parça da acımayla yüklü, mide bulandırıcı bakışlar. Dipteki boş masaya geçti. İçerisi tütün, esrar, alkol ve terle karışık sarımsak kokuyordu. Bir köşede insanları neşelendirmek için üçlü bir *Berimbau*²⁵ grubu hareketli şarkılar çalıyordu.

---

25 Brezilya’ya özgü bir tür telli çalgı.

Çekingen adımlarla yanına bir garson yaklaştınca, ona bir kadeh rom getirmesini söyledi ve cebinden bir kruzado çıkartıp masanın üzerinden garsona itti.

İkinci kadehten sonra gözlerinde eski anıları canlanmaya başlamıştı.

Normal bir hayatı varken, yüzüne o peçeyi takmak zorunda kalmadan önce, ruhunda taşıdığı karanlık sırların bağrıışlarını duymadığı ve huzuru bulduğu kısacık bir zaman olmuştu hayatında. Sevdığı kadının yanındayken... Güllerin Son Leydisi ona gerçek sevgiyi, şefkati ve tutkuyu yaşatmıştı.

Ta ki başına gelen o korkunç olaya kadar...

Tavernadan çıkınca bir süre karanlık sokaklarda dolaştı. Rio sokaklarına o ilanlar asıldığı günden beri S. Diago'daki bir köyde, kiralık bir kulübede kalıyordu. Ama şimdi kendini köye dönemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Yakınlardaki izbe bir handan bir oda tuttu.

Odadaki kandili yaktı. Masanın başına gidip oturdu. Kırık bir ayna parçası vardı. Yüzüne baktı. İşte onun için dünyanın sonu buydu. Gözleri yaşla doldu.

"Ne yazık ki kendimi öldürecek kadar cesaretim yok," dedi içinden. "Ve de gülümü bir kerecik daha görmeye gidecek kadar..."

Hem geçmişin ağır ve ölümcül yükünü hem de bu ıstırap dolu yalnızlığı çekmek zorundaydı. İstiraptan ve utançtan titreyen ellerini yüzüne götürdü. Boğazına acı bir düğüm takıldı. Çaresizlik, alevden bir girdap gibi kalbini yiyordu.

Bu işe, bu acıya bir son vermesi gerekiyordu artık. Cebindeki keseyi çıkarttı. Otu piposuna koyup tutuşturdu. Sonra aşağıya inip hancıdan bir kâğıt ve tüylü kalem istedi.

Üzerine “31 Ekim Mesquita,” diye yazdı. Kâğıdı katlayıp üzerine gönderileceği kişinin adını yazdı. “Rio Şerifi...”

Hancıya iki gün sonra sabahleyin bu notu Şerif’e vermesi için iki kruzado bıraktı.

Bu iş iki gün sonra bitmeliydi.

Kendini öldürecek kadar cesareti yoksa bunu onun yerine bir başkası yapmalıydı!

Bölüm

27

Doğrusu *Ölüm Peygamberi*'nin kim olduğunu artık düşünmüyordu Alvaro ama yeni bir cinayet işlememesi için de dualarını esirgemiyordu. Ve yüzü maskeli ressamın ne cehennemde olduğuyla da ilgilenmiyordu. Yeni görevi ve unvanı ilk günlerde bir parça heyecanlanmasına neden olmuştu. Artık rahmetli Şerif Dionattan gibi kalın kafalı ve hoşgörüsüz birine hesap vermeyecekti. Devriye görevine çıkmayacak, en azından deneyimli adam yokluğundan Rio'nun sokaklarındaki sinir bozucu bütün sorunlarla boğuşma zahmetinde olmayacaktı. Artık emrindeki devriyeler bu uygunsuz sorunların peşinde koşturacak, sonra da gelip ona hesap verecekler, o da, Dionattan'dan daha zeki ve anlayışlı olduğuna inandığı vali yardımcısı, Vikont Correa'nın yeğeni Jorge Marcelo Granza'ya hesap verecekti.

Vicdani sorumluluğu belki daha da artıyordu ama masasında oturup işleri organize etme dışında fazla yapacağı bir şey yoktu. Fakat bu rahatlığın da uzun sürmeyeceğini hissediyordu. Bela, onun gibi adamları er ya da geç gelip bulurdu.

Keza o sabah şerifliğe gelen sürpriz bir ziyaretçi adeta her şeyin daha yeni başladığını haber vermek için gelmişti.

O lanet sabah, 29 Ekim 1743 günü, yaklaşık yirmi yıl önce ölen eski valinin yeğeni Caminho da Praia Vermelha Baronu Marcon Roberto onu ziyarete gelmişti. Kırk yedi yaşındaki bu soyluyla daha önceden pek çok kez karşılaşmıştı Alvaro. Ayrıca öldürülen ilk dört kurban onun topraklarında öldürülmüştü. Alvaro'nun onu neden görmeye geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama belanın kokusunu elli metreden alan hassas burnu pis kokular alıyordu.

Baron'un üzerinde çok gösterişli bir kıyafet vardı. İşlemeli, iki küçük tüyün sallandığı geniş bir şapkası, altın, yakut, zümrüt, elmas gibi değerli taşlarla bezenmiş kemeri ve ayağında gümüş nakışlı siyah binici botları. Üstünde, süt rengi, ipek kalkık yakaları olan, al renkte brokar bir gömlek, üzerinde de şık, koyu renkli bir ceket vardı. Fakat tüm bu gösterişinin aksine güvensiz ve terdirgin adımlarla içeri girmiş, Alvaro'nun yüzüne bakmadan kaygı yüklü gözleriyle içeriyi şöyle bir süzmüştü.

Onu karşılamak için Alvaro ayağa kalkıp selamladı.

"Hoş geldiniz, Sayın Baron. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Mağrur görünümlü Baron, sinirli bir edayla masanın önündeki koltuğa oturup eliyle Alvaro'ya kaba bir "otur" işareti yaptı. "Vali hazretlerinin geçen hafta açık-

ladığı, Rio'yu kan gölüne çeviren şu canavarın, Caens Markisi olduğu saçmalığına inanacağımı beklemiyorsunuz değil mi?" dedi, Alvaro'nun gözlerinin içine bakarak sabırsız ve gergin bir sesle.

Alvaro şaşkınlıktan bir an altındaki koltuğa bir kaya gibi sertçe oturdu. Demek bu kentte böyle düşünen tek kişi Alvaro değildi. Fakat Baron'un yüzündeki sert ifade buraya düşüncelerini paylaşmaya gelmekten daha başka bir nedenle geldiği izlenimi yayıyordu. "O kasa-bın kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı peki Sayın Baron?" diye sordu Alvaro.

Baron yeni şerifin yüzüne suçlayıcı, mezar kadar derin ve ürkütücü bir bakış attı. Meşe bastonunun metal kelepçeli ucu yerde, kemikli parmaklarını kuşatan şövalye yüzükleriyle dolu iki eli ise bastonunun sapında, düşünceli bir ifadeyle kamburunu çıkartmış oturuyordu.

"Yüzbaşı Alvaro, bu sefil kente şerif olmanıza en fazla sevinenlerden birisi benimdir. Babanızı tanırdım. Yönettiği müzayedelerin pek çoğuna katıldım ve evime aldığım pek çok değerli eşya onun koleksiyonundan elime geçmiştir. Dürüst, akıllı ve iyi bir Katolikti!" dedi, söylediği son kelimeyi vurgulayarak. "Evlatlarını da çok iyi yetiştirdi. Ağabeyiniz bir savaş kahramanıydı. Siz de bir şerifsiniz artık ve uzun yıllardır mesleğinizi en iyi şekilde yerine getiriyor, Rio'ya huzur veriyorsunuz."

Alvaro, bu ağdalı sözlerin nereye varacağını çok merak ediyordu doğrusu. Kulaklarını dört açmış, Baron'un bu ziyaretinin sebebini açıklamasını bekliyordu.

Kısa bir anlık soluklanmadan sonra Baron nihayet ağzındaki baklayı çıkarttı.

“Caens Markisi’nin intiharından sonra kentte güvenebileceğim kimse kalmadı. Sizden başka!”

“Evet, anlıyorum Sayın Baron, bana da tabi ki tüm kamu görevlilerine güvendiğiniz gibi sonuna kadar güvenebilirsiniz. Her türlü yardımı...”

“Hayır hayır!” diye onun sözünü kesti Baron sinirli bir edayla. Sağ elini bastonunu sapından çekip sinek kovar gibi havada salladı. “Herkes güvenemem. Özellikle de o katil dışarıda rahatça dolaşıyorken!”

Alvaro sıkılmaya başlamıştı artık bu muhabbetten. “Bu adamın hiçbir şey bildiği yok. İhtiyar bunak korkudan gevezelik etmeye gelmiş” diye düşündü içinden.

“Elimizdeki tüm emareleri değerlendirdik ve o katilin Arsenios Cesar adında yüzü peçeli bir ressam olabileceğini zannediyoruz fakat tüm aramalarımıza rağmen...”

“Katil o değil!” diye bağırdı birden Baron.

“Tanrı aşkına Baron, sakın olun lütfen.”

Baron burnundan köpürüyordu. Derin derin soluklar alırken ceketinin cebinden işlemeli beyaz bir mendil çıkartıp terleyen yüzünü ve boynunu sildi.

“Dinleyin beni Alvaro, şimdi size söyleyeceğim şeyi sadece bir kez söyleyeceğim ve bunu ciddiye alacak kadar zeki olduğunuza inanıyorum. Bu kentin sınırları içinde, son bir ayda öldürülen o zavallı insanların ölümünden sadece bir kişi suçlu ve ben o kişinin kim oldu-

ğunu biliyorum.”

Alvaro kaşlarını hayret içinde kaldırarak yüzünü Baron’a doğru eğdi.

“Kim?”

Baron onun yüzüne baktı ve derin bir soluk aldı.

“Vali hazretlerinin yardımcısı, bu kente Sao Paulo’dan yeni atanan Jorge Marcelo Granza!”

Alvaro yanlış duyduğunu farz ederek bir tepki vermedi. Baron’un yüzündeki ciddiyet kaybolmayınca, “Sayın Baron, unvanınıza karşı saygım sonsuz ama vali hazretlerinin genç yardımcısının bu cinayetleri işleyen bir kasap olduğu inancına nereden kapıldığınızı sorabilir miyim?”

“Ya da onun adamlarından biri, fark etmez. Ama emri onun verdiğiğime eminim.”

“Neden, neden yapsın ki böyle bir şeyi?”

İçini kemirip duran bir derdi varmış gibi başını önüne eğip derin bir nefes aldı.

“Evlat, onun kim olduğunu bilmiyorsun.”

“Vali yardımcısının kim olduğunu bilmiyor muyum?”

“Evet,” diye bağırdı gene. Gözlerinden ateş saçıyordu. “Gerçekte kim olduğunu kimse bilmiyor. Neyin peşinde olduğunu da! İyi düşün, vali yardımcısı buraya iki ay önce atandı. Ve cinayetler de tam onun atandığı günlerde başladı. Sana sadece şunu söyleyeyim. Sırada ben varım.”

“Hiçbir şey anlamıyorum Baron Vermelha, sıradaki neden sizsiniz?”

“Sana bunları açıklayamam. Yeminim var. Sadece vali yardımcısına güvenme evlat.” Ayağa kalktı. “Biliyorum, elinde hiç kanıt yok. Bir Dük’ün oğlunu, Portekiz krallığına ait bir kentin vali yardımcısını benim suçlalarımınla yargılatamayız. Ben sadece, beni kimin öldürteceğini sana söylemek istedim. Hepsi bu.”

Sonra da rüzgâr gibi odadan çıkıp gitti.

Bölüm

28

Baron'un dün sabah yaptığı o tuhaf ziyaretin etkisinden daha kurtulamamıştı Alvaro.

Baron öylesine inanılmayacak bir suçluma yapmıştı ki, ne düşüneceğini ne yapacağını bilemiyordu Alvaro. Ayrıca, "Sırada ben varım," demesinden başka hiçbir açıklamada bulunmamıştı. Alvaro'dan özel bir koruma da istememişti. Gerçi onu malikânesinde koruyan onlarca muhafızı vardı ama öyle bir konuşmuştu ki sanki öldürüleceğinden emindi.

Rio de Janeiro Valisi'nin yardımcısını, Portekiz Kral soyundan gelen bir dükün oğlunu, amacının hâlâ ne olduğu bilinmeyen bir dizi cinayete bulaştığına inanmak deli olmakla eş değerd. Gerçi Caens Markisi'nin Şerif'i öldürmesi ve ardından intihar etmesi, tıpkı eskisi gibi bu kentteki soylular arasında ne kumpaslar döndüğünü, ne hainliklerin gizli gizli planlanabiliyor olduğunu, yaşanan çağın çıkarıcılar ve hainler çağı olduğunu bir kere daha hatırlatmıştı Alvaro'ya ama Baron Vermelha'nın suçlamaları tam bir çılgınlıktı. Vali yardımcısı, bir hain miydi? Kralı tahttan indirmek için hainlerle iş birliği mi

yapıyordu? Peki, Alvaro buna bir an inansın, işlenen cinayetlerle bunun ne ilgisi vardı? Kendi hallerinde yaşayan iki yaşlı ırgat, iki yaşlı keşiş ve hakkında hain olduğuna dair bir bilgi ve önemli bir politik konumu bulunmayan Barro Vero Kontu Sinyor Paulista! Vali yardımcısı, birbirleriyle hiçbir bağlantısı olmayan bu adamları neden öldürtmek istesin ki? Hem de hastalık derecesinde, mide bulandırıcı bir vahşet gösterisiyle!

Alvaro tam bunları düşündüğü sırada aradığı cevabın ayağına kadar geleceğini nasıl tahmin edebilirdi ki?

O gün, öğleye doğru şerif binasına S. Diago'daki kasabadan bir tekerlek ustası geldi. Elinde daha önce kendin dört bir yanına astıkları ilanlardan birisi vardı. Edgar heyecanla odaya dalıp vaatle bulunduğu 1000 kruzado ödülü almak isteyen adamın dışarıda beklediğini ve onun yüzü peçeli ressamın yerini bildiğini iddia ettiğini söyledi.

Alvaro'nun içindeki inatçı merak gene şahlanmıştı. Silahını ve kılıcını kuşanıp askılıktan şapkasını ve ceketini alarak odadan fırladı. Adam Edgar'ın masasının yanında bekliyordu. Geniş bir alnı, bir buldok köpeği gibi sarkık yanakları ve kurbağa gibi iri gözleri vardı. "Gerçekten de ressamın yerini biliyor musun?" diye sordu Alvaro adamın karşısında dikilerek.

Adam başını salladı.

"Elbette şerifim, boştaki evlerimin birinde kalıyordu. Sizi ona götürebilirim. Ama önce parayı konuşsak."

“Paranı alacaksın, önce o adamın aradığımız adam olduğunu anlamamız lazım.”

Adam biraz homurdandı ama Alvaro ile Edgar birlikte kolundan tutup onu dışarıya çıkarttılar. Yanlarına da atlı dört tane devriye almışlardı.

Alvaro “Neden?” diye sordu adama. “Neden şimdiye kadar gelip söylemedin yerini?”

“Aradığını bilmiyordum ki?” dedi adam elinde iki kahverengi atın çektiği arabasının dizginlerini sıkı sıkı tutarken. “Kente fazla uğramam. Kasabada uğraşacak çok işim var. Atölyemde iki tane çalışanım var ve iki dakika boş bırakırsan hemen kaytarıyorlar. Kentte çalışan bir arabacıya yeni tekerlekler yapmıştık. Onları getirmiştim. Bizim çıraklara güvenmem, bir yere yolladın mı akşama kadar gelmezler. O yüzden kendim getirdim. Sokakların birinden geçerken gözüme ilişti o ilan. Fazla iyi okuyamam. İlanı alıp siparişlerini götürdüğüm arabacıya okutturdum. Ve iyi ki de ilanı alıp birine okutturmuşum. Benim oraya iki ay kadar önce gelmişti. Yüzünde tıpkı ilanda yazıldığı gibi kara bir peçe vardı ve sorduğumda kaza geçirdim demişti. Görünüşü hoşuma gitmese de evi verdim çünkü parası vardı ve bir aylık peşin vermişti. Kasabada babamdan kalma üç evim vardır. Birinde ben otururum. Diğerinde büyük oğlumla gelirim. Diğer uzun zamandır boştu, evde kalan ihtiyar vefat etmişti iki sene önce. Evi ressama kiraladıktan sonra ortalarda görünmedi. Evden hiç çıkmıyordu. Evi tutarken haftada bir istediklerini aldirmek için birini

göndereceğim konusunda benden söz almıştı. Bu hizmet için de ayrıca para vereceğini söyledi. Ben de pazartesi-leri elemanlardan birini gönderirdim yanına. Doğrusu her seferinde de parayı verdi. Ne iş yaptığını sorduğum da ressamım demişti. Soyluların resimlerini yaparak geçiniyorum ve şu an da bir kontesin resmini yapıyorum demişti. Başka da bir bok konuşmadık. Deyyusun bir kaçak olduğunu nereden bilirdim ki? Yemin ediyorum bilseydim vermezdim evimi şerifim!" diye yardakçı bir sesle Alvaro'ya baktı.

"Kaçak mı?" dedi Alvaro şaşırarak.

"Evet, niye onu arıyorsunuz ki? Sahi ne yapmış deyyus, niye arıyorsunuz?"

"Orasını boş ver," dedi Alvaro sertçe. "Sen sadece yerini göster bize!"

Yarım saat sonra kasabaya vardılar. Tekerlek ustası Elano'nun gösterdiği ev kasabanın öbür ucunda ve diğer evlerin biraz uzağındaydı. Eski tip, taş ve kerpiçten yapılmış bir köy eviydi.

Eve fazla yaklaşmadılar. "Duralım burada!" dedi Alvaro. Arkasındaki devriyelerden ikisinin atlarından inip evin arkasına dolaşmalarını söyledi. Diğer ikisini de yanlara gönderdi. Elano dizgini kenara bağlayıp tekerlek kilidini kaldırdı. Edgar'la Alvaro atlarından indi. "Evde olduğuna emin misin?" dedi camlardaki keten perdelerin çekilmiş olduğuna işaret ederek.

"Evdedir evdedir deyyus, hiç dışarı çıkmıyor ki, nereye gidecek!"

Edgar ve Alvaro çakmaklı tabancalarını çıkartınca Elano biraz korkar gibi oldu. “Sinyor ben gelmesem, bundan sonrası sizin işiniz, burnumu sokmayayım ben.”

“Kapıyı açacaksın bize!” dedi Alvaro sert bir sesle. “Herhalde kapıyı çalıp girmemizi beklemiyorsun?”

“Anahtarı yok ki, bir tane vardı onu da ona verdim zaten.”

“Yürü hadi fazla uzatma!” diyerek kolundan tutup aşağıya çekti herifi.

Sessizce, evin pencerelerini kollayarak kapının önüne geldiler. Anahtar olmadığı için kapıyı çalmaktan başka çare yoktu; zaten Alvaro, adamlarını ressamın kaçasına engel olmak için evin etrafına dağıtmıştı. Kapıyı yumrukladı. “Arsenios Cesar, içeride olduğunu biliyorum, kapıyı aç!” diye bağırdı ve hemen ardından kulağını budaklı ceviz kapıya dayadı. Hiçbir tıkırtı duyulmuyordu. “Arsenios Ceasar!”

“Adı bu değil ki, adının bana Luiz olduğunu söylemişti,” dedi Elano, yüzünde aptal bir ifadeyle.

“Bir koku duyuyor musunuz?” diye sordu Alvaro’nun arkasında duran Edgar.

“Evet, leş gibi bir şey kokuyor,” dedi Eleno yüzünü ekşitip burnunu tıkayarak.

Alvaro, “Kır şu kapıyı,” dedi Edgar’a.

Elano hemen zırvalamaya başladı.

“Hayır olmaz efendim kıramazsınız, geri nasıl yaptıracağım, kaç para biliyor musunuz?”

“Kes sesini be adam! Eğer içerideki aradığımız

adamsa 1000 kruzado alacaksın ya daha ne istersin!” dedi Alvaro ve adamı kenara çekip Edgar’ın kapıyı kırması için önünü açtı.

Edgar beş altı metre açıldı. Koştı koştı koştı ve havada uçup sağ ayağıyla eski kapıya sıkı bir taban geçirdi. Ama kilit kırılmadı. Utanarak, “Of, görüldüğü gibi değil, çok sağlammış,” dedi.

“Kırmayalım kapıyı demiştim ben,” dedi Elano sinir bozucu bir sesle.

Daha fazla bekleyemedi Alvaro. Tabancasının horozunu kaldırdı. Eleno’nun homurtuları arasında kilide tutup büyük bir zevkle tetiğe asıldı. Silahın kulakları sağır edercesine patlayan sesinin yankısı henüz gitmemişken, etrafa dağılan devriyeler endişe içinde silahlarını çekerek yanlarına koştular. “Sorun yok, kilide ateş ettik,” diye bağırdı Edgar.

Alvaro sağ taraftan yanına gelen bir devriyenin elindeki silahı alıp boşalan silahını ona verdi. Sonra iç kıyarcasına gıcırdayan bir sesle eğimden dolayı kendi kendine ağır ağır açılan kapıya bir tekme atıp içeri daldı.

İçerdeki koku dayanılmazdı. Hiç şüphe yok içeride bir ceset vardı.

Boştaki eliyle burnunu tıkayarak sağ taraftaki, alçak, bel vermiş iğde renkli ahşap tavanlı odaya girdi.

Ceset karşısındaydı.

Bölüm

29

Yüzünde peçesi yoktu. Suratı yakılmıştı. Kömürleşmiş kafatasındaki en dikkat çekici şeyse gözlerinin oyulmuş olmasıydı. Birisi onu öldürmüş, sonra da gözlerini yuvalarından söküp suratını yakmıştı.

Tıpkı şerif binasında bulunan o resimde ressamın yaptığı gibi, nasıl İsa'nın yüzünü yanık tasvir ettiyse, kendisinin yüzü de öyle yakılmıştı.

Yattığı kanepenin kenarından sağ eli aşağıya sarkmıştı ve parmaklarında ısırik benzeri yaralar vardı. Aynı yaralar kirli ve çıplak ayaklarında da vardı.

Alvaro istavroz çıkartarak acıyan gözlerle yanına gitti. Ölüm nedenini anlamaya çalışıyordu. Omzunun arkasından "İğrenç!" diyen Edgar'ın sesini duyunca irkildi.

"Etrafta kan lekesi yok. Boynunda boğulduğuna dair bir iz de yok! Bir de ters çevirelim."

Edgar midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturup devriyeleri çağırırdı.

"Yardım edin hadi, ters çevireceğiz."

El ele verip yüzünün yarısı yakılmış ressamı yatağın üzerinde ters çevirdiler. Ama sırtında da herhangi

bir yara izi yoktu. Üzerindeki gömlek kirli ve kırıış kırıştı ama en ufak bir yırtık ya da kan lekesi yoktu.

“Bu ellerindeki ve ayak parmaklarındaki yaralar da ne?” diye sordu Edgar.

“Sinekler yapmıştır,” dedi Alvaro.

“Ee, nasıl öldürölmüş? Diri diri kafası yakılarak mı?” diye sordu Edgar.

Alvaro başını salladı.

“Bilmiyorum ama belki de o öldükten sonra bir başkası gelip gözlerini oymuş ve sonra yüzünü yakmıştı!”

Edgar’ın gözleri hayalet görmüşçesine açıldı.

“Neden? Kim neden böyle bir şeyi yapsın ki?”

Alvaro düşünceliydi. “Sence?” diye sordu. Ama Edgar’dan bir cevap gelmedi. Omuzlarını silkti. Alvaro bu arada köşedeki masaya doğru ilerledi. Yemek yapmak için kullandığı, içleri yağ ve yemek artıklarıyla dolu kap çanak olan köşedeki masanın üzerini, avın kokusunu alan bir avcı köpeği hassasiyetiyle inceledi. Bir çanağın içinde haşhaş başlarından akıttığı afyon sütüyle, yanındaki bir bezde daha önce Alvaro’nun görmediği, ortası oluklu badem şeklinde küçük yapraklar vardı. Yaprığı eline sürmeden eğilip kokladı. Değişik, keskin bir kokusu vardı. Özünde uyarıcı vardı sanki.²⁶ O an Alvaro’nun gözüne masanın üzerindeki karmaşanın arasında duran bir kavanoz çarptı. İçini açıp kokladı.

---

26 Bu bitki, o zamanlar dünyada tanınmıyordu, yalnızca Şili, Peru, Bolivya, Meksika, Cava, Honduras gibi yerlerde yetişen koka ağacının yapaklarıydı ve kokainin ham maddesiydi.

Limon esansıydı.

Cesetten yayılan koku daha fazla orada durmalarını engelliyordu. Hatta devriyelerden biri daha fazla dayanamayıp kendini kusa kusa dışarı atmak zorunda kalmıştı.

“Haydi, çikalım bu lanet yerden!” diye seslendi Alvaro ve arkasını döndüğü sırada cesedin yüzünün baktığı duvarda bir resim gözüne çarptı.

İlk gördüğünde resim onun için fazla bir şey ifade etmedi. Güzel ve çarpıcıydı ama soruşturmayla ilgili ellerine ipucu verecek bir resim değildi. Gene de tuhaf bir gizli gücün esiri altındaymış gibi gözlerini resimden ayıramıyordu. Resme daha dikkatli bakınca neden olduğunu anladı. Gözlerine inanamıyordu. Resimdeki kadın, resimdeki o kadın...

Edgar’ın, “Ne oldu Alvaro?” diyen sesini duydu. “Neden bakıyorsun resme öyle?”

Alvaro gözlerini resimden ayırmadan “Hiç,” dedi. Adeta büyülenmiş gibiydi. “Resimdeki kadını birine benzettim bir an.”

“Kime? Tanıdık biri mi yoksa?”

“Hayır, değil,” diye yalan söyledi. Bir yandan da gözleri kendisine bir oyun mu oynuyor diye düşünüyordu. Ama yanılıyor olamazdı. Bu kadın kesinlikle oydu. Belki resimdeki hali şu anki halinden on yıl daha gençti ama kesinlikle oydu. Bakışlarındaki masumiyet, dudaklarındaki o çarpıcı kıvrımlar ve güneş gibi parlayan altın sarısı saçlar kadının kesinlikle o olduğunu hay-

kırıyordu.

Dışarı çıkınca Edgar'a yavaşça, "İntihar etmiş," dedi Alvaro. "Zehirle. Hiç şüphe yok."

"Ama," diye itiraz etti Edgar. "Yüzü yakılmış ve gözleri oyulmuş, bunu da kendisi yapmadı ya?"

"Hayır kesinlikle... Bunları bir başkası yaptı ona. O öldükten sonra."

"Neden ama?"

"Yüzünü kimsenin tanımasını istemiyordu çünkü..."

Edgar hiçbir şey anlamamıştı. Kuşkulu gözlerle Alvaro'yu süzdü.

"Bir şey mi biliyorsun?"

"Tahmin," dedi Alvaro. "Tahmin ediyorum. Bence bunu ona yapan kişi, onun gözlerini görmemizi istemiyordu. Çünkü eğer gözlerini görseydik, bunu ona yapan kişiye de ulaşacaktık."

"Sorgu hâkimini çağırmayacak mıyız?" diye sordu devriyelerden birisi.

Alvaro ellerini beline atıp başını yanlara salladı. "Hiç gerek yok bence. O da aynı şeyleri söyleyecek." Elano'ya döndü. "Yanına bir adam vereceğim. Kiliseden rahibi getirin."

Elano homurdanarak, "Ceset ne olacak, leş gibi kokuyor, onu gömmemiz lazım," dedi.

"Tamam işte, ne uzatıyorsun, rahip gelsin icabına bakacağız," diye cevapladı sertçe.

Elano tekrar homurdanarak arabasına doğru gitti.

Alvaro devriyelerden birini onunla gönderdi ve cebinden piposunu çıkartıp yaktı. Kenardaki yatık odunun üzerine oturdu. Edgar, duvardaki resmi gördükten sonra, Alvaro'nun büründüğü sessizlikten ve düşünceli halinden rahatsız olmuştu. Onun bir şeyler gizlediğine emindi. Ama Alvaro'ya güveniyordu. "Eğer bir şeyler saklıyorsa bunun kesin iyi bir açıklaması vardır," diye düşündü. Gelip yanına oturdu sonra ve kendisine sessizce bir tütün sarıp tellendirdi.

On beş dakika sonra rahip gelince ölüm nedenini sordu. "İntihar," dedi Alvaro.

"Onu gömemeyiz," dedi yüzünde yabanıl bir ifadeyle. "İntiharın cinayetten farkı yoktur."

"Ne yapacağız o zaman?"

Elano'nun homurdanmalarına aldırmadan cesedi bir çuvala koyup arabasına attılar. Kasabanın dışına denizin kenarında bir faleze götürdüler. Gizemli ressamı kayalıkların üzerinde ateşe verdiler. Ceset ateşlerin içinde kavrulurken Peder, "Tanrı günahlarını affetsin!" diyerek son duasını etti, diğerleri de şapkalarını eline alıp göğüslerinde haç çıkardılar. Sonra da tepelerden esen rüzgârın ressamın küllerini denize doğru savurmasını izlediler.

Atlarına bindiler. Elano ve rahip arabayla kasabaya dönerken Alvaro ve Edgar kestirme olsun diye tepenin kenarından inerek kente dönüş yoluna saptılar.

Azize Thereza Yolunun, S. Diago Kanalı'nın yanından Rio'ya giden yol sapasına gelince, Alvaro atını durdurdu ve Edgar'a, "Sen kente dön, benim uğramam

gereken bir yer var," dedi.

Edgar ters giden bir şeylerin olduğunu anlamıştı ama bir kez daha dişlerini sıkıp sesini çıkarmadı. Sinirli sinirli burnundan soludu ve manidar bir sesle, "Emredersiniz şerif," diyerek atını kamçıladi.

Alvaro dalgın bir halde atını yoldan çıkardı ve kanal boyunca ilerleyerek Hugo'yu Barro Vero'nun malikanesine sürdü.

Gözünde arpacık olan seyis, onu havuzun kenarında karşıladı. "Sinyorita Osana'yı görecektim," dedi atından atlarken.

"Elbette yüzbaşı, siz içeri geçin, atınızı yemleyim mi?"

"Eh, iyi olur."

Kapının ipini çekip çanı çaldı. Kapıyı genç uşaklardan birisi açtı ve onu içeri salona buyur etti.

İki dakika sonra Sinyorita Osana salona girdi. Altın sarısı saçlarını gümüş renkli bir tokayla arkasında toplamış, omzuna da yeşil renkli, Flaman yününden balık pulu örmeli bir şal atmıştı. Üzerinde narin vücudunu saran, göğüs kısmı dantel işlemeli, hindistancevizi sütü renginde, uzun ince, ipekten bir giysi vardı.

Alvaro yüzünü ona döndü ve gereksiz selamlaşma sohbetini bir kenara bırakıp doğrudan soruyu sordu.

"Arsenios Cesar kim?"

Sinyorita Osana kaşlarını çattı şaşkınca.

"Arsenios Cesar mı? Ama böyle birini tanımıyo-

rum?”

“Öyle mi? Peki o halde söyler misiniz, evinde sizin resminizin ne işi vardı?”

“Resmim mi?”

“Evet, tabloda, elinizde bir gülle tasvir edilmiş sizin bir resminiz vardı ve başınızdan aşağıya gül yaprakları dökülüyordu. Tabloyu yeni bitirmiş, ölmeden önce... Daha boyası bile kurumamış. Hatta tablonun adı bile yazıyordu köşesinde. “Güllerin Son Leydisi!”

Osana, bir an kurşunla vurulmuşa döndü. Yüzünü eğdi. Masmavi bir gölün ortasında açılmış karanlık bir girdabı hatırlatan göz bebekleri yer yer alevlenen bir hevesi bastırırmışçasına merak içinde büyüyüp hüzünlü yaşlarla doldu. Sonra, “Bana böyle seslenirdi,” dedi sesizce. Adeta isyan edercesine, “Ama... ama... bu imkânsız!” diye haykırdı birden.

“İmkânsız olan ne?”

“Onun... Onun öldüğünü söylemişti!” dedi.

“Kim? Kim onun öldüğünü söylemişti? Cesedini gördüğüm, yüzü yaralı o ressam kim? Söyleyin artık?” diye bağırdı kendine hâkim olamayarak.

Ama Sinyorita Osana bayılacak gibi oldu, rüzgârın savurduğu bir tüy gibi sallandı, yaşadığı şok onu tam yere yıkmak üzereyken, Alvaro ileri doğru atılıp onu belinden tuttu ve sonra kucaklayarak en yakındaki kanepeye oturttu. Onu kucağına almayı çok kere hayal etmişti Alvaro. Ama bu haldeyken değil. “İyi misiniz Kontes?”

“Ben... Ben size yalan söyledim...” dedi hıçkırarak.

“Efendim?”

“O gece, eşim Kont Paulista’yla tartışmamızın nedeni, gerçekte size anlattığımın tam tersiydi, o resimlerin yakılmasını isteyen ben değil konttu; ben karşı çıkıyordum. Resimleri geçen sene aldirtmiştim. Biliyordum çünkü, hissetmiştim, o resimleri sevgilimin yaptığını hissetmiştim.”

“Sevgiliniz mi?” Anlamaya başlıyordu Alvaro. “Yüzü yaralı ressam, o sizin sevgiliniz miydi? Gerçek adı da Cesar mıydı?”

Alvaro’nun sorduğunu anlamamış gibi, “Demek yaşıyor,” dedi sayıklayarak, nemli gözleri onun yüzünü ok gibi delip başka bir âleme aktı. “Biliyordum, hissediyordum bunu. Ta en baştan beri yalan söylemiş,” dedi.

“Kim?” dedi Alvaro yüksek sesle bir kere daha.

Sesi duyan uşaklar salona girmişti bu arada. Yaşlı uşak, “Sinyora?” diye bağırdı kapının ağzından.

Sinyorita Osana kendine gelir gibi oldu. Dalgaların üzerinde yükselen bir gemi gibi hızla ayağa kalktı. “Bekleyin beni,” dedi Alvaro’nun gözlerine bakarak. “Bekleyin ve kendiniz görün.”

Hızla salondan çıktı.

Uşakların boş bakışları altında Alvaro öylece, salonda merak içinde kalakaldı. Hanımları dışarı çıkınca hizmetçiler ve uşaklar da kendi aralarında fısıldaşarak salonu terk etti. Birkaç dakika sonra Sinyorita Osana göz yaşlarının ıslattığı pembe yanaklarıyla geri döndü. Elinde rulo yapılmış bir derici kâğıdı vardı. Kâğıdı Al-

varo'ya uzatırken, "Alın, bakın," dedi. "O benim sevdiğim adamın kendi portresi, yani bahsettiğiniz o ressamın. Beni terk ettiği günün ertesinde uşağıyla bunu göndermişti."

Kâğıdı alırken Sinyorita Osana ağlamaklı sesiyle, "Beni neden terk ettiğini hiçbir zaman anlayamadım," diye devam etti. "Oysa birbirimizi deli gibi seviyorduk ve evlenme planları yapıyorduk. Beni terk ettikten sonra, kendimi o kadar çaresiz hissediyordum ki, uzun zamandır benimle evlenmek isteyen Kont Paulista'nın teklifini kabul etmek zorunda kaldım. Artık sevdiğim adamı tamamen unutmuş, kalbimin derinliklerine gömmüştüm. Ama geçen ay durup dururken o ortaya çıktı ve gelip bana sevdiğim adamın beni terk etmediğini, on yıl önce kocam tarafından öldürüldüğünü söyledi."

Alvaro'nun kafası iyice karışmıştı. Derici kâğıdını açtığı zaman karşısına çıkan kara kalem portreye bakınca neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Ama bu..." dedi çılgılık atarcasına.

"Evet, biliyorum," dedi Osana. "Onu kime benzettiğinizi biliyorum. Bana sevdiğim adamın öldüğünü söyleyen de oydu zaten. Onlar ikiz kardeşler."

Bölüm

30

“İkiz kardeşler mi?” diye tekrarladı Alvaro gözlerini portreden ayırmadan. “Ama bu yüz, vali yardımcısı saygıdeğer Jorge Marcelo Granza’nın yüzü?”

“Evet, biliyorum çok benziyor, ama o elinizdeki portre onun portresi değil, onun ikiz kardeşinin portresi. Vali yardımcısı geçen ay evime geldi, eşim evde yoktu. Neredeyse düşüp bayılacaktım, çünkü karşımda sevdiğim adam vardı, ama o, “Hayır, ben sevdiğin adamın ikiz kardeşiyim ve kardeşimi senin kocan öldürdü,” dedi. İnanmam kolay olmadı. Ama bana on yıl önce vuku bulan bütün hikâyeyi anlattı. Kocam benimle evlenmek istiyordu. Ama ben, bizim eve benim portremi yapmak için gelen ressam Cesar’ı seviyordum. Sonra tam birlikte kaçacağımız gece, Cesar aniden ortadan kaybolmuştu. Geride şu elinizde tuttuğunuz portreyi bırakıp gitmişti. Hemen evine koşup gittim. Ama evde kimse yoktu. Resimlerini bile orada bırakmıştı. O resimler, korkunç engizisyon işkencelerini tasvir ettiği resimlerle doluydu küçük kulübesi. Sonra aynı resimlere geçen yıl bir koleksiyoncu dükkânında rastladım. İlk bakışta tanıdım

o resimleri. Adam bana bu resimleri bir yolculuk sırasında tesadüfen ormandaki bir misyonerden geçerken, orada tanıştığı yüzü peçeli bir ressamdan satın aldığını söylemişti. Neden yüzünde peçe olduğunu o an anlamasam da, o adamın Cesar olacağını hissederek tüm resimleri hemen satın alıp eve getirttim. Sonra o misyonere Cesar'ı bulması için birkaç adam kiralayıp gönderttim. Ama adamlardan bir daha haber alamadım. Geçen ay Cesar'ın ikiz kardeşi geldi. Yani vali yardımcısı Jorge Marcelo Granza. Bir ikiz kardeşi olduğundan haberim bile yoktu. Önce yalan söylediğini sandım, Cesar'ın sol omzunun üzerinde bir leke vardı. Karşımdaki adam omzunu gösterdi, leke falan yoktu. O zaman onun gerçekten sevdiğim adamın ikiz kardeşi olduğuna inandım. Sonra bana kardeşini, kocamın öldürdüğünü söyledi. Kocam eve gelince ona sordum. "Cesar'ı yedi yıl önce sen mi öldürdün," diye sordum. İnkâr etti, ama gözlerinden yalan söylediğini anladım. O an, ondan o kadar çok nefret ettim ki... Ertesi gün sevdiğim adamın ikiz kardeşinin yanına gittim ve kocamın işlediği bu cinayet yüzünden cezasının verilmesini istedim. Ama o, üzerinden yedi yıl geçmiş bir cinayeti aydınlatamayız dedi. Kardeşinin katilinin cezasını kendisi vermek istiyordu. Kocamın düello etmeyeceğini biliyordu. Benden kocamı öldürmek için yardım etmemi istedi. Kocamdan sevdiğim adamı benden ve bu hayattan aldığı için o kadar çok nefretle dolmuştu ki içim, bir anda tamam dedim. Ona gizli geçidin yerini söyledim. Ve eşimi, öldürüldüğü gece mah-

zene bilerek ben gönderdim. Mahzendeki o resimlerin uğursuz olduğuna inanıyordu ta en baştan beri. Git ve yak o zaman dedim sonunda. Halbuki biliyordum. Mahzende Azrail'i onu bekliyordu."

Bir an kısa bir sessizlik oldu. Alvaro'nunsa üzerinde hâlâ, portreye baktığı andan beri, her zaman burunun önünde duran katille tanışmış olmanın şaşkınlığı vardı.

"Elinizde duran o resmi, Cesar'ın neden hiçbir şey söylemeden beni terk ettikten birkaç ay sonra bir ulakla birlikte bana gönderdiğini şimdi anlıyorum!" dedi Osana sitemli bir sesle. "Yüzü, yüzünde yaralar var demiştiniz değil mi?"

"Evet, bu yüzden yüzünde peçeyle dolaşıyormuş."

"Şimdi anlıyorum. Bunu ona kocam yaptı. Tam yedi yıl önce. Yüzünü o hale getirtti. Sevgilim bu yüzden beni terk etti. Kocam düello edemeyecek kadar korkak birisidir. Birinin canını kendi elleriyle almanın vereceği sonsuz günahtan kurtulmak için bu yolu seçti. Sevdiğim adamın yüzünü yok ettirdi. Cesar, bu resmi bana o yüzden göndermiş, yüzünü yanmadan öncekini haliyle hatırlamam için. Zavallı sevgilim..."

Derin bir soluk aldı Alvaro. Dinlediği hikâyeye çok korkunçtu. "Üzgünüm ama..." dedi. "Eşinizin yıllar önce arzuladığı şey artık gerçekleşti. Sevgiliniz artık hayatta değil, intihar etmiş. Onu bu sabah bulduk."

Orayı istemeye istemeye terketmeden önce, hâlâ kendinde değilmiş gibi yaşlı gözlerini boşluğa dikmiş

olan Sinyorita Osana'ya, "Belki bilmek istersiniz," dedi Alvaro son olarak. "İntihar ettiği için mezarlığa gömmeler onu; bedeni yakılıp, külleri Diago'daki Şeytan Kayalığı'ndan denize döküldü."

Söyledikleri Sinyorita Osana'da gözle görülür bir tepkiye yol açmamıştı. "Ayrıca, tekerlek ustası Elano'yu bulursanız," diye devam etti. "Sevgilinizin öldüğü evde sizin için yaptığı bir tablo var. Sanırım bir miktar kruzado karşılığında Elano seve seve resmi size verir. Hoşçakalın Sinyoritam."

Osana hâlâ derin bir boşluğun içinde gibiydi. "Anlayamazsınız," dedi sonra usulca. "Sevdiğiniz birini iki kere kaybetmenin acısını anlayamazsınız."

Alvaro başıyla selam verip oradan ayrıldı ve Osana'yı acılarıyla baş başa bıraktı.

Şerifliğe doğru yorgun ve bulanmış bir beyinle atını sürerken, içinde bu cinayeti aydınlatmış olmanın huzurunu hissedemiyordu. Çünkü Sinyor Paulista'nın neden ve kim tarafından öldürüldüğünü bulmuştu ama diğer cinayetlerin, başpiskoposun, yaşlı ırgat çiftin ve keşişlerin öldürülme nedenlerini hâlâ bilmiyordu. Demek Sinyorita Osana'nın ressam sevgilisinin ikiz kardeşi, Rio'yu cehenneme çeviren *Ölüm Peygamberi*'nin ta kendisiydi. Yani Vali hazretlerinin genç yardımcı Jorge Marcelo Granza...

Ya da...

Hâlâ bir şeylerin yanlış gittiğine emindi. Hikâyede eksik taşlar vardı sanki. Olaylara yanlış mı bakıyordu,

yoksa böyle mi zannetmesi isteniyordu, şüpheleri vardı.

Düşünceli, dalgın bir ifadeyle şerifliğe vardığında, bu kentte alacağı son kötü haberi de aldı. Rio'nun en saygın ve en köklü soylularından birisi olan, dün sabah onu vali yardımcısı hakkında uyarmaya gelen Caminho da Praia Vermelha Baronu, Alvaro'yla görüşükten sonra evine dönmemişti.

Muhafızları, malikânelerine dönerken yolda bir ulağa rastladıklarını, Baron'un ulağın verdiği mesajı okuduktan sonra dehşet içinde korumamalarından ayrılıp ulakla birlikte atını batıya doğru dörtnala sürdüğünü söylemişlerdi.

Yoksa Baron'un valinin yardımcısı hakkındaki şüpheleri gerçek miydi?

Bölüm

31

Hemen şerif binasındaki odasına çıktı Alvaro. Önüne boş bir kâğıt açıp bu dehşet verici olaylarda adları geçen herkesi tek tek yazmaya başladı.

Ölüm Peygamberi

Rio Vali Yardımcısı - Maskeli Ressam

Sinyora Osana

Kurbanlar: 2 Rahip - Kont Paulista - 2 Irgat çift –

Başpiskopos ve belki de şimdi

Caminho da Praia Vermelha Baronu.

Rahipler ve başpiskopos din adamlarıydı. Kont ve Baron ise aristokrat. Bir de kendi halinde yaşayan ırgat bir çift vardı.

Bu kişilerin tek ortak noktası -Katolik olmaları dışında tabi- orta yaşlarını geride bırakmış olmalarıydı.

Sinyora Osana, Kont Paulista ve Yüzü Peçeli Ressam arasında eskiden üçlü bir ilişki vardı. Peçeli Ressam'ın yüzü, sevgilisini ondan çalmak isteyen Kont Paulista tarafından yakılmıştı.

Sinyora Osana'nın anlattığına göre, bu olayın intikamını almak için yıllar sonra ortaya çıkan ressamın ikiz kardeşi, Kont Paulista'yı malikânesinde vahşice öldürmüş, sinyora da ona yardım etmişti.

Ama işin en korkunç yanı, yüzü peçeli ressamın ikiz kardeşi Rio Vali yardımcısı Jorge Marcelo Granza'ydı.

Yani Ölüm Peygamberi.

Sinyorita Osana'nın Alvaro'ya verdiği kâğıtta vali yardımcısının portresi vardı.

Ölüm Peygamberi, gerçekten de vali yardımcısı mıydı?

Bir an, Sinyora Osana'nın eşi Kont Barro Vero'yu, ikiz kardeşinin intikamını almak için vali yardımcısının öldürdüğünü varsaydı, ama diğerlerini, rahipleri, piskoposu...

Ve hangi nedenle?

Eğer katil o değilse, Sinyora Osana neden vali yardımcısının *Ölüm Peygamberi* olduğuna inanmasını istemişti?

Alvaro'nun tek bildiği, hiçbir şey bilmediği idi.

Elinde hiç kanıt yoktu ve otuz yaşındaki genç vali yardımcısını, derici kâğıdına çizilmiş bir kara kalem portreye bakarak suçlayamazdı.

İçini ateş basmıştı. Ayağa kalkıp bir süre odada derin düşüncelerin sıkıntısı içinde dolandı.

Olaylara yanlış yerden mi bakıyordu acaba? Mantıklı düşünmesi gerekiyordu. "Hislerimle değil, aklımla

görmeliyim," diye düşünüyordu.

Çekmecemden, geçen gün Santa Antonio Kilisesi'nin kütüphanesinde, yüzü peçeli ressamın peşinden koşarken çarpıştığı adamın elinden aldığı, Platon'un Sokrates'in Savunması'nı çıkardı. Sayfaların arasında, kitaptan etkilendiği sözleri not ettiği küçük kâğıtlar vardı.

"Felsefe, neleri bilmediğini bilmektir."

"Gördüklerin değil, göremediklerin seni gerçeğe ulaştırır."

Bu olaylardaki bilmediği şeyler neydi?

Bir şey ya vardır ya yoktur. Bir insan aynı anda iki yerde birden var olamaz.

Adı geçen herkesin ismi önündeki kâğıtta duruyordu. Olmayan kimdi? Eğer Ölüm Peygamberi, yüzü peçeli ressamsa, Vermelha Baronu'nu kim kaçırmıştı?

Vermelha Baronu'nun dün ona vali yardımcısının hakkında anlattığı o şeyler aklına geldi birden... "Onun gerçek kimliğini bilmiyorsunuz?" demişti.

Eğer katil vali hazretlerinin yardımcısıysa, tüm bu vahşi cinayetleri neden işlemişti?

Belki katil o değildi, ama emirleri o vermişti. Öyleyse onun yerine kılıç sallayan bir katil var demekti. Peki, ama ellerini kana bulayan katil kimdi?

"Arkama bakmalıyım," diye düşündü Alvaro. "Gördüklerim değil, göremediklerim beni gerçeğe götürecektir... Göremediklerim... Göremediğim şey ne? Ne?"

Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Çözümüne yaklaştığını hissediyordu. Doğru soruyu bulmuştu galiba.

“Göremediğim şey, ressamın yüzüydü.”

Onun yüzünün eski halini görmesi gerekiyordu.

Bu fikir onu öylesine heyecanlandırdı ki karşı konulmaz bir dürtüyle dışarı fırladı.

Hemen atına atladı ve onu S. Diago’ya kamçıladi. Bir şeyler bulacağına o kadar emindi ki S. Diago’ya nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu.

Güneş batmak üzereyken yüzü peçeli ressamın evinin önünde durdurdu atını. Kapıyı sabah kırdığı için yarı aralıktı.

Daha sabah bu evdeydi. Her şey bıraktığı gibiydi. Kokusu bile değişmemişti. Evin açığız sahibi Eleno, henüz hiçbir şeye dokunmamıştı.

Yüzü Peçeli Ressam’ın cesedini buldukları yatağın önünde durdu. Son yaptığı resmi Sinyorita Osana aldırtmak için henüz birini göndermemişti.

“Güllerin Son Leydisi” isimli resme bir daha baktı. Sinyorita Osana...

Peçeli ressam, sevdiği kadının resmini yatağının başucuna asmıştı. Geceleri onun yanı başında olduğunu hayal ederek uyuyordu belki de.

Resme odaklandı Alvaro. Sinyora Osana’nın mercan gibi parlayan mavi gözlerine. Yüzünün o yumuşak, ipeksi masum beyazlığına...

Çok güzeldi...

Hayır. Buna inanmıyordu. Sinyorita Osana, Alvaro ile oyun oynamıştı. Vali yardımcısı Granza otuz yaşındaydı. Gençti, yakışıklıydı ve üst düzey bir devlet görevlisiydi. Kentin en tepesindeki adamın yardımcısıydı. Belki gerçekten de Osana'nın eski aşığının ikiz kardeşi olabilirdi ama...

Hayır, onun katil olabileceğine inanmıyordu Alvaro.

Ölen ressam, vali yardımcısının değil, gerçek katilin ikiz kardeşiydi. Rio'yu kanlı bir cehenneme çeviren *Ölüm Peygamberi*'nin ikizi!

Sinyora Osana, Alvaro'nun bu olayı kapatması, katilin peşine düşmemesi için bu oyunu oynamıştı belki de...

Belki de Sinyora Osana, şu an Vermelha Baronu'nu kaçıran *Ölüm Peygamberi*'nin aşığıydı. Onu korumak için dikkatini vali yardımcısına çekmek istemişti.

Belki...

O an içinden gelen bir dürtüyle elleri duvardaki resme uzandı. Sanki Sinyora Osana'ya dokunacakmış gibi kalbi deli gibi çarpıyordu. Parmakları Osana'ya yaklaştı. Yüzüne dokundu. İçi tuhaf bir hisle ürperdi. Sinyora Osana ona adeta bir şey fısıldıyordu.

"Tüm sırlar bu masum yüzümün arkasında..."

Ve Sinyora Osana'yı dinleyip resmi duvardan indirdi.

Pencereden süzülen akşam güneşinin bal renkli

ışıkları duvara boşanıyordu. Resmi indirince arkasındaki duvarda bir yazı ortaya çıkmıştı. Kan renkli dalgalı harfler gözlerinin içinde ışıldadı.

DECARREAU

“Decarreau,” diye okudu. Sonra bir kez daha. Ta ki yanlış okuyup okumadığına tamamen inanıncaya kadar, harf harf hece hece... Kanlı yazıdaki her kıvrım, her koyuluk, gözlerinin aynasından içine doğru alev alev akıyordu.

İşte her şey, bu sihirli harflerin altında gizliydi.
Tüm hikâye...

Bölüm

32

Şerif binasına geri döndü. Gece için görevli nöbetçiler dışında kimse kalmamıştı binada.

Odasına geçti. Kilitli çekmeceyi açıp kendine bir maşrapa rom doldurdu. Sonra da cebindeki otu çıkardı. Bunu, bir saat kadar önce ziyaret ettiği yüzü peçeli ressamın evinden ayrılmadan önce, masasının üzerinde, meşin bir kesenin içinde bulmuştu. Puposunu ressamın otuyla doldururken yan odaya geçti.

Yüzü peçeli ressamın yaptığı, Kont Paulista'nın evinden getirttiği yağlı boya tablonun olduğu toplantı odasına girdi. Gece devriye görevini bekleyen bir memur kanepede uyukluyordu. Onu uyandırıp dışarıya çıkarttı ve kapıyı sürgüledi.

Pipoyu yakarken resmin karşısında durup bir elini ceketinin cebine attı.

Göğsünde Mesiha Daggala yazan, yüzü yakılmış ve her tarafı kesikler içinde betimlenmiş Hz. İsa tam karşısında, tablonun ortasında duruyordu.

Artık resmi daha iyi anlıyordu Alvaro. Yüzü yanık halde önde duran Hz. İsa, yüzü peçeli ressamı temsil ediyordu.

Hemen arkasında, başka bir figür daha vardı. Gene kolları açık, yarı çıplak, ama yüzü ve gövdesi görünmeyen, öndeki İsa'nın arkasında kalan bir figür. O da ressamın ikizini temsil ediyor olmalıydı.

Sol tarafta $E=mc^2$ yazan yer, bu gün ortalıktan kaybolan Vermelha Baronu'nun sahip olduğu topraklarının üzerine yazılmıştı. Yani eski Decarreau Şatosu'nun bulunduğu yere.

İsa'nın çakıldığı tahta haçın üzerinde Mesquita yazıyordu. Burası Rio'ya yarım günlük mesafede, üzeri ormanla kaplı tepelik bir alandı. Eskiden işletilmiş ama artık damarları kurumuş bir altın madeni vardı. Daha önce araştırmasını yaptırmıştı. Şimdiki Rio vali yardımcısının üzerine tapuluydu. Ama arazide ağaç dışında değerli hiçbir şey yoktu.

Aslında bu çok garipti. Rio ve çevresinde maden yönünden zengin o kadar arazi varken vali yardımcısı neden eskiden altın madeni olarak işletilen bir araziyi satın almıştı ki? Bunun üzerinde daha önce hiç durmamıştı Alvaro ve şimdi kafasındaki tilkiler yeni yeni uyanmıştı. Yüzü peçeli ressamın karşısında duran resme baktıkça daha çok ayrıntı ve bağlantı gözüne çarpıyordu.

Mesquita'da bir şey vardı. Yüzü peçeli ressam, hayatındaki tüm önemli şeyleri karşısında duran resme işlemişti. Decarreau Şatosu'nun yerini, *Ölüm Peygamberi*'nin attığı imzaları...

Daha dikkatli bakınca, Rio haritasının üzerinde başka yerlerin de işaretli olduğunu fark etti ve gözleri faltaşı gibi açıldı Alvaro'nun.

Başpiskoposluk Sarayı ile şerif kumandanlığının yeri...

Yüce İsa!

Peçeli Ressam, başpiskoposun ve Şerif Dionattan'ın öldürüleceğini daha önceden biliyordu. Her şeyi, tüm olacakları... Resmi daha dikkatli inceleydiler, belki de olacakları...

O an, Alvaro'nun, belki piposundan çektiği otun dalgasından olacak, içinde korkunç bir ürperme hissetti. Damarlarında dolanan kan ateş gibi ısındı, göğsünden gırtlığıma doğru güçlü bir basınç yükseldi ve dudaklarının arasından kontrol edemediği bir kahkaha patlayıverdi.

Hepsi, şerif kumandanlığında çalışan herkes, tam bir ahmaktı.

Resim onlara ta en başından beri olacak olan her şeyi anlatıyordu.

Tek bir şey dışında.

Ressamın yüzü!

Alvaro'nun etrafı bulanıklaşmaya, eşyalar eğilip bükülmeye başlamıştı. Elleri ve ayakları ateş gibi ısınırken, buğulanan gözlerinin önünde Sinyorita Osana'nın ve vali yardımcısı Granza'nın yüzleri belirip kayboluyordu. *Trocki*, *Mesiha Daggala* ve $e=mc^2$ yazıları iç içe geçmiş bir girdap gibi harf harf etrafında dönüyordu.

Bir yandan da kahkaha atmaya devam ediyordu. Dışarıdaki nöbetçi askerler endişe ve merak içinde kapıyı çalmaya başlamışlardı.

O an maşrapasındaki romu resmin üzerine boca edip cebinden bir kibrit çıkarttı. Gözlerinin önündeki sisli portreler hâlâ dönüp durmaktayken, kibriti duvara sürttü. Alev alan çöpü kahkahalar atarak resme tuttu. Adeta tüm bu olanlardan bu resim suçluymuş gibi. Sanki onu yakarsa katil ortaya çıkacakmış gibi.

Rüya mı görmüştü? Şu son birkaç dakikada yaşadıkları beyninin ürettiği bir sanrı mıydı?

Asla bilemeyecekti...

Resim birden tutuşmuştu. Alevler hızla tablonun köşelerine yayılıyor, ateşin sıcaklığı Alvaro'nun yüzüne vuruyordu. Sendeleyerek resimden uzaklaştı. Ağzındaki piposundan derin bir fırt daha çekti.

Alevler, İsa'nın kesikler içindeki vücudunda geziyordu. Kısa sürede Mesiha Daggala yazan yeri eritip tuvalde kocaman bir delik açmıştı.

Kokuyu duymuş olacaklar ki nöbetçi askerler artık kapıyı tekmelemeye başlamışlardı.

Alevler İsa'nın yüzüne ulaşmıştı. Tuvalden yükselen is tavana doğru kavisler çizerken o an, çok kısa bir an bir şey fark etti. Tuval çift katlıydı. Yüzü peçeli ressam bu resmi başka bir resmin üzerine yapmıştı. Alevler önce üst yüzeydeki boyaları yakıp tutuşturuyor, sonra açılan gediklerden alttaki resme ulaşıyordu. İşte, iki resmin de bir saniyelik bir farkla yanıp küle döndüğü bu kısa anda, Alvaro, altındaki resmi de görme fırsatı yakalamıştı.

Üst yüzdeki İsa'nın yüzü yanarken, altındaki resim de bir saniyeliğine ortaya çıkmıştı. Sadece göz açılıp ka-

panıncaya kadar geçen bir sürede...

Göz yanılgısı mıydı, beyinde oluşan hayali bir görüntü müydü bilemiyordu.

Ama o bir nefeslik sürede, İsa'nın altında başka bir yüz belirmişti.

Alevler yakıp küle dönüştürmeden önce... O yüzü net bir şekilde görmüştü Alvaro.

Unutması mümkün değildi. Çünkü o, çok iyi tanıdığı bir yüzdü.

Ve hiç şüphesiz o yüz, yüzü peçeli ressamın gerçek yüzüydü. Aynı zamanda ikiz kardeşinin de yüzü...

Sonunda Mesiha Daggala'nın gerçek yüzünü görmüştü Alvaro. Katil başından beri onunla oynamıştı.

Melek görünümlü şeytan! Bir sahtekâr ve canî bir katilmiş meğer!

Bölüm

33

İçimi dökmek için bu günlüğü yazdım. Ne yazmam gerektiğini bilemiyorum ama tek bildiğim, geriye son bir işim kaldığıdır. Katilin kim olduğunu ve şu an nerede olduğunu biliyorum.

Onu yakalamak için Mesquita Dağı'ndaki eski altın madenine gidiyorum. Bu sabah elime bir not geçti. Üzerinde 31 Ekim Mesquita yazıyordu. Yani yarının tarihi...

Artık şundan eminim, katili bulduğum zaman ruhumdaki karanlık da sonsuza kadar kapanmış olacak.

Artık Rio'yu kanlı bir cehenneme çeviren gerçek katilin kim olduğunu ve bunları neden yaptığını biliyordum.

Bu cinayetlerin sapkınlıkla ve şeytanla bir ilgisi yoktu. Her şey yirmi beş yıl önce, şu an Vermelha Baronu'nun sahip olduğu topraklarda yakılan eski bir şatoyla ilgiliydi. Ve o şato şimdi bunu yapanlardan intikam alıyordu.

Bu şato, Decarreau Şatosu'ydu.

Yüzbaşı Alvaro Lima

31 Ekim 1743

İkinci
Kısım

Bölüm

1

DECARREAU ŞATOSU

25 Yıl Önce 1718 Baharı

“Kontum, beklediğiniz İspanyol ressam geldi efendim.”

Vermelha Kontu, Kont Milton Decarreau düşünceli bir ifadeyle yüzünü masasındaki kâğıtlardan kaldırıp başını salladı. Birkaç dakika sonra içeriye şık giyimli, üzerinde koyu renkli süet bir ceket, altında beyaz keten bir gömlek, başında da kırmızı bir bere olan, kulağı küpeli, boynunda gümüş bir haç kolye taşıyan yakışıklı bir genç adam girdi. Şapkasını eline alıp reverans yaptı.

“Ben Baldomero Sanmarti Vichenze kont hazretleri. Fırçam ve renklerim emrinizdedir.”

“Sizden fırçanızı çocuklarım için kullanmanızı rica edeceğim.”

“Çocuklarınızın mı resmini yapacağım?”

“Hayır, çocuklarıma resim yapmayı öğreteceksiniz?”

Ressam şaşırmıştı. “Resim yapmayı mı öğreteceğim? Çocuklarınız kaç yaşında efendim?”

“Beş.”

“Ama efendim, o kadar küçük yaştaki çocuklara resim eğitimi...”

“Hizmetinizin karşılığını fazlasıyla alacaksınız. Ve bu süre boyunca şatoda istediğiniz gibi ikamet edebileceksiniz. Giysiler, içkiler, yiyecekler... Şatomdaki her türlü imkândan tıpkı ailemin bir ferdi gibi yararlanabileceksiniz.”

Ressam bu teklif karşısında bir an duraksadı.

“Şey ben, doğrusu böyle bir teklifi... Açıkçası beklemiyordum.”

“Yani hayır mı diyorsunuz.”

Baldomero bir an duraksayıp başını önüne eğdi.

“Pekala, kabul ediyorum.”

“Gelin öyleyse, sizi çocuklarımla tanıştırayım.”

Bahçeye inerlerken Kont, yakışıklı ve uzun boylu ressama, “Portekizceniz çok akıcı,” dedi.

Ressam Baldomero başını salladı. “Uzun yıllar Lizbon’da yaşadım.”

“Rio’ya ne zaman geldiniz?”

“Altı sene evvel. Lizbon’da artık zenginler ressamlarla ilgilenmemeye başlamıştı. Ben de bir arkadaşımın tavsiyesine uyarak, Avrupa sanatını tanıtmak için Rio’ya geldim. İlk zamanlar sıkıntı çekmeme rağmen şimdi oldukça memnunum.”

Beş yaşlarında, yüzleri birbirinin aynısı iki erkek

çocuk bahçedeki salıncakta sallanıyorlardı. Kont çocukları sallayan bakıcılarına işaret etti ve bakıcılar salıncakları durdurdu. Kont kendinden emin adımlarla çocuklarına yaklaşıp, "Sizi ressam Baldomero ile tanıştırayım çocuklar. Sizin resim öğretmeniniz olacak," dedi.

İki çocuk da buz gibi bakışlarla ressama bakıyorlardı. Bir tuhaflık hissetti ressam. Gülümsemeye çalışarak başını salladı. Kont ressama dönerek, "Size onlarla ilgili bir şey söylemem gerek," dedi gizemli bir tonla. Ressam kuşkulu bakışlarını konta çevirdi. "Çocuklarım konuşamıyor. Umarım onların söylemek istediklerini tuvallere anlatmalarına yardım edersiniz." Sonra ressamın omzuna dostça vurup oradan ayrıldı.

Ressam Baldomero Sanmarti Vichenze şatoya geleli iki gün olmuştu ve iki gündür çocuklara günde üç saat kadar resim dersi veriyordu. İlk ders sabahları kahvaltıdan sonra, ikinci ders ise öğleden sonraydı. Çocuklar hem yetenekli hem de resme karşı çok ilgiliydiler. Çok şaşırtıcı bir gözlem gücüne sahiptiler. Çevrelerinde gördükleri ağaçların, çiçeklerin, kuşların hatta böceklerin bile tüm karakteristik özelliklerini doğru bir açıyla çizebiliyorlardı. Oran, orantı ve perspektifte ufak tefek hataları vardı ama bunlar zamanla düzelecekti. Baldomero şaşkıındı. Ömründe ilk defa böylesine küçük yaşta olup da bu kadar yetenekli çocuklarla tanışıyordu. Eğer bu ilgilerini kaybetmezlerse, ilerde çok büyük birer ressam olabilirlerdi.

O gün ressam Baldomero, yeni uyanmış ve kahvaltıdan önce temiz hava almak için bahçedeki hoş ko-

kulu çiçeklerin arasında dolaşıyordu ki yanına kâhya Diego geldi ve bu gün çocukların ve Kont'un ava gittiğini, akşama kadar da dönmeyeceklerini söyledi. Baldomero, "Peki ben ne yapacağım?" diye sordu. Kâhya, "Kont hazretleri arzu ederseniz size bir at tahsis edileceğini ve civarı gezebileceğinizi söyledi," dedi.

Ressam Baldomero başını salladı.

Kahvaltıdan sonra atla bir süre etrafta dolandı. Yeşil çimenlerle örtülü yaylaların kenarındaki patika yollar, salkım salkım begonyalar ve orkidelerin yanı sıra, yer yer göz alıcı, kırmızı, turuncu, sarı ve pembe renklerde yabani kır çiçekleriyle kaplıydı. Uzaklardaki, gür ve sık otların arasında otlayan ineklerin boyunlarındaki çanlardan gelen sesler havada yankılanıyordu.

Baldomero'nun maceracı özgür ruhlu yapısı ve cennete benzer bir manzaraya sahip olan Vermelha toprakları, onun içinde hiç de yabancı olmadiğı hisler uyandırmaya başlamıştı.

Şatoya geri döndüğünde bindiğı atı seyise emanet edip bahçeye yürüdü.

Etrafı rengârenk çiçeklerle bezenmiş yemyeşil çimle kaplı bahçede, Kontes Carolina, bu sıcak yaz gününün bunaltıcılığından kurtulmak için çardağın altında dantel işliyordu.

Baldomero kırmızı şapkasını çıkartıp Kontes'in karşısında durdu. Kontes'in başında menekşe renkli bir yazma, üzerinde ise pembe gül renkli bir bluz vardı.

"İyi günler Kontes'im, bu güzel bahar sabahında size eşlik edebilir miyim?"

Kontes'in beyaz yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. "Ressam Baldomero, lütfen gelin. Bir şeyler içer misiniz?" diyerek, etrafı asma güllerle donanmış, çatısı beyaz ahşapla örülü çardaktaki masaya davet etti. Masanın üzerindeki çingırağı çalıp uşağı çağırdı.

Kont Milton Luiz Decarreau ise elinde bir kadeh şarapla yükseklerden, şatonun güney kulesinin orta penceresinden bahçede sohbet etmekte olan karısıyla ressamı izliyordu düşünceli bir ifadeyle.

Sinirli bir hareketle kadehini bir kenara attı. Eline bir kandil alıp sarmal taş merdivenleri kullanarak aşağı mahzene indi. Ceketinin cebinden çıkarttığı anahtarla dövme çelik kapıyı açtı. İkiz çocukları, Milton Luiz Decarreau'nun ışıktan ve dış dünyadan tamamen yalıtılmış olan özel çalışma odasında, kendilerine ayrılmış yer yataklarında derin bir uykudalardı.

Milton, çalışma masasının üzerindeki mumları yaktı. İkizlerin son günlerde söyledikleri kelimeleri yazdığı parşömeni önüne açtı.

Daha çok bilgiye ihtiyacı vardı. Çekmecedan, Francis Avinoam Firkowicz'in "Nekromansi" isimli el yazması kitabını çıkardı. Özel olarak uzak ülkelerden getirttiği koka bitkisini, Francis Ainoam'ın tariflerine uyarak, limon asidiyle izole edip, bakır bir leğende kaynatılmış suyun içine döküyor ve bu karışımla çocuklarına düzenli olarak buhar banyosu yaptırıyordu.

Bölüm

2

Günler su gibi akıp geçiyordu. İspanyol ressam Baldomero'nun şatoya gelmesinin üzerinden bir ay kadar zaman geçmişti. Artık ikiz kardeşlere renkli resim yapmayı öğretmeye başlamıştı.

O gün yağmurlu bir hava vardı. Bu yüzden bahçede çalışmak yerine, çocukları şatonun kuzey kanadındaki kulenin tepesindeki odaya çıkarmak zorunda kaldı.

Baldomero, Kont Milton Luiz'in kendisine hediye ettiği purolardan bir tanesini çıkartıp tutuşturdu. Hem çocukların yanında resim yapıyor, hem de cömert Kont'un cebine doldurduğu harçlıklarla Rio'da kendisine bir ev almanın hayalini kuruyordu. Eğer bir yıl daha bu şatoda kalıp çocuklara ders vermeye devam ederse, bu hayali gerçek olacaktı. Ama buradaki hizmetlerinin kalıcı olmayacağı yönünde içinde derin bir şüphe vardı. Hem kendi açısından hem de şatonun sahibi açısından... Bu şatoda onu huzursuz eden bir şeyler vardı çünkü. Bazen çocuklar ve Kont günlerce ortalıklarda görünmüyorlardı. Kontun karısı onların ava çıktıklarını söylüyordu, ama Baldomero nedense buna hiç inanmıyordu. Gerçi

Kont'un çocuklarla beraber böyle sık sık evden ayrılması onun da hoşuna gitmiyor değildi. Çünkü Kont Luiz'in karısı Kontes Carolina çok genç ve güzel bir kadındı. Kont'un yokluğunda kendisiyle çok yakından ilgileniyor, hayat hakkında, Avrupa'daki eğlenceli kent hayatı hakkında sohbetler ediyorlar, bazen de Baldomero komik fıkralar anlatarak Kontes'i güldürüyordu.

Baldomero hislerinde yanılıyor olabilirdi. Ama kendisi çok yakışıklı ve tatlı dilli bir erkekti. Bu özellikleri ve resim yapma yeteneği sayesinde geçmişte birçok kadının gönlünü çalmayı başarmıştı.

Tehlikeli sulara yüzdüğünün farkındaydı ama tutkularına hâkim olamıyordu. Eğer Kontes Carolina, kendisine bu kadar yakınlık göstermeseydi, aklına böyle bir şey asla gelmezdi. Üstelik Kont, Kontes'le hiç ilgilenmiyordu. Dişiliğinin baharında böylesine güzel ve alımlı bir kadın nasıl yalnız bırakılırdı? Kont, belli ki her soylu gibi karısından sıkılmış ve evliliğinden bıkan her koca gibi yeni tutkular peşinde koşmak için kendine başka eğlenceler bulmuş olmalıydı.

O günkü derste, yüreğinin derinliklerinde akan bu günahkâr tutkuların seslerini bastırıp, ikizlerin tuvallerine renkleri nasıl sürececeklerini anlatmaya başlamıştı. İkizler, o soğuk ve durgun gözleriyle Baldomero'yu dinliyorlardı. Garip çocuklardı. Söylenen her şeyi anlıyorlar ve uyguluyorlardı. Ama geçen bir ay içinde dudaklarından ne tek bir sözcük dökülmüştü ne de ağlayıp zırlamışlardı.

“İşte, anladınız mı, ışıksız bir resim olmaz. Bir resimdeki en önemli şey ışıktır. Haydi, şimdi karşıda duran şu çiçeğin resmini yapalım. ”

Ağzına purosunu götürdü. Derin bir nefes alıp pencereye yaklaştı ve rüzgârı kesmek için asılmış olan kalın keçe perdeyi aralayıp dışarıya baktı. Hava kurşun gibi ağırdı. Uzaklardaki tepelerin ardında çakan şimşekler gökyüzünde kırbaç gibi ışıklı izler bırakıyordu. Yağan yağmurun yumuşattığı topraktan tüten yoğun kokular, Baldomero’nun zihnindeki anıları aydınlatmaya başlamıştı.

Böyle bir bahar günü, yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken Lizbon’dan kaçmak zorunda kalmıştı. Resmini yapmak için gittiği malikânede, gönlünü çaldığı genç ve güzel kızın, gurur budalası öfkeli nişanlısı Vikont Gonçalo, onunla kavgaya tutuşmuştu. Hem de görgü kurallarını gerektiği gibi almış asilzadeler gibi onu düelloya davet etmek yerine, bir meyhane kavgacısı gibi kılıcını kaptığı gibi birkaç hizmetçi ve uşak dışında görgü tanığının olmadığı malikânesinin bahçesinde üzerine saldırmıştı. Kendini korumak içinse Baldomero, böyle kötü zamanlar için ceketinin altında taşıdığı tabancasını çıkartıp onu vurmak zorunda kalmıştı.

O anı düşününce tüm kanı gene beynine fırladı birden. Birini öldürmüştü. Yirmi yaşında bir asilzadeyi hem de.

Bu yüzden Avrupa’da kalamazdı. Limandan kalan ilk gemiyle Rio’ya kaçmıştı. İlk altı ay açlıktan ölme-

mek için meyhanelerde ayak işleri yapmış, boğazına kadar ümitsizliğe batıp da tam Avrupa'ya geri dönmek için, içkiden arta kalan paraları yol parası için denkleştirmeye çalışırken karşısına Nicolas adında genç bir doküman üreticisi çıkmıştı. Rio'da yaptığı ilk resim o adamın karısının ve çocuklarının resmiydi.

Ardından su gibi akıp geçen beş yılda yüzlerce resim yapmış ve cebi iyi para görmüştü. Eğer bu şatoda bir yılını doldurabilirse, kazandığı paralarla Rio kırsalında küçük bir çiftlik evi bile yaptırabilecek duruma gelecekti.

Tekrar aklına Carolina geldi. Onu düşünmeden beş saniye duramıyordu. Onu görmek için kalbi delicesine çarpıyordu. Ama bu gün Kont şatodaydı ve Carolina'ya kur yaparken ona yakalanmak istemezdi. Kederlenerek derin bir iç çekti. Artık bitmek üzere olan purosunu aşağıya atıp çocuklara geri döndü. Ve o an dondu kaldı.

Çocuklar delirmiş gibi hızla ellerini tuvallerin üzerinde gezdiriyorlardı. Baldomero şaşkın ve ürkek adımlarla çocuklara yaklaşıp tuvallerinin önüne geçti. İşte o an topuklarından saçlarının uçlarına kadar soğuk bir ürpertiyle titredi. Çocuklar, kırmızı renkli boyayı parmaklarına sürmüşler, nefes nefese tuvallerine bir takım yazılar yazıyorlardı.

"Yüce İsa!" diye inledi Baldomero ve göğsünde istavroz çıkarttı. "Siz... Siz bunu nasıl bili..."

O sırada dışarıda korkunç bir gök gürlemesi duyuldu. Adeta şatonun kulesi zangırdadı. Baldomero'nun

yüreği ağzına geldi. Bu şato lanetliydi. Bu çocuklar lanetli olmalı diye düşündü. Kapının ağzından bir tıkırtı geldi ve Kont'un buz gibi soğuk yüzü göründü. Baldo-mero "Ben bu şatodan gidiyorum!" dedi ürkek bir sesle. Ve Kont'u hışımla iterek dışarı çıktı. Kont, dış dünyayla tüm bağlarını kesmiş bir halde tuvallerine bir şeyler karalamaya devam eden çocuklarına doğru yaklaştı.

Kâhya Diego içeriye girmişti bu sırada. "Ressamı yakalayıp odama getirin," dedi Kont. "Eğer karşı çıkarsa güç kullanın." Ürkmüş bakışlarını tekrar çocuklarının yaptığı resimlere çevirdi. Uğursuz bir sesle, "İşleri bitince bu tuvalleri de yak hemen," dedi. "Senden başka kimse görmesin..."

Bölüm

3

Yarım saat sonra sakinleşmesi için eline şarap tutuşturulan Baldomero, Kont'un odasında gergin ve dalgın bir ifadeyle oturuyordu. Karşısındaki koltukta oturan Kont Milton Decarreau ise ressamın kafasındaki düşünceleri anlamaya çalışmış gibi tepeden tırnağa sessizce onu süzüyordu.

“Sakinleştiniz mi?” diye sordu sonunda.

Baldomero iğneleyici bir bakışla Kont'a bakıp tekrar önüne döndü. Diğer bacağına üstüne attığı bacağına tedirgince sallayıp kadehinden büyük bir yudum tarçınlı şarap aldı. Ağzında çalkalayıp yuttu.

“Ben buradan gitmek istiyorum. Bu gün adamlarınız beni silah zoruyla tuttu. Ya yarın, öteki gün, beş gün sonra, beni buraya hapis edemezsiniz ya! Paranızı da istemiyorum. İsterseniz son kuruşuna kadar bana verdiklerinizi size geri veririm.”

Kont'un yüzünde yarı acıma yarı küçümseme dolu bir ifade belirdi. Mesafeli, ciddi bir sesle ressamın tam adını söyleyerek, “Sinyor Baldomero Sanmarti Vichenze,” diye seslendi ona. “Decarreau Şatosu'nda kal-

manız sizin can güvenliğiniz açısından daha hayırlı olacaktır!”

Baldomero kaşlarını çatı. “Tehdit mi ediyorsunuz? Beni ölümle mi tehdit ediyorsunuz? Ne için? O tuhaf çocuklarınızın yazdığı...” Çocukların tuvallerin üzerine yazdıkları aklına gelince tekrar ürperdi. “Bakın ben inançları güçlü olan, Tanrı’ya ve kutsal kilisemize bağlı dürüst ve iyi bir Katoliğim. Çocuklarınızın neden böyle şeyler...”

“Beni çok yanlış anlıyorsunuz,” diye sözünü kesti Kont Decarreau. “Sizin can güvenliğiniz benim değil, vali hazretlerinin ve engizisyon yargıçlarının elinde.”

Baldomero birden irkildi. Şaşkın ve ürkek bir ifadeyle, “Nasıl? İsa aşkına ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Sinyor Baldomero, Lizbon’dan neden kaçmak zorunda kaldığınızı biliyorum. Baştan çıkarttığınız genç bir asilzadenin nişanlısını öldürdüğünüz için buraya kaçtınız.”

Baldomero’nun ağzı açık kalmıştı. “Bunların hepsi bir tuzak mıydı? Ne zamandır biliyordunuz? Çocuklara da siz mi anlattınız? Okuma yazma bildiklerini bile bilmiyordum! Hem madem okuyup yazabiliyorlar, neden onları yazı yazdırarak değil de resim çizdirerek anlamaya çalışıyorsunuz ki?”

“Okuma ve yazma bilmiyorlar Sinyor Baldomero. En azından benim bilgim dahilinde kimse onlara böyle bir şeyler öğretmedi.”

Baldomero artık çıldırmak üzereydi. “Dalga geçiyorsunuz!” diye çıkıştı.

“Hayır. İnanın bana doğru söylüyorum. Demin yukarıda, çocuklarımın tuvallerine yazdığı Gonçalo ismi, sizin öldürdüğünüz adamın adıydı değil mi?”

Baldomero bir an ayağa kalktı. Bu sözcük adeta üzerine tutulmuş keskin bir kılıç gibi ölümcül bir tehdit saçıyordu. Ellerini yüzüne götürüp gergin ve çaresiz bir ifadeyle gözlerinin çevresini ovuşturdu. Derin bir nefes aldı. Sakinleşince ellerini yüzünden çekip ıstırap ve korku dolu gözlerle Kont’a baktı. “Bunların hepsi bir oyun değil mi? O çocuklara siz öğrettiniz bunları? Nereden bildiğinizi bilmiyorum ama benim geçmişimi öğrendiniz ve çocuklarınıza, beni korkutması için bunları yazmayı siz söylediniz. Ortalarda görünmediğiniz zamanlarda bunları öğretiyordunuz onlara!”

Kont alaycı bakışlarla Baldomero’yu bir süre süzdü. “Neden böyle bir şey yapayım ki? Hayır, tabi ki hayır. Lütfen koltuğunuza oturun ve kulaklarınızı açıp beni iyi dinleyin.”

Baldomero adeta tüm yelkenlerini suya indirmiş gibi koltuğa oturdu ve acıma isteyen bakışlarla bitkin yüzünü Kont’a kaldırdı.

Kont kendinden emin ve ağırkanlı bir sesle, “Eğer bu şatodan ayrılırsanız bildiğim tüm her şeyi Rio şerifine ve valiye anlatacağım. Lizbon’da işlediğiniz suçun karşılığı cezasız kalamaz. Lizbon Valisiyle yazıştıktan sonra ya sizi Lizbon’a naklederler ya da burada bir köpek gibi

asarlar! Değil mi Sinyor Baudelio Santos Victor..."

Baldomero bir kere daha irkildi. Karşısındaki adam tüm her şeyi biliyordu. Gerçek ismini bile. "Baudelio Santos Victor" onun gerçek ismiydi.

Sonunda kapana sıkışmış bir fare gibi ağlamaklı bir sesle, "Ne istiyorsunuz benden?" diye inledi.

"Beni iyi dinleyin. Çocuklarım, benim için çok özel-ler. Sadece çocuklarım olduğu için değil, o çocuklar bu dünyaya bin yılda bir gelebilecek çocuklar. Bu yüzden onların sadece öğretmeni değil, aynı zamanda arkadaşı olun. Onları sevin. Kollayın. İlgilenin. Bu emeklerin karşılığını fazlasıyla alacaksınız. Bu günden itibaren ücretinizi iki katına çıkartıyorum. Tek isteğim, sakın olun ve bana güvenin. Bu iş bittiğinde buradan, tıpkı buraya nasıl geldiyseniz aynı şekilde özgür ve masum bir adam olarak ayrılacaksınız."

Baldomero, Kont'un yüzüne karmaşık ve kararsız duygular içinde baktı. "Zaten bir seçeneğim yok ki!" dedi.

Kont ilk kez gülümsedi. Ama mağrurluğundan ve kibrinden bir şey kaybetmeyen bir gülümsemeyle. "Her zaman bir başka seçenek vardır," dedi. "Ama sadece olayları değiştirirsin, sonuçları değiştirmezsin. Kaderden kimse kaçamaz. Üstat Francis Avinoam Firkowicz'in bir sözü vardır. 'Değiştirdiğini sandığın şey kaderin değildir, sadece zamandır...' Ne mutluluğu ne de acıyı asla sonsuza kadar erteleyemezsin. Bunu asla unutmayın!"

Bölüm

4

Kont ve çocukları, haftanın bazı günleri saatlerce hatta bazen günlerce ortallardan kayboluyorlar, Baldomero ise, hem yaşadığı o ürkütücü deneyimi unutmak, hem de bir parça sıkıntısını ve çaresizliğini avutabilmek için soluğu Kontes Carolina'nın yanında alıyordu.

Ama bu son günlerde Kontes, çeşitli bahaneler uydurarak Baldomero'dan uzaklaşmaya başlamıştı. Ne zaman bahçedeyken yanına gitse, Carolina hizmetçileri veya ev işlerini kontrol etmesi gerektiğini bahane ederek ondan uzaklaşıyordu. Ve bu uzaklaşmalar, yüreği tutkuyla kaynayan Baldomero'yu daha da hırslandırıyordu.

Ayrıca bir Kont'un karısını baştan çıkarmanın cezasını da çok iyi biliyordu. Kont veya bir adamı tarafından öldürülebilirdi.

Kontes bundan korktuğu için kaçıyor olmalıydı ondan. Olanlardan değil, olacıklardan. Yaşadığı tecrübeler kadınların aşk konusunda erkeklerden daha öngörülü olduğunu öğretmişti ona. Ve bir kadının ne kadar istese de, son ana kadar aşktan kaçtığını. Üstelik bu kadın bir asilzadeyse ve başka bir erkeğin karısıysa!

Baldomero saçını başını yolarak bir yandan puro ve şarap içiyor, bir yandan da Carolina'ya ulaşmanın daha tehlikesiz yollarını arıyordu. Belki de en iyisi bir an önce pılını pırtını toplayıp şatodan ayrılmaktı. Ama bunu yapacak cesareti yoktu. Hem Kont'tan korkuyor, hem de Carolina'yı görmeden yapamayacağını düşünüyordu.

Sonunda kendine yeni bir yol çizdi. Carolina'ya duygularını konuşarak açamayacaktı. Çünkü daha lafın başındayken ya Carolina onu susturacak ya da etrafta gezinen uşaklardan birine yakalanacaklardı. Hiçbir şeyden korkmadığını, onu delicesine sevdiğini, bu aşk uğurunda her şeyi göze alacağını anlatması gerekiyordu.

Önündeki masanın çekmecesinden bir parşömen çıkartıp sünger taşıyla düzleştirdi. Sonra yeşim taşına oyulmuş şık bir hokka takımı çıkarttı. Tüylü kalemin ucundaki diviti hokkaya batırıp parşömenin üzerine yazmaya başladı.

"Böylesine acımasız bir aşkla oyuncak olmadı kimsenin ellerinde kalbim, böylesine bir sessizlikle itilmedi varlığım öksüz kalmış bir yetim gibi kalpsizliğinize; hiç bu kadar çaresiz ve ıstırap içinde inlemedi, ağlamadı hiç böylesine derinden derine kavrulup da susamadı hiç böylesine kör edici bir aşka..."

Gözlerinde biriken yaşları sildi. Sonra parşömeni katlayıp yüzüğüyle mühürledi ve uygun bir anda Kontes'e vermek için yoğun duyguların uyandırdığı arsız bir heyecan içinde çekmeceye sakladı.

Bölüm

5

Ertesi gün sonra şatoda bir koşuşturmaca başladı.

Baldomero kâhyaya bu hummalı hazırlıkların ne için olduğunu sordu. Kâhya da ona bu gece Kont'un çok önemli misafirleri geleceğini söyledi. Yaklaşık iki aydır kaldığı bu şatoda ilk kez misafirlerin geleceğini öğrenen Baldomero, bu ziyaretçilerin kim olduklarını merak etmişti.

Tüm gün odasından çıkmayan, ikindiye doğru hazırlıkların ne aşamada olduğunu kontrol etmek için küçük bir gezintiye çıkan Kont'u bulup ağzından bir şeyler almak istemişti.

Kont, soğuk ve mesafeli bir sesle, "Evet önemli konuklarım olacak ve iş ilişkilerimiz hakkında biraz sohbet edeceğiz. Yemekte bize eşlik etmenizi arzu ederim, ama daha sonra biz ağırlama odasında olacağız."

Bu açıkça Baldomero'ya yemekten sonra ortalıklarda görünme demek oluyordu. Baldomero anlayışla başını eğip Kont'tan uzaklaştı.

İlerleyen saatlerde davetliler tek tek şatonun avlusundan giriş yapmaya başladılar. Gelen misafirlerin

hepsi de erkekti ve bazıları yanlarında silahlı koruma olarak getirdikleri muhafızlarla, bazıları da hem muhafızları hem özel uşaklarıyla birlikte gelmişlerdi. Gelenlerin yanında ne eşlerinin ne de çocuklarının olmayışı Baldomero'nun garibine gitmemişti. Çünkü Avrupa'da da ev sahibinin karısı genelde kendi arkadaş çevresine ayrı yemek düzenlerdi. Ama eşinin verdiği davette kocasının yanında olurdu.

Kabul salonundaki devasa masada yemekler yendikten sonra tüm misafirler yemeklerin harika olduğu konusunda tebrik ve teşekkürlerini Kont'a bir kaç sözcükle dile getirerek ayağa kalktı. Baldomero, sadece nezaket gereği ayağa kalkıp misafirlerin odadan çıkmasını bekledi. Kont Decarreau yanından geçerken, Baldomero'nun omzuna dokunup "Yarın görüşürüz," dedi. Ama sesi davranışının aksine her zamanki gibi mesafeli ve resmiydi. Kontes Carolina da çocuklarla birlikte Baldomero'nun yanından geçip sessizce odalarına çekildiler.

Tüm misafirler, elindeki pirinç başlı meşaleyle onlara yol gösteren kâhyayı takip ederek üst kattaki Kont Decarreau'nun, duvarları kitaplarla dolu geniş çalışma odasına geçtiler.

Daha önceden toplantı için şatonun çeşitli bölümlerinden getirtilen deri kaplı koltuklara yerleştiler. Oda'nın içi kandil ve mumlarla yeterince aydınlatılmıştı. Odaya en son Kont Decarreau geldi. Kâhyasına teşekkür edip ona dışarıda beklemesini söyledi. Sonra kendinden emin adımlarla ilerleyip masasındaki koltuğa geçti. Tüm misafirlerin yüzü ona dönüktü.

“Sinyorlar, öncelikle burada bulunduğunuz için hepinize minnetlerimi sunarım. Geçen sefer Sinyor Francisco’nun malikânesinde yaptığımız toplantıda konuştuğumuz konulara binaen, bu gün artık hareket aşamasına geldiğimizi söyleyerek konuyu açmaktan şeref duyduğumu belirtmek isterim.”

Bir an susup kehribar renginde parlayan kandillerin tatlı ışığında gurur içinde aydınlanan yüzünü, ciddi bir ifadeyle onu dinlemekte olan misafirlerinin üzerinde gezdirdi.

“Bize yardım etme konusunda tam güven veren rahipler bulunmuştur. Ve harekete geçmek için bizden emir beklemektedirler.”

Misafirlerin çoğu Kont’un bu sözü karşısında memnuniyetlerini açıkça gösteren hareketlerle kendi aralarında fısıldaştılar.

“Artık yeni gündemimizi ve sonraki adımlarımızın ne olacağı konusunu münazarayı açmakta bir sakınca görmüyorum.”

Kimseden aksi bir ses çıkmayınca Kont Decarreau cebinden çıkarttığı bir kâğıt parçasına göz gezdirdi.

“Ana gündemimiz, her zaman olduğu gibi bağlı olduğumuz Portekiz Kralı’na ödediğimiz vergilerdeki artışlar. Brezilya’nın bağımsızlık savaşı vermesi. Kendi topraklarımızda söz sahibi olmamız. Bu konulara herhangi bir şey eklemek isteyen var mı?” Gözlerini misafirlerinin üzerinde gezdirdikten sonra, “Pekala, geçen toplantıda da konuştuğumuz gibi, meslek loncalarını

nasıl yanımıza çekeceğimiz konusunda uzun uzun tartışmış ve en son mücadelemize hizmet etmeye gönüllü rahiplerden yardım almamız konusunda ortak karar almıştık. Yaptığımız tetkikler sonucunda iki Cizvit rahibinin davamıza sıkı sıkıya bağlı kalacağına ve her ne olursa olsun isimlerimizi ifşa etmeyeceği konusunda sözlü yeminlerini aldığımızı dair, ben, Sinyor Francisco ile Sinyor Cassiano'nun şahitliğine güvenerek, rahiplere hareket emri verip vermeyeceğimizi oy birliğine sunuyorum. Onaylayanlar?"

Odada bulunan dokuz kişinin altısı hemen elini kaldırmıştı. Geriye kalan üç kişi bir anlık tereddüdün ardından teker teker ellerini kaldırdı.

"Kabul edilmiştir. İkinci konumuz, lonca başkanlarını ve loncalarda söz sahibi olan küçük atölye sahiplerinin önce ikna yoluyla; karşılığında da aylık kazancının yarısını davamıza bağışlayacağı koşuluyla; ikna olmazsa, tehdit, işkence en son ölümle cezalandırmaya başvuracağımız konusunda aldığımız karara itirazı olanlar var mı?" Bakışlarını meydan okuyucu, saldırgan bir ifadeyle misafirlerinin üzerinde gezdirdi. Kimseden ne bir ses duymuş ne de başka bir hareket görmemişti.

Tam yeni konuya geçecekti ki misafirlerden bir tanesi, "Peki ama kim yapacak bunları?" diye sordu.

Kont, soruyu soran genç sinyora baktı.

"Rio kenti geçimini zor sağlayan emekli ve çürüğe çıkmış deneyimli askerlerle dolu. Bu konuda içiniz rahat olsun. Davamıza hizmet edecek çok sayıda muhafız ve

asker gerektiğinde emirlerimize amade olacak şekilde yanımızda bulunacaklardır.”

Kont Decarreau’nun sözleri insanlara yeterince güven vermişti. Kont, “İzninizle” diyerek bir puro yaktı. Dumanını üfledikten sonra tekrar elindeki kâğıdına gözlerini eğdi.

“Loncaların desteğini alınca, Kral’a vergi vermeyi keseceğiz. Kendi aramızda ve loncalardan topladığımız vergiler aramızdan seçeceğimiz bir iştirakçinin kasasında toplanacak. Ve buradaki herkesin gözetimi altında, alacağımız kararlar doğrultusunda harcanacak. Hollanda ve İngiltere’den destek alınacak. Bildiğiniz gibi dışarıda Britanya ve Hollanda, Portekiz İmparatorluğu’nun denizaşırı topraklarını ele geçirmek için amansızca saldırıyor. Bağımsızlık mücadelemize destek vereceklerdir. Onlardan silah yardımı ve kendimizi korumak için kuracağımız orduyu eğitmek için kıdemli subaylar isteyeceğiz.”

Bir sinyor, “Yardım etmezlerse?” diye sordu.

“Edeceklerdir. Portekiz’e karşı Antarktika’nın öbür kıyısında yeni bir cephe açılması Portekiz’in gücünü zayıflatacaktır.”

“Peki, sonra, İngiltere ya da Hollanda’ya ne vereceğiz?”

“Tabi ki para...”

“O zaman Portekiz kralına ödediğimiz vergileri İngiltere Kralı’na ödemiş olacağız, ne değişecek?”

Kont Decarreau başını omuzları üzerinde salladı.

“Çok şey. İngiltere’de yeni bir oluşum var. Masonlar... Geçen sene, 24 Haziran 1717’de İngiltere’de dört loca bir araya gelerek, ilk büyük locayı, İngiltere Büyük Mason Locası’nı kurdular. Din, dil, ırk gözetmeden tüm soyluların birleşmesini ve kralların kendi yönetimleri altına girmesini istiyorlar. Zaman değişti sinyorlar. Artık malı olan değil, parası olan zengin. Ve bir soylunun parası ne kadar fazlaysa, o para o kadar değer kazanıyor. Kralların saltanatı bitecek. Halkın önünde gene onlar olacak. Ama onları yöneten biz olacağız.”

“Ama... Ama bu, bu çok uzun ve güç bir savaş olacak...” dedi sinyorlardan birisi.

“Evet, zirveye ulaşmak için önce tepeleri aşmak gerek. Brezilya bağımsızlığına kavuşunca, bu fırtına tüm Amerika’ya yayılacak. Güney Amerika’dan sonra, kuzeyde Fransa ve İngiltere’nin verdiği savaşa karşı Amerikan halkını destekleyeceğiz. Tüm ülkeler kendi içlerinde bağımsız olacak. Avrupa’ya karşı yek bir vücut olacağız ve birbirimizi destekleyeceğiz.”

“Güzel hayaller...”

“Hayal değil...” diye sesini yükseltti Kont Decarreau cesaret yüklü bir sesle. “Mücadele edersek, kazanabiliriz. Başka şansımız da yok. Portekiz Kralı batıda ne zaman bir savaş kaybetse buradaki vergileri arttırıyor. Portekiz ordusunun yediği her kurşun, Brezilya’daki bir sinyorun mallarının azalmasına sebep oluyor. Brezilya’daki soyluların ödedikleri vergilerle iki yılda kendimizi koruyacak bir orduyu kurabiliriz.”

“İki yıl boyunca kendimizi nasıl koruyacağız?”

diye sordu sinyorlardan bir tanesi. “Vergileri kestiğimiz an Portekiz bir ordu gönderecektir buraya!”

“Gönderemeyecek. İngiltere savaşa hazırlanıyor. Portekiz için daha ciddi bir sorun bu. İngiltere karşısında açılan cepheyi terk edip de buraya bir ordu gönderemeyecektir. Üstelik şu an Brezilya’da bulunan askerlerden de faydalanacağız. Hepsi de burada kuşaklardır yaşayan ailelerin çocukları. Kendi ailesine kurşun sıkmayacaklardır. Herhangi bir savaş durumunda kendi evlerini ve ailelerini korumak için bizim yanımızda cephe tutacaktır.”

Yine aynı sinyor, “Buradaki askerler Vali’ye bağlı. Vali ise Portekiz Kralı’na. Askerleri kendi tarafımıza çekmek için en üst düzey subayları yanımıza çekmemiz gerek. Bu da bir sürü yeni sıkıntıyı doğurur. Kıdemli subaylara nasıl güveneceğiz? Onlara davamızı nasıl anlatacağız? Bu hainliklerinden ne gibi bir çıkarları olacak?” diye sordu.

Kont Decarreau, kendisiyle tartışan sinyorun dudaklarından ardı ardına dökülen soruları kendinden emin, mağrur bir ifadeyle dinledi.

“Vergileri kestiğimiz an, kasada toplanan paralarla savaşa yatkın serflerden bir ordu kuracağız,” dedi, ani bir cevapla.

Kont’un son söyledikleri odada bomba etkisi yapmıştı. “Kölelerden mi?” diye bağırdı bir tanesi. “Bir köle ordusu mu? Delirmişsiniz siz? O hayvanları eğitmek bile yıllar sürer. Üstelik bize karşı kurşun sikar onlar...”

Bu fikre diğerk soylular da katıldı.

“Hayır, bize karşı ayaklanamazlar...” diye karşı çıktı Kont Decarreau, kendinden emin bir ifadeyle.

“Neden? Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz ki?”

“Çünkü bizim için değil kendileri için savaşıacaklar. Kendi özgürlükleri için.”

Ortamdan bir anda uğultular yükseldi.

“Ne! Çıldırılmışsınız siz?”

“Hayır!” diye bağırdı Kont. “Eğer bağımsızlığımızı kazanırsak, onlara özgürlük sözü vereceğiz. Ve bu sözü tutacağız.”

Bu fikre herkes şiddetle karşı çıktı. Yüksek sesli tartışmalar bir anda ortamı gerdi. Kont Decarreau ellerini kaldırıp ayağı kalktı. “Sinyorlar dinleyin beni lütfen!” diye bağırmak zorunda kaldı. Devam etmek için herkesin susmasını bekledi. Homurtular kesilince oradaki en yaşlı sinyora dönü.

“Sinyor Fabricio, babanızın zamanında yıllık geliriniz ne kadardı?”

Adam dudaklarını büzdü.

“Belki 10000 ile 20000 arası...”

“Peki, şimdi vergileri çıkarınca...”

Adam tıksırıp boğazını temizledi.

“Ee, 5000 ile 7000 arası.”

“Gördünüz mü? Her geçen yıl fakirleşiyoruz. Eskiden paraya ihtiyacımız yoktu. Serflerin ürettiklerini değiş tokuş yapabiliyorduk. Ama şu an para her şeyden değerli. Biz kuşaklar boyunca serflerin ürettiklerini aldık.

Onlardan vergi almadık, çünkü paraları yoktu. Ama şimdi daha fazla mala ulaşabilmek için daha fazla paraya ihtiyacımız var. Daha fazla mal da daha fazla para demek. Ama ne Amerika pazarında ne de Avrupa pazarında mallarımızın beş kuruş ederi yok. Kendi şatolarımızın içine sıkışıp kaldık. İngiltere topraklarının büyük bir kısmında hukuksal olarak olmasa da fiilen köleliğin kalktığını biliyor musunuz? Oranın Lordları, serflerini para karşılığında çalıştırıyor artık. Tıpkı topraklarında yaşayan köylüler gibi. Onlardan hem vergi alıyorlar hem de ürettiklerini. Serflerse bunun karşılığında istedikleri şehirde, istedikleri lordun emrinde çalışabiliyorlar. Aslında değişen bir şey olmayacak. Köleler gene kölelik yapacak. Tıpkı ekinlerimizi eken diğer köylülerimiz gibi. Sadece, bizim damgamızı taşımayacaklar ve karşılığında üç beş kuruş kazanç elde edecekler.”

Derin ve düşünceli bir sessizlik oldu. Kont Decarreau’nun söylediklerine hemen karşı çıkan olmadı. Söyledikleri mantıklı gelse de insanların içindeki en ufak şüphe, zihinlerinde kocaman bir soru bulutu yığınınna dönüşüyordu. Kölelere özgürlük mü? Para karşılığında çalıştırmak mı? Bir köle ordusu kurmak mı?

Kont Decarreau büyük ve köklü bir değişimden bahsediyordu. Bu da her ne kadar değişimden yana olsalar da çocukluklarından beri geleneklerine sıkı sıkıya bağlı olarak yetiştirilmiş zengin toprak sahiplerini tedirgin ediyordu.

Sessizlik can sıkıcı bir hal alınca Sinyor Fabricio, “Bu konuyu sonra konuşuruz,” diye araya girdi so-

nunda. "Çünkü daha önemli bir sorunumuz var." Herkes yüzünü merakla ona çevirdi. "Vali, biliyorsunuz, Portekiz kral soyundan geliyor. O bu davanın neresinde yer alacak? Kendi soyuna karşı ihanet edecek mi? Etmezse onu ayakaltından çekecek miyiz? Eğer çekersek, bu aynı zamanda da bir kan davasına dönüşür. Zindana mı atacağız? Öldürecek miyiz? Portekiz kralı bu sefer biz soylulara karşı sadece bir vergi savaşına değil, aynı zamanda bir kan savaşına girer. Bunu göze alacak mıyız?"

Kont Decarreau kendinden emin bir ifadeyle gülmüsed. "O konuda herhangi bir şüpheye düşmeyin," dedi yürekli bir sesle.

"Neden?"

Kont ayağa kalktı. Kapıyı doğru yürüyüp dışarıda emirlerini bekleyen kâhyasının kulağına bir şeyler fısıldayıp yerine oturdu. Birkaç dakika sonra içeriye birisi girdi. Vali hazretlerinin yeğeni Vikont Marcon Robert'ti bu. "Sinyorlar," dedi Decarreau. Sizi Rio Valisi Marki Sebastian Luan'ın yeğeni, Vikont Marcon Roberto'yu takdim ediyorum."

Herkesin yüzünde gergin bir şaşkınlık belirmişti. Kuşku ve korku dolu sessiz bakışlarla kapının eşiğinde duran genç Vikont'a baktılar. Fasulye sırığı gibi ince uzun, sıska bir yapısı vardı. Alnına dökülen temiz, parlak ve gür saçları, geniş beyaz yakalı Flemenk gömleği ve üzerindeki siyah ipek takım elbisesiyle, bir asilzadeye yakışır bir ciddiyete ve duruşa sahipti.

"Ama... Her şeyden haberi var mıydı?" diye sordu bir sinyor şaşkınlığını üzerinden atınca.

“Sinyorlar,” diye seslendi Kont Decarreau. “Lütfen sakın olun. Roberto ile dostluğumuz yıllardır sürüyor. Bana nasıl güveniyorsanız, ona da güvenin. Ve lütfen şimdi onun söyleyeceklerini sessizce dinleyin.”

Genç Vikont kendinden emin bir ifadeyle içeriye girdi. Onu eliyle yanına buyur eden Kont Decarreau’nun oturduğu koltuğun yanına yaklaştı.

“Sinyorlar, Kont Decarreau sayesinde içinde bulunduğunuz oluşumdan ve planlarınızdan haberim var. Şimdi, sizleri haberdar etmeden bu konuyu benimle paylaştığı için Kont’a bir parça kızgın olduğunuzu da hissedebiliyorum. Ama kızacak bir şey yok. Çünkü amcam ve ben de tıpkı sizler gibi düşünüyoruz. Ben bu topraklarda doğdum. Ve burayı vatanım kabul ettim. Size tüm samimiyetim ve dürüstlüğümlle, amcam Marki Sebastian Luan’ın Portekiz Kralı’ndan nefret ettiğini söylemek istiyorum.”

Şaşkın bir uğultu koptu içeride. Kafalar karışmış, gözlerde soru işaretleri belirmişti. “Nasıl?” dedi yaşlı sinyorlardan bir tanesi şaşkınlıkla. “Açıklayın lütfen.”

Vikont sıkınca başını önüne eğdi.

“Sinyor, amcamın bu nefreti kişiseldir. Ve tamamen ailevidir. Bu yüzden bu bilgiyi şu anda burada sizlere açıklamak bana düşmez. Ama size Tanrı’nın, şerefimin ve Kutsal Kilise’nin üzerine yemin ederim ki, amcam Portekiz Kralı’na karşı girişilecek her türlü ayaklanmaya tüm varlığı ve ruhuyla hizmet etmekten gurur duyacaktır.”

Herkesin ağzı açık kalmıştı. Vali'nin isyancı sinyorlara destek vermesi demek, Rio'daki tüm askeri birliklerin isyancıların emrinde olacağı anlamına geliyordu. Belki böylece Kont Decarreau'nun kafaları karıştıran serf ordusunun kurulması fikrini tartışmaya bile gerek kalmayabilirdi.

Sinyorların kafasında, Vali'nin neden Portekiz Kralı'na karşı kişisel bir nefret beslediği, hatta intikam almak için neden tüm Portekiz milletini bile ateşin içine atmayı göze alacağına dair sisli ve karanlık şüpheler belirmişti. Bu şüpheleri doğuran genç ve temiz yüzlü Vikont'u sorgulayıcı bakışlarla uzun uzun süzdüler. Yalan mı söylüyordu? Vikont'un böylesine hain ve adice bir yalanı uydurması için amcası vali hazretlerine delicesine bir nefret besliyor olması gerekirdi.

"Ayrıca," diye devam etti genç Vikont. "Subaylar içinde Hipolito Dionattan adında genç bir teğmen de herhangi bir karışıklık durumunda bizlere gerekli silah temin edeceğine dair şeref sözü verdi."

Bu konular üzerinde sorulacak ve düşünülecek çok şey vardı. Bu yüzden Kont Decarreau bu sis bulutlarını dağıtmak niyetindeydi.

"Sinyorlar, genç Vikont ile uzun süredir dostuz. Bana nasıl güveniyorsanız onun sözlerine de güvenin ve kafanızın içinde biriken şüpheleri dağıtın. Ben Vikont'a ve sözlerine kanımın değeri kadar paha biçiyorum. Eğer siz de bana güveniyorsanız, Vikont'a da aynı derecede itimat edin."

Her ne kadar Kont'un sözleri sinyorların kafasında biriken soru bulutlarını çabucak dağıtmasa da, şimdilik bu konudaki tartışmalara bir son vermişlerdi.

Kont Decarreau, "O zaman harekete geçme zamanı," dedi canlı bir sesle. "Önce lonca başkanlarıyla konuşacağız. Bunlar için daha önceden anlaştığımız Cizvit rahiplerini kullanacağız. Tabi onların Brezilya'ya girmeleri yasak olduğu için kendilerini sıradan birer Katolik keşiş olarak tanıtacaklar. Loncalardaki fikirleri bize yatkın olanlarını ya da fikirlerini değiştirebilecek olanları listeleyeceğiz. Bu konuda katı olanları ikna etmeyi sona bırakacağız ve gerektiğinde o an geldiğinde, şiddete başvuracağız. Bu konularda mutabakata varıldı mı?"

Sinyorlar başlarını salladı.

"Tamam, o halde herkes iki hafta içinde mal dokümanı yapsın ve her ay ne kadar bağışta bulunacağına dair yazılı bir söz getirsin. Bu paralar, sinyor Francisco'nun kasasında toplansın. Teklife sunuyorum, kabul mü?"

Kabul edilmişti.

Bölüm

6

Baldomero günlerdir uyuyamıyordu. Ruhu alev alev yanarak Carolina'yı düşünüyordu. Kalbi kızgın bir ateş parçasıydı ve Carolina'ya duyduğu delicesine aşk onu kasıp kavuruyordu.

Baldomero böyle anlarda delirdiğini düşünüyordu. Evli, çocuklu bir Kont'un karısını baştan çıkartıp onunla bir maceraya atılmak ancak bir delinin yüreğinden geçebilirdi. Ama çaresizdi, bu aşk onun tüm ruhunu ateşten bir gömlek gibi kuşatıp yakmıştı. Ne yapıp edip Carolina'nın aşkını bir geceliğine de olsa tatmak için her türlü deliliği yapabilirdi. Ama gene de geçen gece yazdığı mektubu Kontes'e verip vermeme konusunda kararsızdı.

O gün ikizlere kuledeki resim odasında ders verirken korkunç bir şey oldu.

Çocuklar birden önlerindeki şövaleleri ve paletleri devirerek aynı anda kendilerini yere attılar ve çıldırmışçasına debelenmeyle başladılar. Adeta kriz geçiriyorlarmış gibi çırpınıyorlardı.

Baldomero korkuyla yardım çağırmak için odadan koşarak çıktı. Ama kimseyi bulamadı. Şatoda ıssız, hu-

zursuz bir sessizlik hâkimdi. Baldomero çaresizce resim odasına geri döndüğünde, çocukların debelenmeyi bırakıp ölü gibi yattıklarını fark etti.

Hemen yanlarına koştu. Dehşet içinde diz çöküp nabızlarını dinledi. Çok yavaş atmasına rağmen yaşıyorlardı.

Derin bir soluk alıp alnındaki terleri sildi. O sıra ikizlerden birisi dudakları aralanıp hafifçe bir şey mırıldanmaya başladı.

Baldomero kulağını çocuğun ağzına yaklaştırdı. Hafifçe "Trocki," dedi çocuk.

Tam bu sırada merdivenlerden bir ses geldi. Baldomero kafasını çevirdiğinde Kont'un o sert ve dik duruşuyla kapıda belirdiğini gördü.

"Ne var?" dedi Kont sert bir sesle. "Ne oldu burada?"

"Çocuklar," dedi Baldomero şaşkınca. "Birden yere düşüp debelenmeye başladılar."

Kont çocukların yanına gidip diz çöktü. Yüzünde endişeden çok merak vardı.

"Bir şey söylediler mi?" diye sordu.

Bir babanın çocuklarının sağlığıyla ilgilenmesinden çok, dudaklarından çıktığını umduğu sözlerle ilgilenmesine çok şaşırان Baldomero başını salladı. "Trocki," dedi. "Önündeki oğlun Trocki dedi. Trocki de ne demek?"

Kont başını salladı.

"Şimdi gidip kâhyayı buraya çağır. Bu günlük bu kadar çalışma yeter."

Baldomero hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. “Bu çocukların konuşamadıklarını sanıyordum,” dedi.

Kont ressama öyle bir bakış attı ki Baldomero bir an ürktü. Ama geri adım atmamaya kararlıydı bu sefer. “Neler oluyor? Bu çocuklara ne yapıyorsunuz?”

Kont kaşlarını kızgınlıkla çatarak, “Seni ilgilendirmez ressam, bu seni hiç ilgilendirmez!” diye tekrarladı.

Baldomero tehditkâr bir ifadeyle konta baktı. “Neden rahatsız oldunuz? Trocki ne demek?” diye sordu tekrar.

Kont uzun uzun Baldomero’nun gözlerine baktı. Bakışlarında haşın ve meydan okuyucu bir mana gizliydi. “Eğer uykularının kaçmasını istemiyorsan, bunu öğrenmemen daha hayırlı olur ressam,” dedi, derin ve karanlık bir sesle. “Şimdi git ve Diego’yu getir.”

Baldomero, daha önce ikizlerin kendisi hakkında tuvallerine yazdığı o şeyleri hatırlayarak ayağa kalktı. Tüyleri diken diken olmuştu. Kont’un doğru söylediğine emindi. İçinden bir ses hemen oradan uzaklaşması gerektiğini bağıırıyordu ona.

O günü takip eden üç gün boyunca Kont ve çocuklar gene ortalıkta görünmemişti. Kâhya, Baldomero’ya sabahları kahvaltıdaiken bu gün çalışma olmayacağını söyleyip aynı şeyleri tekrarlıyordu.

“Kont hazretleri isterseniz eşinin atıyla kente gidebileceğinizi ve avans alabileceğinizi söyledi.”

Baldomero ise bunun üzerine sessizce başını yanlara sallıyor ve tüm gün şatonun civarında dolanarak

ateşler içinde Carolina'yı düşünmeye devam ediyordu.

Artık kararını vermişti. Kont Decarreau'nun eşiyle hiç ilgilenmemesi onu daha da cesaretlendiriyordu. Carolino'ya yazdığı mektubu ikindi üzeri sakladığı yerden çıkartıp ona vermek için yeğinin iç cebine gizledi.

Ama Carolina'yı yalnız bulması için bu sefer neredeyse üç saat şatonun içinde gezmesi ve heyecanlı bir gerginlikle kabul salonunda uzun uzun beklemesi gerekmişti. Sonunda onu üst katlardaki bir oturma odasında, ilerdeki ormana bakan manzaralı pencerenin önündeki koltukta tek başına dantel işlerken buldu.

İçeriye girebilmek için saygın bir ses tonuyla izin aldıktan sonra yanına yaklaşp reverans yaptı.

"Sinyoram, sizinle çok önemli bir konuyu görüşmek için buraya geldim. Ama maalesef etraftaki kalabalık uşak takımının konuşmalarını bölme endişesiyle bu konuyu yazıya döktüm," dedi. Sonra hızlıca yeğinin iç cebinden mektubu çıkartıp Kontes'e uzattı.

Kontes biraz şaşkın biraz da endişeli bir merakla mektubu eline alıp kaşlarını kaldırdı.

Baldomero başını eğdi. "Sinyoram, saygılarımı sunarak yanınızdan çekiliyorum. Mektubumu lütfen yalnız olduğunuza emin olduğunuz bir anda açmanızı tavsiye ediyorum."

Sonra kalbi göğsünü deli gibi yumruklarken Kontes'in yanından ağır adımlarla ayrılıp bahçeye çıktı.

Heyecandan yerinde duramıyordu. Uzun bir süre bahçeyi hızlı adımlarla arşınladı. Kontes'in ne tepki ve-

receğini kestiremiyor, yüreği ağzına geliyordu.

Ne kadar süre bu düşünceler içinde bahçede yürüdü bilmiyor, ama bir ara bahçenin öbür ucunda kâhya Diego'yu gördü. Baldomero'ya yaklaşıp, "Sinyor, Kont hazretleri sizi çalışma odasında bekliyor," dedi her zamanki kibarlığıyla.

Baldomero'nun kaşları çatıldı. Kont Decarreau'nun şatoda olmadığını sanıyordu. Bir anda tüm kanı beynine sıçradı. Kont kendisini neden çağırıyor olabilirdi? Mektup, Carolina, çocuklar?

"Yo hayır," dedi içinden. Carolina da onu seviyordu. Kadınları çok iyi tanıyordu. Belki şaşırabilir, biraz ürkebilirdi. Ama asla kocasına bu mektuptan bahsetmiş olamazdı.

Başını sallayıp gergin bir merakla Kont'un çalışma odasına çıktı.

Kont onu masasının karşısındaki kırmızı kadife kaplı koltuğa buyur etti. "Şarap ya da likör alır mısınız?" diye sordu.

Baldomero kibarca reddetti. Kont'un nazik tavrı üzerindeki gerginliği azaltmıştı. Başka bir mesele yüzünden buraya çağrıldığına emin olarak rahat bir nefes aldı.

"Sinyor Baldomero, bu şatodaki her türlü imkândan faydalanacaksınız derken bunun içine karımı da katmamıştım," dedi birden.

Baldomero'nun üzerine kaynar kazanlar boşandı. Öyle bir afallamıştı ki hiçbir şey söyleyemedi. Yüzünün

ortasına silah tutulmuş gibi dehşet içinde kasıldı. Kont gergin bir hareketle masasının üzerinden bir parşömen alıp Baldomero'ya doğru uzattı.

“Bu mektubu karıma siz mi yazdınız Sinyor, yoksa bir yanlış anlaşılma mı oldu? Mektup başka birine mi gidecekti de yanlışlıkla karımın eline geçti merak ediyorum?”

Baldomero yutkundu. Bunun hiçbir izahı yoktu. Mektubu kendi elleriyle Kontes'e vermişti. Kont intikam arzusuyla, onunla kedinin fareyle oynadığı gibi bir oyun oynama niyetinde olmalıydı. “Hemen şatodan ayrılacağım kontum,” dedi sonunda kendini toparlayarak Baldomero. “Bir daha adımı bile duymayacaksınız. Yemin ederim.”

Oradan ayrılmak için hızla kapıya doğru yönelmişti ki kont birden masasından fırladı ve öyle hızlı hareket etti ki Baldomero daha kapıyı açamadan bir pençe gibi elini atıp ressamı omzundan tuttu. “Dur!” dedi amirane bir sesle. Tırnaklarını öyle bir batırıyordu ki Baldomero'nun omzu acımıştı.

Ressam ürkek bakışlarla başını arkasından onun omzuna bir panter gibi yapışmış olan konta çevirdi. Bir bıçak mı sallayacaktı yoksa Kont ona? Ya da... Yutkundan sonra kuru bir sesle “Düello mu?” diye sordu sesindeki korkuyu gizlemeye çalışarak.

Kont cevap vermedi. Sakin görünüyordu. Başıyla kendisini takip etmesini işaret etti.

Kont onu masasının önüne getirdi ve tekrar kol-

tuğa oturması için işaret etti. Sonra köşedeki sehpayla ilerledi. Gümüş bir kadehe içki koyup ressama uzattı. Baldomero şaşkındı.

Gergin bir ifadeyle kontun uzattığı içki kadehini alıp koltuğa oturdu. Kadehi kokladı. Kont acı acı gü-lümsedi. Kendisine de aynı şişeden bir kadeh doldurup bir yudum aldı.

Baldomero ortamın garipliğinden rahatsız ol-muştu. Kontun bu sessiz halleri onu daha da geriyordu. Yaptığından dolayı Avrupa'da yüzüne ya bir eldiven verdi ya da baştan çıkartmaya çalıştığı kadının kocası eğer kendi intikamını alamayacak kadar basiretsiz bir adamsa, en kötü ihtimal peşine kiralık katiller takardı.

"Size bir soru soracağım," dedi Kont uzun bir ses-sizlikten sonra. Yüzündeki ifadeden kafasının içinde bin bir tilki dolaştığı anlaşılıyordu. "Lütfen doğru söyleyin. Karımı seviyor musunuz?"

Baldomero ağzındaki şarabı püskürtmekten son anda kendini tutabildi. Genzine kaçan şarabı acı acı yu-tarak diğer eliyle boğazını tuttu. Birkaç kere kuru kuru öksürdü. Karşısında dimdik duran Kont'a baktı. Kont kaşlarını çatmış, siyah gözlerini kuşkucu bir ifadeyle Bal-domero'ya dikmişti.

"Sinyor bakın," diye geveledi Baldomero. "Ben, ben yanlış anladım. Karınızın, yani saygıdeğer Kontes'in bana olan, yani benimle olan sohbetlerindeki sıcaklığı..."

"Baldomero!" diye bağırdı Kont Decarreau. "Lüt-fen lafı gevelemeyin ve Tanrı aşkına doğruyu söyleyin.

Karıma âşık mısınız, değil misiniz? Onu baştan çıkartılması kolay bir kadın olarak mı gördünüz? Evli olduğu halde kendi evinde bir şevk macerasına girişecek kadar basit biri mi? Yoksa ona gerçekten de tutuldunuz mu?"

"Evet," diye bağırdı Baldomero artık daha fazlasını duymak istemediğinden. Bağırırken de oturduğu koltuktan hafifçe hoplamıştı. Bu tepkisine kendisi de şaşırdı. Tüm vücudu kasılmıştı.

"Güzel," dedi Kont. "Dürüstlüğünüzden dolayı teşekkür ederim. Şimdi sizinle bir anlaşma yapalım."

Baldomero şaşkınca tek kaşını kaldırdı. "Anlaşma mı?"

Kont, son derece ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Eğer bir gün bana bir şey olursa, karımı ve çocuklarımı buradan götüreceksiniz."

Ressam yutkundu. Elindeki kadehi yanındaki maun sehpayaya koyup meraklı bakışlarla Kont'a baktı. Tutuk bir sesle, "Ben... Size ihanet ettim," dedi. "Ve siz benden karınıza ve çocuklarınıza sahip çıkmamı mı istiyorsunuz?"

"Sahip çıkmak değil, muhafızlık etmek," diye karşı çıktı Kont. "Onları güvenli bir yere götürmenizi istiyorum. Eşimin Sao Paulo'da yaşayan ağabeyi Dük Joao Paulo Granza'nın yanına götürmenizi, oraya kadar onların güvenliğini sağlayarak eşlik etmenizi istiyorum. Eğer bu teklifimi reddederseniz, sizi öldürürüm ki karıma yazdığınız elimdeki mektupla bu benim en yasal ve en doğal hakkım!"

Ressam ellerini yüzüne götürdü. Kafası karmakarışık olmuştu. Hiçbir anlam veremiyordu. Çaresiz bir sesle, "Size ihanet ettiğim için değil de eşinizi ve çocuklarınızı buradan götürmeyeceğim için mi beni öldüreceğinizi söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Kont kısaca.

"Neden?"

"Çünkü siz çok cesur bir insansınız. Misafir olduğunuz evin sahibinin karısına göz koyacak kadar da ahlaksız bir delisiniz. Ve ne yazık ki ben delilerden ve ahlaksız insanlardan çok hoşlanırım. Bazen doğru yolu bulmak için yoldan çıkmak gerek. Ve gerçeğe ulaşmak için deli gibi hareket etmek, çılgınca fikirlere kapılmak gerek. Sizde de yeterince bunlar var."

Baldomero duyduklarına inanamıyordu. Adeta oturduğu koltuğa gömülmüştü. "Siz," dedi "Siz Kontum, bağışlayın ama esas deli olan sizsiniz."

Kont, ciddiyetinden hiç ödün vermemişti tüm bu konuşma süresince. Elindeki kadehinden büyükçe bir yudum daha aldı. "Eğer bana bir şey olursa... Karıma olan aşkınızı ispatlayın. Bunu herhangi birinden isteyemem. Parayla satın aldığım insanlar, bir âşık kadar cesur ve güvenilir olamazlar! Eğer karımı gerçekten seviyorsanız, ona ve çocuklarıma canınızdan daha fazla kıymet vereceğinize dair yemin edin. Ben de bu hizmetinizin karşılığını fazlasıyla alacağınıza dair söz vereyim. Hayatınızın geri kalanını refah içinde yaşarsınız. Dük Granza ve ben sizi altına boğarız. Ama o güne kadar, bir daha

karımın etrafında dolaşmayacağınıza dair yemin etmenizi istiyorum, yoksa sizi cezalandırırım!”

Bu bir çılgınlık olmalıydı. Baldomero, Kont’un istediği sözleri almadan kendisini rahat bırakmayacağını çok iyi biliyordu. Boğazını tuttu. Göğüs kafesinde çok büyük bir baskı vardı. İçinde, midesinden başlayıp gırtlığına kadar gelen bir yanma oldu. Havaya ihtiyacı vardı. Acilen hava alması gerekiyordu yoksa boğulacaktı.

Kont’a istediği sözü verip apar topar kendini dışarıya attı. Kont’un sözleri nutkunu düğümlemiş, içini tiksintiyle doldurmuştu.

Onun karısını baştan çıkartmaya çalışmıştı. Topraklarında yüzlerce kölesi ve köylüsü olan bir asilzadenin karısını ve Sao Paulo’da yaşayan bir Dük’ün öz kız kardeşini, yaşadığı konakta baştan çıkartmaya çalışmıştı. Kocasını ise onu öldürmemiş, düelloya davet etmemiş, dövdürtmemiş, kovmamış ya da suratına karşı aşağılayıcı bir söz söylememişti.

Karşılığında kendisine bir şey olursa karısını ve çocuklarını buradan güven içinde götüreceğine dair ondan söz istemişti. Neden? Neden Kont başına bir şey geleceğinden korkuyordu? Çocukları düşündü Baldomero. Çocuklar konuşamıyordu. Sadece birisinin ağzından geçen günlerde çok garip bir kelime çıkmıştı. Belki de bir isim. Bu durumun, Kont’un kendi güvenliğiyle ilgili bu tuhaf korkusunun çocuklarıyla bir ilgisi olabileceğine dair içinde keskin bir şüphe uyanmıştı Baldomero’nun.

Baldomero o akşam rahatsızlandığını bahane ederek yemeğe inmedi. Kont, Kontes ve çocuklarla birlikte aynı masada oturup nasıl yemek yiyecekti ki?

Yaşadığı aşk kırgınlığına mı üzölmeliydi, yoksa Kont'un onu içine soktuğı böylesine acımasız, hatta delicesine duruma mı üzölmeliydi. Şaşkıındı, korkuyordu ve çaresizdi. Üzerinde korkunç bir baskı vardı. Ve zihni çelişkiler içinde tutuşuyordu.

Baldomero ardı ardına yediğı şoklarla yatağına çöktü. "Bu bir ceza olmalı," diye düşündü sonra. "Sonunda Tanrı işlediğim tüm günahların acısını çıkartıyor. Sevdığım kadın beni reddetti. Ve kocası da beni şatosunda hapis aldı. Ulu Tanrım, sen ruhuma merhamet et!"

Bölüm

7

Ertesi sabah Baldomero sabah kahvaltısında Kont'un ailesine eşlik etmek için çekingen adımlarla yemek salonuna indi.

Kont ve çocuklar masadaydı ama Kontes yoktu. "Özür dilerim geciktim," dedi Baldomero ve her zamanki yerine oturdu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Kont Baldomero'ya kısa bir bakış atıp. Önündeki tavuk budunu eline alıp kırmış yerinden bir ısırık aldı.

Baldomero karşısında oturan ve kendisini özlem dolu bakışlarla izleyen çocuklara göz kırpıp gülümsedi. Kontes'in boş olan koltuğuna baktı. Baldomero bunun Kont'un yeni bir oyunu olduğunu hissediyordu. Belki de bir daha asla Carolina ile onları buluşturmamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Belki onu odasına kilitlemişti. Ya da daha kötüsü şatodan göndermişti. Baldomero konta karısının nerede olduğunu sormamak için dilini ısırıyordu.

Yemek her zamanki gibi sessiz geçmişti. Uşaklar sofrayı toplarken Kont çocuklarını Baldomero'ya emanet ederek çalışma odasına çekildi.

Aradan birkaç gün geçti. Şatoya eskisi gibi huzur ve sessizlik hâkimdi. Tek eksik olan Kontes Carolina'ydı. Baldomero meraktan ölmek üzereydi. Birkaç uşağa sormuştu ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Kont'un kulağına gitmesinden korktuğu için de daha fazla soru soramıyordu kimseye ve korkunç bir hisle endişelenmeye başlamıştı.

Dördüncü gün bir sürpriz oldu. Sabahleyin kaldığı odanın penceresinden Carolina'nın arka bahçedeki çiçek bahçesinde dolaştığını gördü ve kalbi neredeyse göğüs kafesini kıracakmış gibi atmaya başladı.

Hemen rüzgâr gibi bir hızla üzerine bir şeyler giyip odasından fırladı ve aşağıya koştu.

Bahçeye indiğinde Carolina'yı zambakların önünde diz çökmüş, kendi kendine bir şeyler mırıldanırken buldu. Carolina'nın sırtı ona dönüktü ve gür siyah saçları beline kadar bir ırmak gibi dalgalanarak dökülüyordu. Üzerinde fildişi renginde hafif bir elbise, omzunda ise dantelli kısmı değerli taşlarla süslenmiş, genelde sabah serinliğinde giydiği çağla yeşili şalı vardı. Baldomero gülmüseddi. Carolina ondan habersiz tatlı tatlı çiçeklerle konuşuyordu.

Baldomero birkaç metre arkasında durup öksürdü. Carolina birden irkildi. Yüzünü çevirmeden, "Kimsiniz?" diye sordu boşluğa.

Baldomero yumuşak bir sesle, "Kontesim benim, ressam Baldomero, sabah güneşi sizi aydınlatsın," diye selamladı onu.

Carolina bir an panikler gibi oldu. Ayağa kalkmakla kalkmamak arasında kararsız kaldı. Sonra olduğu yerde kaldı. Yüzünü Baldomero'ya çevirmemesi ressamın garibine gitmişti. "Acaba benden tiksine mi başladı," diye düşündü.

"Soylu Sinyoram, sizi günledir göremedim iyi misiniz?"

"İyiyim," dedi Kontes ilgisiz bir sesle. "Siz nasılsınız sinyor?"

"Kalbim sizin iyiliğiniz ve mutluluğunuz için atıyor."

Sonra sessizlik oldu. Kontes ısrarla yüzünü çevirip ona bakmıyordu. Bu kaba davranışı Baldomero'yu rahatsız etmişti. Eğer mektup yüzünden kızgınsa neden bir şeyler söylemiyordu? Böyle sessiz ve ilgisiz durarak bu konunun kapandığını mı ima etmeye çalışıyordu?

Baldomero daha fazla dayanamayacaktı. Kararlı adımlarla Kontes'in yanına yaklaştı. Onun o güzel yüzünü görmek istiyordu. Kont veya bir başkası umurunda değildi. Kalbi, Carolina'nın o güzel yüzünü görmek için deli gibi çarpıyordu.

Carolina onun yaklaştığını fark etmişti. "Sinyor, ne yapıyorsunuz?" diye seslendi.

Baldomero onu duymazlıktan geldi. Yavaş yavaş sokuldu ve yanında diz çöktü. Alçak ve yumuşak bir sesle "Kontesim kızgın mısınız bana?" diye sordu.

Kontes aceleyle başını öbür tarafa çevirdi. "Evet, kızgınum aslında, ama unutam bunları," dedi.

“Unutalım,” dedi Baldomero da anlayışla. “Unutalım tabi ki, ama neden yüzüme bakmıyorsunuz?”

Kontes başını salladı. “Lütfen gidin artık. Kont benim yanımda görmesin sizi.”

“Evet, emrederseniz ama lütfen bir kerecik yüzünüze bakayım. Sonra söz veriyorum gideceğim.”

“Lütfen gidin artık!” diye kızdı Kontes.

“Tamam,” dedi Baldomero da öfkelenerek. “Ama ne olur bir kere bakın bana!” diye üsteledi.

Kontes omuzlarını silkti. Halen yüzünü çevirmekte ısrar ediyordu.

Baldomero’nun içinde tuhaf bir his uyandı. Bu durum normal değildi. “Kontesim, ne olur yüzünüzü bana çevirin,” diye daha ısrarcı ve acınası bir sesle fısıldadı. Kontes gene bir tepki vermedi.

Baldomero’nun içinde uyanan vahşi bir dürtü onu bir anda harekete geçirdi. Bir elini Kontes’in çenesine götürüp zorla yüzünü kendisine çevirdi. Kontes utanarak başını eğdi ve alnından dökülen saçlarıyla yüzünü örtmeye çalıştı. Ama saklamaya çalıştığı şeyi Baldomero’nun görmesine engel olamadı.

“Aman Tanrım!” diye sesiz bir çığlık attı ressam. “Size, size ne oldu böyle?”

Kontes yüzünü utanç içinde iyice yere eğdi. “Lütfen artık gidin,” dedi acılı bir sesle.

Baldomero’nun bir eli kadının yanağındaydı hâlâ ve onun söylediklerini duymuyordu. Zaman durmuştu onun için. Kontesin o güzel yüzündeki iyileşmek üzere

olan morluk ve çürüklere bakıyordu sadece ve bunun gerçek olup olmadığını algılamaya çabalıyordu. Ama gördüğü morluklar aslında her şeyi açıkça söylüyordu ona. Kontes Carolina şiddete uğramıştı.

Ve hiç şüphesiz bunu ona Kont Decarreau yapmıştı.

Bölüm

8

Birkaç gün sonra Baldomero kahvaltıdan önce hava almak için dışarı çıktığında, uşakların aceleyle dış avludaki iki büyük yük arabasına yiyecek taşıdığını gördü. Kâhya Diego'nun yanına gidip neler olduğunu sorduğunda, bu yiyeceklerin yoksul köylülere dağıtılmak üzere Kont tarafından hazırlatıldığını öğrenince buna çok şaşırdı. Meğer Kont yoksullara düzenli olarak yardım etmekteymiş. Bunun üzerine Baldomero o kibirli ve kalpsiz adamın ruhunda azcık da olsa iyiliğin kırıntıları varmış diye düşündü. Ya da bunu günah çıkarmak için yapıyor olmalıydı. Çocuklarından ve karısından esirgediği sevgi borcunu, böyle yoksullara sadaka dağıtarak ödemeye çalışıyordu.

İlerleyen günlerde Baldomero'nun, Kontes Carolina ile ilişkisi tamamen kopmuştu artık. Carolina onu görmezlikten geliyor, Baldomero da ona ayak uyduruyordu. Aralarında bir çit gibi duran Kont Decarreau'nun gölgesinin ve Carolina'nın eşine karşı duyduğu korkunun, onların birbirlerine karşı daha fazla yakınlaşmasına engel olacağını düşünüyordu Baldomero. Bu oyuna ayak uy-

durup, katı, bükülmez ve geçirimsiz bir onur zırhıyla kuşatmıştı artık ruhunu. Giyindiği bu zırhının altına gizlenerek ruhunu Kont'un dengesiz isteklerinden ve Carolina'nın aşkının gücünden korumaya çalışacaktı.

Aradan bir buçuk ay kadar geçmişti. Birkaç gündür korkunç bir fırtına Kont Decarreau'nun sahip olduğu Vermelha topraklarını kasıp kavurmuş, barakaları yıkmış, çatıları uçurmuş, etrafı tarumar etmişti. Fırtına dindikten sonra Kont sabah saatlerinde maiyetindeki-lerle birlikte zarar tespiti yapmak için sahip olduğu çiftliklere göz atmaya gitti.

Baldomero'nunsa birkaç gündür karanlık, huysuz ve tedirgin edici bir kuşku içini kemirmeye başlamıştı. Tarifsiz bir korku, yüreğinin derinliklerine bir kurt gibi oturarak, çok yakında Carolina'yı sonsuza kadar kaybedeceğini hissettirmeye başlamıştı.

Sonunda, günden güne kendini eritip bitiren içindeki duyguları dizginleyememeciğini anlayarak, Kont'un şatodan uzaklaşmasını da fırsat bilip son bir ümitle soluğu Carolina'nın yanında aldı. Artık hiçbir şeyi umursamıyordu. Ne konuşmalarını duyacak olan uşakları, ne ayakaltında dolaşan çocukları ne de Tanrı'nın kanunlarını... Kararlıydı. Ve Kontes gene onu reddederse, bu şatodan artık çekip gidecekti.

Carolina kabul salonunda, her şeyden habersiz, yanan şöminenin karşısındaki kanepede ayaklarını uzatmış masum masum dantel işliyordu. İşine öyle dalmıştı ki Baldomero'nun geldiğini fark etmemişti. Baldomero

sessiz adımlarla yanına yaklaşp durdu. Öksürük sesi çıkarttı. Carolina birden sıçrayarak kafasını çevirdi.

“Tanrım gene korkuttunuz beni! Hep bunu yapıyorsunuz!”

Baldomero mahcupça gülümsedi.

“Özür dilerim kontesim, gene her zamanki gibi çok zarif ve güzel görünüyorsunuz!”

“Çok teşekkür ederim Sinyor,” dedi Kontes yüzünde hafif bir tebessümle.

Baldomero’nun kalbi heyecandan deli gibi çarpıyordu. Neredeyse elli gündür tek kelime konuşmamışlar, gözlerini bile birbirlerinden kaçırmışlardı. Ama şimdi kontes onun sohbet etme girişimini reddetmemiş ve ona yumuşakça gülümsemişti. Baldomero bundan cesaret alarak hemen konuya girdi.

“Kontesim, size günlerdir içimi yiyip bitiren bir duygumu paylaşmak zorundayım. İçimdeki ateş bir kor gibi yakıp kavuruyor beni. Artık dayanamıyorum. Ya bu şatodan gideceğim ya da kendimi kulenin en tepesinden aşağıya atacağım. Delirmek üzereyim.”

Kontes kaşlarını şüpheyile çatarak, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

Baldomero kendini kontesin ayaklarına attı. Sesi ümitsizlikten ve heyecandan titreyerek, “Kontesim size aşığım, deliler gibi seviyorum sizi, ne olur beni geri çevirmeyin. Anlayın artık, yapamıyorum, bu aşk beni öldürecek!”

Kontes, adeta üzerine zehirli bir yılan çıkmış gibi sıçrayarak kendini Baldomero'dan kurtardı. Ayağa kalkıp, "Siz, siz delirmişsiniz neler söylüyorsunuz?" diye bağırdı.

"Sizi sevdiğimi söylüyorum. Sizin için ölüyorum. Her şeyi yaparım sizin için. Yeter ki beni geri çevirmeyin."

"Kendinize gelin!" diye sesini yükseltti Kontes. Vahşi bir kısrak gibi sesi tahammülsüz bir öfkeliyle yüklüydü.

Baldomero ağlamaklı bir ifadeyle ayağa kalktı. "Her şeyi yaparım aşkınız için," dedi. "Çocuklarınıza baba olurum. Eşinizle savaşıyorum!"

"Susun artık! Çok ileri gittiniz! Derhal buradan gidin!"

Bu sırada kapının ağzından bir ayak sesi geldi. Baldomero bir gölgenin gizlice kapının önünden uzaklaştığını fark etti. "Biri vardı orada," dedi endişelenerek.

"Uşaklardan biridir!" dedi Kontes kızgınlıkla.

Baldomero yüzünü kontese çevirdi tekrar. "Yalvarırım," dedi ağlamaklı bir sesle. "Sizin için her şeyi göze alırım, kendi..." Sesi titredi birden. "Kendi canımdan bile vazgeçerim!"

Kontes bir an ona acır gibi baktı. "Lütfen gidin artık," dedi. Sesi daha sakindi artık. "Ve bu konuyu bir daha kesinlikle açmayın."

"Neden? Siz de beni seviyorsunuz ama!"

"Sizi sevmiyorum ben. Tanrım, çıldırmış olmalısı-

nız? Nasıl böyle bir şeye cüret edebilirsiniz? Nasıl böyle bir hisse kapılırsınız?"

"Sevmiyor musunuz?"

"Hayır, tabi ki sevmiyorum. Lütfen gidin ve bu konuyu sonsuza dek kapatın!"

Kontes'in dudaklarından merhametsizce çıkan sözler haşin bir kırbaç gibi Baldomero'nun kulaklarında çınılıyordu. Kontes'in gözlerine baktı. Bakışları ölü bir balık gibi donuktu. Hiçbir duygu ışığı yoktu. Baldomero yıkılmıştı. Yüreği birden kömür renkli bir yalnızlık hissiyle karardı. Kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Kontes'in yüreğine ulaşmak için ruhunun en ince dallarıyla çaktığı, aşk ve tutkuyla dolu merdivenler, Kontes'in ağzından zehir gibi püsküren sözleriyle yenik, ezik ve gurur kırıklığı içinde çöküp kalbinin mezarlığında parçalanmıştı.

Sisli ve acıya bulanmış gözlerle arkasına döndü. Kederli ve sarsak adımlarla oradan uzaklaşırken, çevresini saran kapkaranlık bir tünelin dibine doğru yürüdüğünü hissediyordu.

Ama bu, Baldomero'nun çekeceği ıstırabın daha başlarıydı...

Bölüm

9

Kont akşamüzeri şatoya geri döndüğünde ve olanları duyduğunda derhal adamlarını görevlendirdi. Kont'un muhafızları Baldomero'yu yakalayıp arka bahçeye getirdiler. Bahçenin ortasındaki kiraz ağacının gövdesine bağlayıp sırtındaki gömleği yırttılar.

Çok geçmeden Baldomero başına neler geleceğini anladı. Kont Decarreau eline yağlı bir kırbaç alıp Baldomero'nun arkasına geçti.

Baldomero o ana kadar bunu hiç umursamamıştı. Yüreği acılar içinde kavrulurken, bedeninin çekeceği ıstırabı önemsemiyor gibi duruyordu.

Kont, arkasından insafsız bir sesle, "Sözünde durmadın ressam Baldomero. Şimdi hak ettiğin cezayı alacaksın!" diye haykırdı.

Baldomero hiç cevap vermedi. Gözlerini kapayıp çekeceği acıyı onurlu bir erkek gibi göğüsleyecek gücü vermesi için Tanrı'ya içinden dua etmeye başladı.

Hayatında hiç kırbaçlanmamıştı. Hiç zindanlara düşmemişti. Eskiden karıştığı bir meyhane kavgasında yüzüne yediği bir kaç yumruk dışında hiç fiziksel acı çekmemişti.

Kırbaçlanmanın insana bu kadar acı vereceğini bilseydi belki de...

İlk darbenin ardından bel kemiğinden boğazına kadar gelen kızgın bir acı hissetti ve ne kadar dişlerini sıkarsa da kırbacın verdiği acıya karşı tepki olarak genzinden bir inilti kopmasına engel olamadı.

Derisinin yüzüldüğünü hissediyordu. Sırtındaki yanma iliklerine kadar işliyor, bedenın ıstırap içinde titremesine ve genzinden acı dolu iniltiler kopmasına neden oluyordu.

Kont, Baldomero'nun sırtına kırbacını vururken, Kâhya Diego da gönlü aşk acısıyla kırılmış ressamın kulağı dibinde duygusuz bir sesle bağırarak sayıyordu. "Sekiz... Dokuz... On..."

Baldomero'nun gözlerinden istemsizce yaş akmaya başlamıştı. Beyninin içinde korkunç bir sıcaklık hissediyordu. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Adeta sırtına damla damla kızgın yağ akıtıyorlardı. Kızdırılmış közün üstüne sırt üstü uzanmış gibiydi. Eti ateş gibi yanıyor, çektiği acı alev alev tüm bedenine yayılıyordu.

"Yirmi sekiz... Yirmi dokuz... Bayıldı Kontum!"

Kont vurmayı kesti.

Kâhya, Kont'a dönüp, "Ayıltalım mı efendim?" diye sordu.

Kont bir an düşündü. Baldomero'nun sırtındaki sicim sicim çizilmiş kanlı yarıklara baktı. Sonra merhamet etmişçesine başını yanlara salladı ve kırbacı yere atıp sessizce şatoya doğru yöneldi.

Ertesi gün Kont, ani ve beklenmedik bir ziyaretle, Baldomero'nun odasına daldı. Baldomero, yüz üstü yatmış yerdan kindar gözlerini Kont'a dikti.

"Hiç bana öyle bakmayın," dedi Kont. "Bu başınıza gelenler sizin hovarda kalbinizin eseri!"

"Aşağılamaya mı geldiniz?" diye sordu Baldomero.

"Hayır, acılarınızı paylaşmaya geldim."

O an Baldomero, Kont'un bir elinde bir içki şişesi, diğerinde ise iki kristal kadeh gördü. Kont yüzünde tuhaf bir tebessümle kadehleri masaya koyup içlerine viski doldurdu.

Baldomero bir süre kararsız gözlerle Kont'un ona uzattığı içki kadehine baktı. "Haydi," dedi Kont, vaatkâr bir bakış atıp, "Aramızdaki kırıgınlıkları iyileştirmek için bundan daha kaliteli bir viski açamam..."

Baldomero şaşkıncı doğrulup yağının üzerinde oturdu. Kontun uzattığı kadehi eline aldı ve koca bir yudumu midesine gönderip yüzünü ekşitti. "Sertmiş," dedi.

"Hayat kadar sert!"

İlk kadehlerini sessizce içtiler. Baldomero, Kont'un ne konuşacağını merak ediyordu ama sesiz kalmayı tercih etti. İkinci kadehlerini içerlerken Kont birden söze başladı.

"Bazen hakikat en büyük sırdır, sinyor. Gerçeğe ulaşmak ve sırları aydınlatmak için gereken tek şey cesarettir. Söyler misin, bu hayatta insanın başına gelmesinden en çok korktuğu şey nedir?"

Baldomero bir an düşündü. Sırtındaki acıyı hissederek "İşkence," dedi.

"Ama katlanılabilir bir şey bu," dedi Kont, umursamaz bir sesle. "Daha acı, daha korkunç, engel olamayacağın bir şey..."

"Ölüm mü?"

"Elbette, Sinyor. Bu hayattaki en büyük sır ölümdür. Bu yüzden katiller, en iyi sırdaşlardır. Kurbanıyla arasında kimsenin anlayamayacağı özel ve dokunulmaz bir sır vardır. Birini öldürdükten sonra, artık o sır sonsuzluğa karışır. Katil o sırrı elinde tutuyordur artık."

Baldomero rahatsız olmuş gibi yüzünü sertleştirdi. "Ne sırrından bahsediyorsunuz?" diye sordu huzursuz bir sesle.

"Yaratılış ve yok ediş. Eğer bir baba yaratan rolünü üstleniyorsa, bir katil de yok eden rolüne bürünüyordur. Birisi sevgiyi, diğeri nefreti temsil ediyor. Tanrı dünyayı sevgiyle yarattı, nefretle yok edecek!"

"Anlamıyorum?"

"Eğer haklı nedenlerin varsa, kan dökmek, seni hakikate götürür," dedi. "Kimi sırlar ölümcüldür, kimileri ise insanı hayata bağlar. Ölüme yakın olan insanlar en güçlü olanlarımızdır."

Baldomero daha fazla dayanamadı ve "Neden bunları söylüyorsunuz şimdi?" diye sordu. Merakından değil, konunun bir an önce bir yere bağlanması ya da Kont'un bu huzursuz edici sohbeti kesip gitmesi için sormuştu.

Kont yüzünü önemli bir sır veriyormuş gibi Baldomero'ya yaklaştırdı.

“Siz sinyor, cesur bir insansınız, o kadar cesursunuz ki verdiğiniz sözleri unutup karımın önünde diz çökerek hâlâ ondan aşk dilenebiliyorsunuz! Siz de bir sırdaşsınız. Gerekğinde ama gerçekten gerektiğinde, zorda kalırsanız bir adamı öldürebilirsiniz. Tıpkı daha önce Lizbon'da yaptığınız gibi...”

Baldomero ensesine bıçak sokulmuş gibi birden irkildi. Kont ona arkadan vuruyordu.

“Ne o, sırtıma yaptıklarınız yetmedi şimdi de vicdanımı mı kırbaçlamaya niyetlendiniz!”

Kont alaycı bir hareketle elini salladı.

“Siz ne düşünürseniz düşünün, yüreğinizin bir köz gibi kavrulduğunu biliyorum. Sizde bu hamur var. Cesur, başı dik ve kararlı bir adamsınız. Bunların hepsi de sevdiğim özellikler. Bu yüzden, yaptığınız ihanete rağmen size saygı duyuyorum.”

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Baldomero, sabrının tükendiğini belli eden bir sesle. “Amacınız ne?”

Kont yüzünü pencereye çevirdi. Sanki insanın içini huzurla dolduran durgun bir denizi seyrederek derin derin uzaklara daldı. “Amacım ne?” diye tekrarladı Kont. “Sizin amacınız ne sinyor? Eğer yüreğinizdeki aşkı başka bir konuya akıtsaydınız belki de daha başarılı olurdunuz? Sizdeki inanç bende yok. Böyle bir aşkı hiçbir şeye karşı hissetmedim hayatımda. Sizin yüreğinize sahip olmak isterdim.”

Baldomero'nun bir kere daha şaşkınlıktan ağzı açılmıştı. Kont, acının, karanlığın ve zehrin karışımından oluşmuş ekşi bir şerbete benzeyen yüzünü derin bir ifadeyle ressama çevirdi. "Benim yerimde olmak ister miydin?" diye sordu sonra.

Baldomero bir cevap vermedi ve bakışlarını kaçırdı. Kont, ulaşılmaz ve anlaşılmaz bir adamdı. Ruhu çamur, yıldırım ve fırtına bulutlarına bulaşmıştı. Böylesine zift gibi karanlık, aşağılık bir adam, Carolina gibi ince ve narin bir güle benzeyen kadına nasıl sahip olabilmişti? Sahip olduğu zenginlik karanlık ruhunu örtebiliyor muydu?

"Kont," diye seslendi sonunda Baldomero, sabrı taşmıştı. "Sizin gibi bir insan olmayı asla istemezdim!"

"Benim gibi biri olmayı ister misin diye sormadım sana, benim yerimde olmak ister miydin? Karımın kocası ve uçsuz bucaksız Vermelha topraklarının sahibi..."

Baldomero, bu sefer Kont'un kendisiyle alay ettiğini düşündü. İlgisizce ve alaycı bir tavırla omuzlarını silkti.

Kont'un ruhundaki karanlık, Baldomero üzerinde bir karabasan gibi büyük bir baskı yaratıyordu. Fırtınalarla dolu, kan içici, çelişkili ve hastalıklı bir ruhu olmalıydı Kont'un. Zehir salgılayan bir bitki gibi, girdiği ortamın havasını bir anda değiştiriyordu. Sadece ağzından çıkan tuhaf ve huzursuz edici sözler değil, kendi ürkütücü varlığı bulunduğu ortamı değiştirmesine yetiyordu. Sorduğu sorulara Baldomero bir türlü anlam vere-

miyordu.

“Verdiğin sözü unutma,” dedi Kont birden. “Eğer bana bir şey olursa, karımı ve çocuklarımı alıp buradan götüreceksin. Ancak o zaman karım senin olabilir.”

Baldomero duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini Kont’un dudaklarına çevirdi. Kont, iltihaplı bir yaraya daldırılan kızgın bir hançer gibi yanan acımasız yüzünü, insanın içine işleyen buzlu ve keskin bakışlarla Baldomero’ya yaklaştırdı tekrar. “Giderken, Mesquita’ya uğrayacaksın, buradan yirmi mil uzakta, küçük, yeşil bir dağ. Kolayca bulursun. Orada ormanın içinde, kuzey yamacında eski bir maden girişi var. Orada senin için bir şey bıraktım. Onu al. Ve Dük Granza’yı bul. Karımı ve çocuklarımı canın pahasına koruyacaksın ama! Çocuklarımı babalarıymış gibi seveceksin. O zaman karım da seni sever. Ve birlikte mutlu olursunuz,” dedi.

Sonra da, etrafı yakıp yıktıktan sonra birden tepelerin ardında yok olan bir fırtına bulutu gibi arkasına bile bakmadan hızla odadan çıkıp gitti.

Bölüm

10

Üç gün sonra Baldomero'nun sırtındaki yaralar kabuk bağlamaya, uykularını bölen acıları dinmeye başlamıştı ki yarım düzine kadar engizisyon mübaşiri ellerinde tutuklama emriyle şatoya ani bir baskın düzenlediler ve Kont Milton Decarreau'yu tutuklayıp Rio zindanlarına götürdüler.

Kimse neler olup bittiğini bilmiyordu. Carolina çocuklarına sarılıp tüm gün ağlamıştı. Kont Decarreau engizisyon mahkemesinde yargılanacaktı. Engizisyon suçlaması, bir insanın başına gelebilecek en kötü şeydi. Engizisyonun üzerinde hiçbir güç yoktu. Kralın bile, engizisyon tarafından suçlu bulunan bir kimseyi kurtarmaya yetkisi yoktu.

Baldomero, Carolina'yı ve çocukları avutmaya çalışıyordu ama tüm çabaları boşa gidiyordu. Carolina'nın ağlamaktan gözleri şişmişti. Baldomero ona o kadar acıdı ki sonunda sırtındaki yaraların tam olarak iyileşmesini beklemeden Kontes'in atına atlayıp onu Rio zindanlarına kamçıladı.

Akşamüstü şatoya geri döndüğünde yüzünde karanlık, umutsuz ve yorgun bir ifade vardı. Sorgulaması

bitmediği için onu Kont Decarreau ile görüştürmemişlerdi.

Baldomero ne yapacağını, kimden yardım isteyeceğini bilemiyordu. Carolina ona Vikont Roberto'dan bahsetmişti. Şu anki Rio valisinin yeğeni ve Kont'un dostluydu, belki o bir şeyler yapabilirdi.

Baldomero ertesi sabah atına atladığı gibi doğruca Vikont Marcon Roberto'nun malikânesine gitti. Baldomero aslında bu olanlar karşısında bir parça sevinmiyor da değildi. Kötü ruhlu adam Kont Decarreau zindanlardaydı ve âşık olduğu kadına sahip çıkacak tek kişi vardı o da kendisiydi. Fakat gene de korkuyordu. Bir kontun engizisyon tarafından suçlanması ender görünen bir şeydi. Demek ki olay bir hayli vahimdi. Kont Decarreau çok ciddi bir belaya bulaşmış olmalıydı. Sonra geçen gün odasına viski şişesiyle geldiğinde konuştuklarını hatırladı. Katiller, ölüm, sırlar, hakikat... Şimdi Baldomero'nun tam hatırlamadığı birçok konu üzerinde onunla tuhaf tuhaf sohbet etmişti. Aslında anlatmak istediği bu muydu? Başına gelecekleri biliyor muydu? Ama ne yapmıştı ki, ne suç işlemişti?

Akşama doğru Baldomero genç Vikont Roberto'nun malikânesine ulaştı. Fakat evin kâhyası, Vikont'un birkaç günlüğüne bir iş gezisine çıktığını ve tam olarak ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi. Baldomero da hiç dinlenmeden geri atına atlayıp Carolina'yı yalnız bırakmamak için atını dörtnala şatoya geri dönüş yoluna çevirdi.

Ertesi gün şatoya döndüğünde Carolina'yı ruh sağlığı iyice bozulmuş olarak buldu. Dün gece bir sinir krizi geçirmiş ve kâhya kentten bir hekim getirmek zorunda kalmıştı. Hekim sakinleştirici otlar verip Carolina'yı uyutmuştu.

Baldomero, Kont'a verdiği sözü hatırladı. Eğer Kont'a bir şey olursa karısını ve çocuklarını Sao Paulo'daki Dük Granza'nın yanına götürecekti. Ama ne zaman? Kont ben ölünce dememişti, bana bir şey olursa demişti. Zindanlara atılmak da bir şeydi. Baldomero'nun belki de şu an çocukları ve Kontes'i alıp Sao Paulo'ya götürmesi gerekiyordu.

Kontes kendine gelince ona bu konuyu açmaya karar verdi.

Akşam karanlık çökünce içi sıkılan Baldomero biraz hava almak için üzerine koyu renk kadife bir ceket giyip bahçeye çıktı.

Tam bu sırada yan taraftan, bahçenin öbür tarafından belli belirsiz sesler duyuldu. Rüzgârda sallanan ağaç dallarının bir oyunu olduğunu düşünerek önce bunu umursamadı Baldomero. Ama hava oldukça durgundu. Aynı sesleri gene duyunca nefesini tutup kulaklarını kaptı. Evet yanılmıyordu, bahçenin öbür tarafında birileri konuşuyordu.

Karanlığın içinde bu geç saatte bahçede konuşanlar kim olabilirdi ki?

Baldomero karanlıktan istifade ederek bahçeyi ikiye bölen iki metre uzunluğundaki gür ve sık yapraklı

çit bitkisinin arkasına geçti ve usul usul seslerin geldiği yöne doğru yürüdü.

Bitkilerin arasında bir açıklık bulunca durdu ve kafasını açıklıktan içeriye soktu.

Sol tarafında, birkaç metre uzağında iki adam konuşmaktaydı. Hava o kadar karanlıktı ki bu adamların önce kim olduklarını seçemedi. Önce içinden seslenmek ve kim olduklarını sormak geldi ama içgüdüleri ona saklanmasını söylüyordu.

Adamlardan bir tanesinin diğerine, “Sen korkma, hiçbir şekilde adın duyulmayacak,” dediğini duydu.

Diğeri, “Paramı ne zaman vereceksiniz?” diye sordu. Bu sesi hemen tanıdı Baldomero. Bu evin kâhyası Diego’ydu. Ama böyle gece vakti evin arka bahçesinde karanlıklar içinde konuştuğu adam da kimdi?

“Her şey yoluna girdiğinde,” dedi öteki. “Sana verdiğim şeyleri hemen oraya yerleştir. Ve kimsenin oraya inmesine izin verme. Eğer söylediklerimi yapmazsan seni yakarım!”

“Merak etmeyin Vikont Roberto, söylediklerinizi harfiyen yapacağım,” dedi kâhya.

Baldomero bu ismi nerden tanıdığını bir an hatırlayamadı. Adamlar yürüyerek önünden geçerken Baldomero görünmemek için iyice saklandı. İşte tam o an demin kâhyanın ağzından duyduğu ismin daha dün evine gittiği ama orada bulamadığı Kont Decarreau’nun dostu Vikont’a ait olduğun hatırladı. Kafasında birden yüzlerce soru uçuşmaya başladı.

Dün malikânesine gittiğinde evin kâhyası, Vikont Marcon Roberto'nun bir iş gezisine çıktığını söylemişti. Baldomero ise ertesi gün akşamleyin geç bir saatte onu Kont Decarreau'nun şatosunun bahçesinde kâhyayla konuşurken bulmuştu. Neden Vikont şatoya gizlice gelmişti? Kont Decarreau'nun dostu değil miydi? Kâhyayla neyin pazarlığını yapıyordu? Ona verdiği şeyler neydi? Ve kâhyaya "Kimsenin oraya inmesine izin verme," derken neresini kastediyordu?

Baldomero'nun zihni tehlike çanları çalıyordu. Bir şeyler dönüyordu ve görünüşe göre ne Carolina'nın ne de başka birinin olanlardan hiçbir haberi yoktu.

Uykusuz geçen gecenin ertesinde, sabah erken saatlerde Baldomero, halka halka olmuş gözlerle Kâhya Diego'yu buldu.

"Dün gece buraya bir ziyaretçi mi geldi?" diye sordu ona.

Diego birden panikledi. "Yok efendim, ne zaman?"

"Dün gece, geç saatlerde."

"Yok hayır efendim, kimse gelmedi."

"Sen nerdeydin?"

"Ne zaman?"

"Dün gece, yemekten iki saat sonra falan?"

"Uyuyordum efendim."

"Öyle mi?"

"Evet efendim, neden bir şey mi oldu?"

"Yo, hayır. Neyse, Kontes'in yanına bu sabah uğradın mı?"

“Şimdi kahvaltısını göndereceğim efendim.”

“Tamam.”

Baldomero kâhyanın yanından uzaklaşırken artık emindi. Adam Baldomero’nun gözlerine baka baka yalan söylemişti. Ama neler çevirdiğini anlayamamıştı.

Baldomero hemen kabul salonuna çıktı. Kontes kendini daha iyi hissettiği için çocuklarla birlikte salondaydı. Carolina’nın karşısına geçti.

“Gitmemiz lazım Kontes’im. Sizi ve çocukları Sao Paulo’ya götürmeliyim.”

Kontes oturduğu yerden kederli yüzünü Baldomero’ya kaldırıp yorgun ve umutsuz gözlerle ona baktı. Sanki onun söylediklerini anlamamış gibiydi. Baldomero, Kontes’in yanına oturdu. “Sinyoritam, ne söylediğimi duydunuz mu? Kont’tan bir mesaj geldi. Buradan gitmemiz lazım.”

“Delirmişsiniz siz,” dedi Kontes. “Benim yanıma eşimin yanı.”

“Tanrı aşkına, o zindanda, engizisyoncuların elinde, ona artık yalnızca Tanrı yardım edebilir.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Kontes kızgınlıkla. Hıçkırığı boğazında düğümlendi. “Onu bırakamam.”

Baldomero, Kontesin dizleri önünde diz çöktü. “Size yalvarıyorum, ne olur, gelin benimle. Sizi götüreceğime söz verdim. Neler olup bittiğini bilmiyoruz. Kontu neden tutukladılar onu bile bilmiyoruz. Geçen gece kâhyayla şu sizin aile dostumuz dediğiniz Vikont Roberto’yu bahçede gizli gizli konuşurlarken gördüm.

Kontesim bir işler dönüyor. Belki de hepimizin başı belada!”

Kontes’in yüzünde önce buruk bir gülümseme belirdi. Sonra küçük bir kahkaha attı. Sinir bozucu, alaycı bir kahkaha. Baldomero’nun kaşları ise öfke ve endişe içinde çatıldı. “Neyiniz var niye gülüyorsunuz?”

Kontes’in yüzü asıldı birden. “Siz delisiniz? Kıskaçlıktan ne söylediğinizi bilmiyorsunuz. Eşimin tutuklanmasını fırsat bilerek benden faydalanmaya çalışıyorsunuz. Buna inanacağımı mı sandınız?”

Baldomero kırılgan bir sesle, “Ama ben doğruyu söylüyorum,” dedi.

Kontes ayağa kalktı ve önünde diz çöken Baldomero’nun yanından geçip köşede tahta kuklalarla oyun oynayan ikizleri alarak odasına çıktı.

Ama Baldomero kolay pes etmeyecekti. Ertesi gün tekrar Carolina’nın odasına çıktı. İkizler bu sırada bahçede, kâhyanın gözetiminde Kont’un av köpeklerinden birinin geçen aylarda doğurduğu yavru köpeklerle oynuyorlardı. Carolina’yı aynanın karşısında fildişi bir tarakla dalgalı saçlarını tararken buldu. Eşinin yokluğuna yavaş yavaş alışıyor gibiydi.

“Kontes Carolina neden bana inanmıyorsunuz? Doğru söylüyorum.”

“Gene başlamayın. Eşim buraya geri gelecek. Evine geri dönecek.”

“Bunu kimse bilemez. Eğer geri dönerse bizi geri çağırır. Ama şimdi güvenliğiniz için Sao Paulo’ya gitmeliyiz.”

Carilona elindeki tarağı birden öfkelenerek yere fırlattı. “Siz çok kötü bir adamsınız!” diye bağırdı.

“Tanrım neler söylüyorsunuz?”

“Böylesine zor bir durumda bile kendi menfaatinizi düşünüyorsunuz!”

“Yeter artık!” diye bağırdı Baldomero. Kızgınlıktan ne yaptığını o da bilmiyordu, kontrolünü iyice kaybetmişti. Elleriyle saçlarını yolar gibi yapıp, “Sizi seviyorum, anlamıyor musunuz? Kocanız da bunu biliyor. Gitmeden önce sizi bana emanet etti. Sizi gerçekten sevdiğime o bile ikna oldu. Ama bunun bu işle bir ilgisi yok inanın. Bu inadı bırakın ve benimle gelin,” diye yalvardı.

“Yeter artık defolun buradan!”

“Siz, siz körsünüz. Kocanız sizi hiç sevmiyor. Neden beni şatodan kovmadı. Size karşı hissettiklerimi bile bile beni burada neden tuttu? Hatta beni buna kendisi zorladı. Çünkü bunların olacağını biliyordu. Başına kötü bir şey geleceğini biliyordu. Bu yüzden de sizi ve çocuklarını bana emanet etti. Sizleri çok sevdiğimi biliyor. Bir tek sen göremiyorsun bunu!”

Kontes, “Ama ben onu seviyorum!” dedi incitici bir sesle. “Onu seviyorum ve onu bekleyeceğim. Hiçbir güç beni ve çocuklarımı bu şatodan götüremez!”

Baldomero duydukları karşısında bir an yıkılacak gibi oldu. O an eliyle yandaki duvardan destek almasaydı belki gerçekten de düşebilirdi. Sarsılmış bir halde ağır ağır arkasını dönmüştü ki aniden geri döndü ve “O seni sevmiyor Carolina, o seni sevmiyor!” diye acıyla in-

ledi. “Seni deliler gibi seven benim. Ve şu an senin yanında olan da benim.”

Sözleri ne kadar etkileyici oldu bilmiyordu.

Hiçbir zaman da öğrenemeyecekti!

Bölüm

11

Ertesi hafta bir düzine kadar engizisyon mübaşiri tekrar şatoya geldi ve her tarafı didik didik aradılar. En son Kont'un sık sık kendini kapattığı mahzene indiler. Anahatar Kâhya Diego'daydı. Diego kapıyı açıp onları içeriye aldı. Mübaşirler içeriden iki çuvalı dolduracak kadar Kont'un bazı özel eşyalarını alıp çuvalları mühürledikten sonra şatoyu terk ettiler.

Şatodaki herkes olanlar karşısında şaşkıındı. Baldomero günlerdir Kâhya Diego'yu göz hapsinde tutuyordu. Kont'un başına gelenler yüzünden ondan şüpheleniyordu ama Carolina bile ona inanmıyordu. Ne zaman bu konuyu tekrar açsa, Kontes hazretleri asabi bir şekilde Vikont Roberto'nun Kont'un çok sevdiği bir dostu olduğunu, Kâhya Diego'nunsa çok sadık bir hizmetkârları olduğunu söyleyip konuyu bıçak gibi kesiyordu. Kâhya Diego ise, onu sorguya çektiği günden beri Baldomero'dan köşe bucak kaçıyor, onunla ne zaman karşılaşp bakışsalar, kâhyanın gözlerine bir evin mutfağına gizlice girmiş bir kedinin ürkekliği ve utangaçlığı yerleşiyordu.

Baldomero hiçbir şey yapamıyordu. Artık pes etmişti. Kontes Carolina, Sao Paulo konusunun tekrar açılmasına şiddetle karşı çıkıyordu. Üzücü bir duygu patlaması yaşamaması için de Baldomero artık ona bu konuyu açmaktan vazgeçmiş olayları kaderin akışına bırakmıştı.

Carolina'ya güzel bir haber getirmek umuduyla her gün kente gidiyordu. Ama ne Kont'la görüşmesine izin veriliyordu ne de engizisyon tarafından yargılanacaklar hakkında bir şey duyuyordu. Ümitleri iyice azalıyordu.

Nihayet ertesi hafta kentteki tüm kiliselerin kapısına o ay engizisyonunda yargılanacakların listesi asıldı. Kont Decarreau, büyücülükle uğraşmak ve ruhunu şeytana satma suçlamalarıyla yargılanacaktı. Yani en ağır suçlamayla... Delil olarak da şatosunun mahzeninde bulunan büyücülükle ilgili kitaplar ve Portekiz topraklarında yayımlanması yasaklanan *Farmosan Francis Avinoam Firkowicz'in Şeytan İncili* olarak bilinen bir yazması gösterilmişti.

Baldomero okuduklarını Kontes'e söyleyemedi. Eğer suçlu bulunursa, Kont idam edilecekti.

O günden sonra Baldomero köşe bucak Kontes'ten kaçmaya başladı. Sabahları erkenden Rio'ya gidiyor ve akşama kadar dönmüyordu. Akşam karanlık çökerken sarhoş sarhoş şatoya döndüğünde kocasından gelecek bir haberi dört gözle bekleyen Kontes'in karşısına hüznü bir yüzle geçip sessizce başını iki yana sallıyordu.

Kontes'in gözlerinde parlayan umut ışıkları birden üzerine toprak örtülmüş gibi kararıyor, keder içinde kafasını yere eğiyordu.

Bu sahne neredeyse bunu izleyen on iki gün boyunca her gün tekrarlandı.

Sonunda, Kont'un tutuklanmasını izleyen yirmi ikinci günün sonunda, sabah saatlerinde, Kont Decarreau büyüculükle uğraştığı, ruhunu şeytana sattığı ve çevresindeki insanları şeytana tapmak için kışkırttığı suçlamalarıyla, günahlarının cezasını çekmek için valiliğin önündeki ifşa meydanında, halka açık bir törenle, önce içindeki şeytanı çıkartmak için başından aşağı kızgın yağ dökülerek, sonra da odunlar üzerinde yakılarak idam edildi. Külleri gümüş bir çanağa konularak engizisyon üyelerinin önüne getirildi, sonra da engizisyonun adaletinden kimsenin kaçamayacağını bir nişanesi olarak, meydanda sergilenmek için bir küpe konularak, üzerine de ölüm nedeni ve öldürülüş şekli yazılarak bir tezgâhın üzerinde bulunan kafesin içine kilitlendi.

O gün Decarreau şatosunda huzursuz edici bir sessizlik hâkimdi. Baldomero, idamın bu gün yapıldığını biliyordu ama Kontes'e hiçbir şey söyleyememişti. Kont'a verdiği sözü tutamamanın burukluğuyla şatonun içinde dalgın dalgın geziniyor, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Kontes eninde sonunda kocasının başına gelenleri duyacaktı. O zaman Baldomero'yu bunu söylemediği için suçlamayacak mıydı? Kont ondan karısına ve çocuklarına sahip çıkmasını istemişti. Kontes

böyle düşünmüyorken, Baldomero bunu nasıl başara-
caktı? Kont Decarreau ne kadar da bencil bir adamdı? Bu
konuda karısının fikrini bile almamıştı. Kontes ya ondan
şatoyu terk etmesini isterse, o zaman ne yapacaktı? Ca-
rolina'yı bırakmak istemiyordu. Onun yanı, kalbinin ait
olduğu yerdi, yani Carolina'nın yanıydı.

İşte Baldomero zihnini oyup duran bu sorularla
tüm gün odasında oturup hızla sarhoş olmak için ballı
şarap içmişti. Kontesle karşılaşmak istemediği için
yemek saatleri dışında çok az dışarı çıkmıştı. Çünkü
Kontes onun gözlerinden bir şeyler sakladığını anlaya-
bilirdi.

Rio'ya da gitmemişti. İdamı görmek veya o ürkü-
tücü ortamın havasını koklamak istemiyordu. Engizis-
yon cezalarına daha önce birkaç kez şahit olmuştu.
Lizbon'da bir sefer bir adamın, nedenini şimdi hatırla-
mıyordu ama iki kolunu da dirseklerinden kestiklerini
görmüştü. Mide bulandırıcı bir görüntüydü. Adamın ko-
partılan kollarından kanlar fışkırırken, halk coşku içinde
bağırıp adama lanetler okuyordu.

Bu sahneyi hatırlayınca tüyleri ürperdi. Sonra
Kont'u düşününce içine kapkara bir hüznün ve acıma
hissi çöktü. Adamı bugün sabah saatlerinde diri diri yak-
mış olmalıydı. Daha üç hafta önce etiyle kanıyla o tuhaf
ve rahatsız edici konuşmalarıyla karşısında duran o ada-
mın bedeni şimdi bir küp küle dönüşmüş olmalıydı. Mi-
desi bulandı.

Sonra Kont'a bunu gerçekten de niye yaptıklarını

düşündü? Gerçekten de ruhunu şeytana mı satmıştı? Kont'un bakışlarını, karısını dövmesini, kendisine karşı yaptıklarını düşününce engizisyona hak verdi. Kont'un ruhu kötülükle yoğrulmuştu. Ona yaptıkları, söyledikleri başka nasıl açıklanabilirdi ki? Ve o şeytan çevresini öyle bir etkisi altına almıştı ki, zavallı Carolina kocasının ne kadar iğrenç bir mahlûkat olduğunu görememişti. Kont bir büyücü olmalıydı. Çevresindeki herkesi etkisi altına alıyordu. Buna kendisi de dâhildi. Baldomero'ya çeşitli oyunlar oynayarak onu bu şatoya hapsedmişti. Sonra birden Kont'un ikiz çocukları aklına geldi. Yoksa onlarda mı şeytanın çocuklarıydı? Doğru ya, neden duydukları her şeyi anlıyorlardı da hiç konuşamıyorlardı? Sağır olsalar konuşulanları da anlayamazlardı? Sonra Baldomero'nun geçmişiyle ilgili o kanlı gerçekleri nasıl bilmişlerdi?

"Tanrım," dedi Baldomero! "O çocuklar da şeytanın çocukları! Onların içine de şeytanın ruhu bulaşmış..."

Sonra, sakinleşip biraz daha mantıklı düşününce saçmaladığını anladı. Ama gene de emin olamıyor ve çok korkuyordu. Belki de en iyisi bu lanetli yerden bir an önce kaçıp gitmekti. Sözünü tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama Carolina'yı ikna edememişti. Burada kalacağı her gün işler daha da kötüye gidecekti. Kendini ümitsiz bir aşk uğruna yıpratıyor, tüketiyordu. Carolina tuhaf bir biçimde Kont'un esiri olmuştu. Carolina ne onun aşkına cevap verecekti ne de onunla Sao

Paulo'ya gelecekti. Üstelik Baldomero artık yaşanan bunca korkunç şeyden sonra Carolina ile mutlu bir gelecek kuramayacağını da düşünmemeye başlamıştı. Bir de o şeytansı bakışlarla insana soğuk soğuk bakan çocuklar vardı. Baldomero kesinlikle o çocuklara babalık yapmak istemiyordu. Kont Decarreau denen şeytanın çocuklarına babalık yapamazdı! O çocuklara her baktığında, Kont Decarreau'nun soğuk nefesini yüzünde hissedecekti. Yo, buna katlanamazdı. Ayrıca Carolina'nın yüreğine aşkını kazımayı başarsa bile, onun anılarından Kont Decarreau'un idamını nasıl silecekti? En iyisi bir an önce şatodan ayrılmalı ve yaşadığı bu tehlikeli deneyimi anılarının zindanlarına kapatmalıydı.

Ama gene geç kaldı!

Baldomero'nun kulaklarına uzaklardan bir takım uğultular geldi. Kafasını pencereden çıkartıp serin geceye uzattı. Odası arka bahçeye bakıyordu ve sesler şatonun öbür tarafından, yani ön avludan geliyor olmalıydı. Kalabalık bir insan güruhunun çıkardığı seslere benziyordu uğultular.

Baldomero neler olup bittiğini anlamak için hemen odasından çıkıp aşağıya koştu. Merdivenlerden inerken korkuyla titreyen genç bir uşakla çarpıştı. Uşağı omuzlarından tutup, "Neler oluyor kim bu dışarıdaki adamlar?" diye sordu ona.

Uşak korku içinde titreyerek "Efendim, bilmiyorum. 'Şeytanın evi' diye bağıryorlar!"

"Ne?"

Baldomero uşağı bıraktı ve ana kapıya doğru yürüdü. Ceviz ağıcından yapılmış çift kanatlı iç kapı büyük tahta bir sürgüyle arkadan sürgülenmişti. Dışarıdaki bağrış çağrış birden kesildi. Baldomero parmaklarının ucuna basarak kapıya doğru yaklaştı. Kalbi korkudan küt küt atıyordu.

Birden kapı, ardında top patlamış gibi korkunç bir sesle gümbürdedi. Ve dışarıda biriken insanlardan kana susamış bir bağrış koptu. "Kırın kapıyı yıkın! Şeytanın ailesini parçalayın!"

Baldomero o an arkasından bir ses duydu. Kalbi ağzına gelerek korku içinde döndü. Uşaklardan birisi elinde bir anahtarla titreyerek karşısında duruyordu.

Kalbi hâlâ deli gibi atarak anahtara baktı Baldomero ve "Ne oluyor?" diye sordu.

"Efendim, bu anahtar mahzendeki gizli geçidin anahtarı, geçit dışarıya açılıyor," dedi sesi titreyerek uşak. "Belki de kaçmamız gerek. Pencereden gördüm, ellerinde meşalelerle oluk oluk insan akıyor bu yöne doğru..."

Baldomero uşağın yanına gelip omzuna minnettarca dokundu. "Sen git geçidi aç. Ben Kontes'i alacağım..." Sonra merdivenlere doğru koşarken bir an başını çevirip, "Evdeki herkesi uyar ve o geçitten kaçıp gidin!" diye bağırdı.

Merdivenleri rüzgâr gibi bir hızla tırmandı. Son basamağa gelince bir an tökezler gibi oldu ama ellerinin yardımıyla düşmekten son anda kurtardı kendini.

Korkudan ve telaştan başı dönüyordu. Yukarı kata çıkınca bir an hangi yöne gideceğini şaşırdı. Öylece, şuuru kaybetmiş gibi bir süre olduğu yerde kalakaldı. Kontes'in odasının yerini unutmuştu. Birden o kadar panikledi ki neredeyse burada ne aradığını da hatırlamıyacaktı. Sakinleşmek için ciğerlerine birkaç kez derin nefes aldı. Sonra sağına soluna bakındı.

Sonunda hatırlamıştı. Kontes'in odasına doğru koştu. Ama birden Kontes'i odasının önünde üç tane adamın ortasında gördü. Bir an anlayamadı. Vicdanı o adamların Kontes'i kurtarmak için gelen evin uşak takımından birileri olduğunu umut ediyordu. Ama gözleri ve kulakları bunun böyle olmadığını söylüyordu.

Kontesin etrafındaki adamlardan bir tanesi kıyamet tellalcısı gibi kan içici bir sesle bağırıyordu.

"Gebertin kâfir karısını! Öldürün Tanrı düşmanını!"

Kapkara bir cübbeye sarınmış sakallı, kısa boylu ve yumurta göbekli bir diğeri, metale sürtülen bir bıçak gibi cırtlak bir sesle, "Piçlerini de öldürün! Piçlerini de..." diye bağırdı.

Baldomero o an zaman kavramını yitirdi. Her şey o an o kadar yavaşladı ki, belki yaşananlar saniyeler içinde olmasına rağmen ona koca bir ömür gibi hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Üzerinde yürüdüğü hasırotu serili koridor birden ayaklarının altından kayıp gitti. Koşarak attığı uzun adımlarını hızlandırmadan önce eli duvardaki pirinç başlı bir meşaleye uzandı. Gözleri ise

kana bulanmış adamların elinden kurtulmaya çalışan, saç başı dağılmış, yırtılıp sökülmiş beyaz geceliği içinde çığlık çığlığa bağırarak zavallı Kontes'teydi.

Duvardaki meşaleyi içgüdüleriyle yuvasından çıkartıp eline aldı ve adımlarını uçarcasına hızlandırdı.

Arkasındaki uzun boylu adam Kontes'i saçlarından tutup kendine doğru çekti. O yumurta göbekli kısa adamınsa ciyak ciyak sesiyle, "Şeytanın orospusu!" diye bağırarak elindeki hançere benzer bir şeyi Kontes'in karnına doğru salladığını gördü.

Koridor adeta Baldomero koştukça daha da uzuyordu. Gördükleri gerçek miydi? Bu olanlar yaşanıyor muydu gerçekten de?

Uzun boylu olan ve üzerinde köylü kıyafetleri bulunan bir diğeri Kontes'e bir yumruk salladı. Kontes'in vücudu tekrar Baldomero'nun geldiği yöne doğru döndü ve o zaman Baldomero Kontes'in karnından yaralı bir ceylan gibi sicim sicim kan aktığını gördü. Onu bir meleğe benzeten beyaz ipek geceliğinin etekliği şimdi kanlar içinde kalmış, dehşet verici bir imgeye dönmüştü onu.

Baldomero bir an Kontes'le göz göze geldi. Onun acıdan kocaman açılmış korku dolu gözlerle birinin onu kurtarması için nasıl delice baktığını gördü. O an öyle bir acıyla cızladı ki içi, adeta yüreği kanlı kanlı göğüs kafesinden sökülüp çıkartılmıştı.

"İblisin karısı!" diye bağırdı gene o yumurta göbekli ve sakallı adam. Sesi o kadar tiz ve karttı ki sadece

sesiyle bile bir insanı tiksindirebilirdi.

O an, koridorda yanan meşalelerin kehribar renkli ışığı altında havaya kalkan bir nacağın keskin parıltısıyla ışıldadı Baldomero'nun gözleri. Ağzından korku dolu bir haykırış koptu.

Nacak daha da yukarıya kalktı. Yumurta göbekli adam o iğrenç sesiyle, "Kâfirin kaltağı!" diye ciyaklayıp Carolina'nın böbreğine doğru elindeki hançeri bir kere daha salladı.

Baldomero bir kere daha bağırdı. O an Carolina'nın dehşet içindeki iri gözleri kendi gözlerini delip geçti. Carolina böbreğine yediği hançerin acısıyla acı bir çığlık daha attı. Kafasının üzerindeki balta meşalelerin ışığını etrafa saçarak inmeye başladı.

Baldomero sesi tükenircesine bir kere daha bağırdı. Ama nacağı durdurmadı.

Keskin nacak güzeller güzeli Kontes Carolina'nın başına indi. O güzel başı karpuz gibi yarıılırken narin bedeni, başından bir fıskiye gibi kan fışkırırken aşağıya doğru bir ağaç gibi dimdik devrildi.

Katillerin gözü nasıl kan bürüdüyse durmaya niyetleri yoktu. Başı parçalanan Kontes yere düştüğü halde baltalı adam baltasıyla onun vücudunu parçalamaya devam ediyor, yumurta göbekli kısa adamlarla öbür tarafta duran diğer adamsa Kontes'i tekmeleyip küfürler ediyordu.

Baldomero gördüğü bu dehşet sahnesinin gerçekliğini tam olarak idrak edemedi delice koşmaya devam

etti. Ama Kontes'in o narin vücuduna inen her balta darbesiyle koridor, kırılan ve parçalanan kemik seslerinin tokluğuyla çınılıyordu. Baltanın her darbesinde Carolina'nın parçalanan etinden koridorun duvarlarına oluk oluk kan fışkırıyordu.

Birden şakakları zonkladı Baldomero'nun. Beyninden vurulmuşa döndü. Bu gerçek olamazdı!

Baldomero gördüğü vahşetin etkisiyle korkunç bir çılgılık daha attı. Lime lime ettikleri Kontes'in cesedinin başında duran gözü kan bürümüş cani yobazlar işte o zaman Baldomero'yu fark ettiler. Yumurta göbekli kısa adam korkuyla yönünü Baldomero'ya çevirdi ve elindeki kanlı hançeri acemice ileri doğru uzattı. Ama Baldomero'nun boyu neredeyse onun iki katıydı. Göz açıp kapayıncaya kadar adamla arasındaki mesafe birkaç metreye inmişti. Meşaleyi iki elinin arasına aldı. Havaya sıçradı ve yanan meşalenin pirinç başını tüm gücüyle kısa adamın başının üzerine geçirdi.

Çarpmanın şiddetiyle, meşaledeki alevler, bir maytap şöleni gibi kıvılcım demetleri halinde sağa sola sıçrarken, yumurta göbekli adam başında koca bir yarıkla arkaya doğru kanlar içinde savruldu.

Bir kasap gibi Carolina'yı kesip doğramakla meşgul olan eli nacaklı adam birden panikledi. Gözleri korkuyla açıldı. Elindeki kanlı nacağı kendini korumak için yukarı kaldırdı. Adamın üstü başı güzel Kontes'in bedeninden fışkıran ılık kanlarla yıkanmıştı. Baldomero'nunsa kaslarına acı bir kuvvet, reflekslerine ise inanıl-

maz bir hız gelmişti. Sağ bacağını birden yukarı kaldırdı ve uzun boyunun avantajını da kullanarak adamın göğsüne uzak mesafeden şiddetli bir tekme attı. Adam geriye doğru savrularak başını duvara çarptı. Elindeki nacak tıngırtıyla yere düştü. Adam sersemlemiş bir halde yere çöktü. Baldomero elindeki meşaleyi diğerine tuttu. Ama üçüncü adam, yanında acı içinde yere çökmüş olan baltalı arkadaşının üzerinden öyle bir sıçrayıp kaçtı ki Baldomero adamı gözleriyle bile takip etme zahmetine girmedi. Tekme attığı adam bu arada kendini toparlamış ve ayağa kalkmaya çalışıyordu ama Baldomero buna izin verecek kadar ihtiyatsız değildi. Hele ki böyle dehşet verici bir anda!

Elindeki yanan meşaleyi havaya kaldırdı ve adamın yüzüne, gözüne, kafasına defalarca gözü dönmüşçesine vurdu. Ta ki adamın burnunun ağzının birbirine karıştıracak kadar kafatasını paramparça yapıncaya kadar.

Adamın darmadağın ettiği başından kanlı bir et yığını gibi kanlar fışkırtarak vücudunu oracığa yığdı. Alnından boncuk boncuk terler dökülürken yorgunluktan vurmayı kesti. Elindeki meşalenin pirinç başlığı kıpkızıl kana, ete ve kemik parçalarına bulanmıştı. Etrafta başka kimse var mı diye nefes nefese baktı. Güvenliği sağladığına emin olunca dehşet içindeki gözlerini yerde hiç kılmıdamadan yatan Kontes'e eğdi.

Uzun, ipeksi saçları kan revan olmuştu. Bedeni, o ince bedenini saran beyaz geceliği değişik tonlarda kan

renkleriyle yıkanmıştı. Baltanın açtığı yarıkların birçoğundan hâlâ ılık ılık kan süzülüyordu. Yattığı yer kocaman bir kan gölüne dönmüştü. Baldomero, Kontes'in kafasının tepesine, baltanın etkisiyle yarısına kadar yarılmış, akan kanlar yüzünden bakır rengine bulayarak keçeleşmiş saçlarına ve başına baktı inanamayarak.

Baldomero bir an bayılacak gibi oldu. Kontes'in bedenini tutup çevirmek ve o güzel yüzüne son bir kerecik daha olsun bakmak istedi.

Ama yapamadı! Yapamazdı!

Aylarca ona dokunabilmek için bir mangal gibi yanıp tutuşmuş olan yüreği, şimdi onun yobaz caniler tarafından lime lime doğranan bedenine dokunmaya nasıl dayanacaktı? Onun eskiden içleri yaşam dolu ışıklarla parlayan ama şimdi kapkaranlık iki kuyuya dönüşen kararmış gözlerine nasıl bakacaktı? Ve elleriyle onun bedenini kaldırıp taşısa bile, onun aşkıyla dolup taşan kalbi bu acıyı nasıl sırtlanacaktı?

Tüm bunlar bir kâbus olmalıydı. Bir insanın hayatında sadece kâbuslarında karşılaşılabileceği türden bir şeydi bu yaşananlar. Gerçeklik duygusunu yitirerek titreye titreye elindeki meşaleyi yere attı. Sırtını sevdiği kadının ölü bedenine dönüp oradan acı içinde uzaklaşırken, yere bıraktığı meşalenin alevleri, zemindeki hasırotunu tutuşturdu.

Alevler, güzel kokması için her gün esans ve alkol suyuyla yıkanan hasırotunu bir anda tutuşturmuş ve birkaç kalp atımı sürede Kontes'in kanlar içindeki bedenini yakıcı kolları arasına almıştı bile.

Baldomero titreyerek ve hıçkırıklarını tutarak odasına gitti. Şuurunu yitirmiş gibiydi. “Bu olamaz, bu olamaz!” diye sayıklıyor sendeliyordu. “Bunlar gerçek olamaz!”

Kapısını kapayıp öylece durdu bir an. Başı dönüyor, kulaklarında hâlâ kemik ve et sesleri yankılanıyordu. Kulak memelerinin korkunç bir şekilde sızladığını hissetti o an ve burnunun ucunda tuzlu, acı bir yanma duydu.

Evin arka tarafından, aşağıdan gelen canilerin bağırması onu kendine getirdi. “Yakın şeytanın evini! Yakın her yeri!” diye bağırıyorlardı.

Birden kendini masasının önünde buldu. Çekmeceyi açtı. Kont Decarreau’ndan kazandığı paraları sakladığı meşe bir kese vardı. Hemen cebine koydu. Çıkmadan önce gardıroptaki giysilerin arasına sakladığı, Carolina için yazdığı aşk mektuplarını hıçkırıklarını tutarak, ona duyduğu aşktan kalan son yadigâr olarak yanına almayı ihmal etmedi.

Bir an önce aşağıya inip, genç uşağın söylediği geçidi bulup buradan kaçmak istiyordu.

Tam kapıyı açmıştı ki birden bacaklarının önünde bir şey fark etti.

İkizleri...

Onları tamamen unutmuştu. Başını eğip yüzlerine baktı, ikizler belki de neler olup bittiğinin farkında bile değillerdi. Donuk bakışlarla Baldomero’yu derin derin süzüyorlardı.

Baldomero onları götüremezdi. Çocuklara son bir kez bakıp koşar adım yanlarından geçti. Merdivenlere inmek için koridorun köşesini dönüyordu ki ikizlerden birisi "Baba," diye seslendi ona. "Baba bizi de götür!"

Baldomero bir an duvara çarpmış gibi duraksadı. Boğazında bir şey düğümlendi. "Ben sizin babanız değilim," dedi. İçi acıyla parçalansa da kararından vazgeçemezdi. Kulaklarını tıkayarak hızla merdivenlere yöneldi.

"Baba bizi de götür!" diye bağırdı öteki ikiz de acı içinde. Ama Baldomero çoktan gözden kaybolmuştu.

İkizler sessizce yere çöktüler. Koridorun öbür ucunda başlayan yangın hızla bulundukları yere doğru yaklaşıyordu. İkizler ümitsizlik içinde birbirlerine sarıldılar ve ağlamaya başladılar. Sıcaklık artıyor, dumanlar etraflarını sarıyordu.

Tam bu sırada bir el onları kucakladı. Yüzlerini çevirdiklerinde Baldomero'nun ağlamaklı yüzüyle karşılaştılar. İspanyol ressam, gözleri nemli bir halde çocuklara sınımsıkı sarıldı. Yanaklarına birer öpücük kondurdu. Ve güçlü kolları arasına alıp onları kucakladı. "Sizi buradan çıkartacağım," dedi ve duman onları yutmadan önce çocukları kucağına alarak merdivenlere doğru koşturdu.

Şato alevler içinde yanıyordu. Gizli bir tünelden dışarıya çıkan is ve pas içindeki Baldomero, şatonun üzerinden yükselip göğü siyaha boğan dumanlara baktı. Sonra arkasına dönüp tüneldeki koşuşturmaca sırasında nefes nefese kalan ikizlere baktı. "Uzun bir yolumuz var

çocuklar," dedi. "Ama ne olursa olsun sizi asla bırakmayacağım!"

İkizler Baldomero'nun bacaklarına sevgiyle sarıldılar. Baldomero'nun gözlerinden iki damla yaş yanaklarından süzülerek ikizlerin başlarına damladı.

Baldomero'nun şeytanın çocukları diye gördüğü Kont Decarreau'nun suskun ikizleri, belki de Baldomero'nun içindeki insanlığı ortaya çıkartmışlar ve ona fedakârlığı, kendini başkalarının sevgisine adamayı ve karşılık beklemeden sevmeyi öğretmişlerdi.

Bölüm

12

18 YIL SONRA...

On beş yaşındaki Sinyorita Osana, haberi alınca, üzerine vişneçürüğü renginde kadife halı serilmiş merdivenlerin basamaklarından koşarak salona indi. Nedimesinden, portresini yapacak ressamın gelmiş olduğunu duyunca heyecandan kalbi pır pır atmaya başlamıştı. İçeri girip de salonun ortasında, kâhyayla konuşan yirmili yaşlarda, uzun boylu, yakışıklı ve şık giyimli beyi görünce birden durdu.

Genç adam bu güzel Sinyorita'yla tanışmak için yüzünde sıcak bir gülümseme ve kendinden emin adımlarla yaklaştı. Genç Sinyorita'nın bir mermer gibi beyaz ve pamuk gibi yumuşak elini tutup dudaklarına götürdü. Heyecanlı ama akıcı bir sesle, "Kendimi sizi tanıtmaktan şeref duyuyorum sinyoritam. Ben, babanızın sizin portrenizi yapmak için kiraladığı ressam Arsenios Cesar'ım," dedi.

Adamın elleri hâlâ sinyoritanın elinde, gözleri ise Osana'nın çivit mavisî gözlerinin derinliklerindeydi. Osana bu yakışıklı ve nazik adamı daha ilk görüşte çok beğenmişti. Utangaçça gülümseyerek gözlerini yere eğdi.

Ressama içecek bir şeyler ikram ettikten sonra kâhya onu evin arka tarafındaki limonluğa götürdü. İçeride bir şövale ve şövalenin yanındaki maun sehpanın üzerinde fırça boya takımları vardı.

Cesar, resim yapmak için ışığın çok iyi gelmesini istiyordu. Kabul salonu dışında malikânenin çoğu odası küçük ve karanlıktı. Bu yüzden evin kâhyası, Osana'nın babasından izin aldıktan sonra, öğleden sonraları akşam karanlığına kadar güneşin cepheden geldiği, arka taraftaki limonluğu hazırlatmıştı. Portre bitene kadar Sinyorita Osana'ya göz kulak olması içinse dadısı limonlukta onlarla beraber oturacaktı.

Ressam Cesar, cilalı tahta paletin üzerine boyaları akıtırken, limonluğun kapısında Sinyorita Osana ile dadısı belirdi.

Cesar ayağa kalkıp başını eğerek Sinyorita'yı selamladı. Osana yüzünde mahcup bir ifadeyle, Cesar'ın gözlerinden gözlerini kaçırmaya gayret ederek karşıdaki koltuğa oturdu.

Cesar'a kaçamak bir bakış atıp tekrar gözlerini kaçırdı. Cesar'sa gözlerini Osana'dan ayıramıyordu. Hayatı boyunca böyle bir güzellik görmemişti. On beş yaşında olmasına rağmen, alımlı vücut hatları genç kıızı olduğundan birkaç yaş daha büyük gösteriyordu.

Dadısı, Cesar'ın uygunsuz bakışlarla Sinyorita Osana'yı süzdüğünü görünce genzinden öksürük sesi çıkartıp oturacağı iskemleyi takırdattı. Cesar hemen elindeki palete döndü ve boyaları akıtmaya devam etti. Sonra "Hazırsanız Sinyorita, başınızı dik tutun, önce deseninizi çizeceğim," diyerek ince uçlu bir fırçayı küçük yağ çanağına batırdı, sonra ucunu paletindeki açık kahverengi boyaya bulayıp tuvaline sürmeye başladı.

Günler hızla akıp geçiyordu. Cesar her gün öğlen, atıyla Baron Vagner'in malikânesine geliyor, kendisine ikram edilen birkaç kadeh içecek ve doyurucu bir yemekten sonra Sinyorita Osana ve dadısıyla birlikte evin arka bahçesindeki limonluğa çekiliyorlar, iki saat kadar çalışıyorlardı.

Cesar, resmi yaparken dadı da bir köşede örgü örüyor, arada bir kuşkulu bakışlarla Cesar'la Osana'yı süzmeyi ihmal etmiyordu. Bazen de kalkıp Cesar'ın yanına geliyor, resme bakıp çok yavaş ilerleyen çalışmayı bir şeye benzetemeyip dudaklarını kıvrarak beğenmediğini ifade ediyordu.

Çalışmalar sürerken Sinyorita Osana ile Cesar'ın sık sık gözleri birbiriyle buluşuyordu. İlk başlarda Sinyorita Osana gözlerini kaçırıyordu. Ama zamanla gözleri daha sık kesişir olmuştu ve Sinyorita Osana her geçen gün Cesar'ın gözlerine daha uzun bakar olmuştu.

Cesar resmi yedi gün içinde bitireceğini söylemişti ama içinden bu resmi bitirmek hiç gelmiyordu.

Cesar'ın içinde daha önce hissetmediği duygular

uyanmaya başlamıştı. Sinyorita Osana'nın gözlerine bakarken kalbi derin ve güçlü bir ürpertiyle boğazından çıkacakmış gibi çarpıyor, avuçlarında ve alnında ter damlaları birikiyor, nefesi kesiliyordu. Osana'nın o derin mavi gözlerinden saçılan yaşam dolu o mavi parıltı, Cesar'ın tüm dünyasını ıslıl ıslıl dolduruyordu. Gözleri Osana dışında hiçbir şeyi görmek istemiyordu.

Ertesi gün yağmurlu bir hava vardı. Sağanak yağmur her yanı çamur etmişti. Sinyorita Osana yağmur yüzünden Cesar'ın gelmeyeceğinden korkuyordu. Fakat Cesar, her gün geldiği saatten biraz daha geç de olsa malikâneye gelmiş ve dadısıyla birlikte Osana'yı alarak limonluğa geçmişlerdi.

Cesar, o gün duygularını açmaya kesin kararlıydı. Fakat dadısı sürekli başlarındayken bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Sinyorita Osana'nın resmini yaptığı iki saat boyunca dadı limonluktan bir saniyeliğine olsun ayrılmamıştı. Oysa geçen günlerde tuvalet ihtiyacını karşılamak için beş dakikalığına da olsa onları yalnız bırakmıştı. Ama Cesar heyecandan Osana'ya duygularını açamamış öylece bakışıp gülümsemişlerdi.

Resmi bitirmesine çok az kalmıştı. Eğer ağırdan almasaydı bu gün bile bitirebilirdi. Ama Osana'ya onu sevdiğini söylemeden buradan ayrılmak istemiyordu.

Fırçalarını temizlerken, Osana poz verdiği koltuktan kalkıp resmin başına geldi. Tatlı, yumuşacık bir sesle, "Ben bu kadar güzel miyim?" diye sordu.

Cesar gülümsedi. "Daha da güzelsiniz Sinyorita;

ama ben sizin güzelliğinizi olduğu gibi yansıtacak kadar yetenekli değilim.”

Örgü örerken sandalyesinde uyuya kalmış olan dadı konuşmaları duyunca birden hareketlenip onların yanına geldi ve Osana’yı kolundan tuttuğu gibi dışarıya sürükledi. Kapıdan çıkarken Osana, “Sanırım yarın resim bitecek?” diye seslendi.

Cesar sikkın bir sesle, “Korkarım,” diye cevapladı.

Kafasını çevirmeden önce Osana’nın dudakları hafifçe kıvrılırken, yanağında küçük bir gamze belirdi.

Cesar, yakınlardaki bir çiftlik evinde kiraladığı tek göz eve geri döndü. İçinde tarifsiz bir gerginlik ve ümitsizlik vardı. Yarın Osana’nın portresi bitecekti. Bu gün o kadar ağırdan almıştı ki işi ancak bu şekilde bir gün daha uzatabilmişti. Artık daha fazla erteleyemezdi. Zaten söz verdiği süreden iki gün geçmişti.

Yatağına uzandı. Sanki yanında Osana varmış gibi bir elini yatağının üzerinde gezdirdi. “O da beni seviyor mu acaba? Peki, ona nasıl açacağım kendimi? Yarın son gün...” diye düşündü.

Birden aklına onu yetiştiren eğitimcisi, üstat Baldomero geldi. Onun, eskiden çılgınlar gibi sevdiği bir kadına yazdığı mektupları bulmuştu bundan beş sene kadar önce. Çok duygulu, tutku dolu mektuplardı. Yazdıklarında, büyük bir aşkın yüreğine açtığı yaralarından damlayan kan izleri vardı. Elzem ama umut kokan ölümcül bir sevdanın kelimeleriyle doluydu mektupları.

“Mektup yazmalıyım ona...”

Hemen çantasından yazı takımını çıkarttı. Ve Osana'ya duygularını anlatan bir mektup yazmaya başladı.

Mektubu bitirdikten sonra altına imzasını attı ve Osana cevap yazar diye kaldığı yeri tarif edip ertesi gün Osana'ya vermek için mektubu katlayarak ceketinin cebine koydu. Sonra da bir an önce ertesi gün olması için dua ederek erkenden yattı. Fakat uykusu tatlı ve heyecanlı ürpermelerle defalarca bölünerek sabahı zor etti.

Aradan bir hafta geçmişti. Cesar ümitsizlik içinde kiraladığı kulübede bekliyordu.

Yüreği korku, ümitsizlik, umut, hüznün, tutku ve çaresizlik hisleri içinde çözülmesi zor bir düğüm gibi karmakarışık bir yumak olmuştu. Sinyorita Osana'dan geciken cevap, karanlık ve ağır bir duvar gibi etrafını ümitsizlik hissiyle kuşatmıştı.

Cesar birkaç gün daha haber alamazsa ona bir mektup daha yazmayı kafasına koymuştu. "Kesin bir aksilik olmuş olmalı," diye düşünüyordu.

Üstadı Baldomero'nun bir sözünü hatırladı birden, henüz Cesar on dört yaşındayken ikiz kardeşiyle birlikte onları bir şevk hanına götürürken söylemişti onlara.

"Kadınlar çabuk açan çiçekler değildir, zahmet, ilgi ve şefkat isterler. Tıpkı suyun parçaladığı bir kaya gibidirler, su gibi yumuşak, ama sabırlı ve her zaman kararlı olmalısınız..."

Öyleyse Osana'ya bir mektup daha yazmalıydı. Zaten bu kadar süre niye beklemişti ki?

Hemen yeni bir mektup yazmaya başladı. Bu sefer

ki daha duygulu, daha derin, daha şiirsel olmalıydı.

Ertesi gün sabah saatlerinde çalınan kapı sesiyle gözlerini açtı. Kulübesi köyün dışındaydı. Eskiden avcılar kullanıyordu. O toprakların sahibi olan zengin bir sinyor, bu kulübeyi bakım yaptırarak kiraya vermişti.

Yatağından kalkıp uykulu gözlerle kapıyı açtı. Sabahın bu erken saatinde kapısını ancak kirayı istemeye gelen kâhyanın çalabileceğini düşünerek huysuz bir şekilde kapıyı açtı.

Bir an hayal gördüğünü sanarak bayılacak gibi oldu. Ellerini gözlerinin üzerine siper edip kamaşan gözlerini birkaç kere açıp kapattı.

“Bu kadar geç kalkmak insanı güçten düşürür,” dedi karşısındaki, yumuşak, mahcup bir sesle.

Cesar kendini toparlamaya çalıştı. Üzerinde gece yatarken giydiği beyaz entarisi vardı ve saç başı darıma-
dağınaktı. Ne yapacağını bilemedi. Öylece durmuş, karşısında onu şefkatli bakışlarla süzen Osana’ya bakarken arkadan bir ses duydu:

“Sinyorita fazla zamanımız yok! Hemen gitmemiz gerek!”

Osana yüzünü arkadaki arabanın üstünden ona seslenen dadıya kızgın bakışlarla çevirip, “Tamam dadı-
cığım tamam,” diye seslendi. Sonra yüzünü tekrar Cesar’a çevirdi. Başında yüzünü örten dantelli, bej renkli bir şapka vardı. Yüzündeki danteli yukarı kaldırdı. “Beni tanımadın mı yoksa?”

“Osana,” diyebildi Cesar. “Sensin...”

Osana gülümsedi, çantasından bir mektup çıkartıp uzattı. Sonra utangaçça arkasına dönüp arabaya doğru koşar adım ilerledi. Cesar elinde mektupla yalın ayak dışarı çıktı ve gıcırdayan tekerleklerinden toz toprak saçarak uzaklaşan arabaya bakarak Tanrı'ya bunun bir rüya olmaması için dua etmeye başladı.

Evine girdiğinde yırtarcasına mektubu açtı. Odaya birden Osana'nın o mis gibi kokan gül parfümü kokusu yayılmıştı.

"Sinyor, yazdıklarınıza nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Sizin yüreğinizden kopan o güzel kelimelere layık bir insan mıyım gerçekten de? Benim size bir şeyler yazmaya, yazsam bile göndermeye imkânım yok. Ama bu gece yarısı limonluğa gelin ve o güzel yüreğinizde açan gülleri bana koklatın..."

Prensesiniz Osana

O an herhalde dünyanın en mutlu erkeği Arsenios Cesar olmalıydı. Mutluluktan ve şaşkınlıktan eli ayağına dolaşarak yatağına oturdu. Bayılmamak için ciğerlerine burnundan birkaç kere derin nefes aldı. Osana'nın yazdıklarını bir kere daha okudu.

Sonra mutluluktan bir çılgılık atarak havaya sıçradı. "O da beni seviyor!" diye bağırdı. "O da beni seviyor!"

Gece yarısına doğru yola çıktı. Hava kuru ve serindi. Birkaç gündür yağmur yağmıyordu. Gökte parlayan ay yolunu kolayca görmesini sağlıyordu.

Atı malikâneye gelmeden birkaç yüz metre uzak-

lıktaki koruluğun çıkışındaki bir ağaca bağladı ve yoluna yürüyerek devam etti. Kalbi Osana'yı görecek olmaktan dolayı bir kelebek gibi pır pır ediyordu. Limonluğun önüne geldiğindeyse neredeyse nabızı durmak üzereydi. Sessizce kapısını açıp içeri girdi.

İçinden, "Acaba Osana ne zaman gelecek?" diye soruyordu ki karanlığın içinden gelen bir ses korkudan sessiz bir çığlık atmasına neden oldu.

"Sinyor siz misiniz?"

"Oh Tanrım!"

"Korkmayın lütfen, benim."

Karanlığın içinden bir gölgenin kendisine doğru ağır ağır yaklaştığını fark etti. Önüne gelip durduğunda limonluğun camlarından süzülen gümüşü renkli ay ışıkları Sinyorita Osana'nın o bembeyaz yüzünü aydınlatmıştı.

Cesar adeta bir rüyadaymış gibi donup kalmıştı. Bu şaşkın ama derin bakışlardan mahcup olan Osana, pembeleşen yüzünü hafifçe önüne eğip ellerini önünde kavuşturdu.

Şaşkınlığını üzerinden atınca fısıltılı ve çekingen bir sesle, "Yüce Tanrım, o kadar güzelsiniz ki!" diye geveledi Cesar.

Osana o derin mavi gözlerini ıslıl ıslıl bakışlarla Cesar'ın siyah gözlerine daldırdı. "Siz de çok farklı birisiniz," dedi.

"Nasıl?"

O kadar utangaçtı ki konuşamadı bir an. "Farklı işte," diyebilirdi.

Bir an sessizlik çöktü aralarına. "Oturalım mı?" diye sordu Osana.

Cesar başını salladı. Limonluğun arka tarafına doğru yürüdüler. Cesar'ın ayağı bir şeye takıldı ve yere düşmekten son anda toparladı kendini. Osana sessizce güldü. "Dikkatli olun, beni izleyin."

İçgüdülerini el ele tutuşturdu onları. Osana onu arka tarafa götürdü. Sırtlarını ahşap duvara verip yere oturdular. Bir süre o anın büyüsunü bozmamak için sessizliği dinlediler.

"Ben ilk defa," diye başladı sonra Osana, sesi heyecandan titrerken. "İlk defa bir erkekle baş başa kalıyorum."

Cesar ince parmaklarını Osana'nın ipeksi sarı saçlarına götürdü. Sonra usulca yanağını okşadı. Osana okşanmaya hasret bir kedi gibi heyecanlı ve sevgi dolu bir ifadeyle yüzünü ona doğru yaklaştırdı. Sonra Cesar elini yavaşça onun ensesine götürdü. Yüzünü kendisine çevirip dudaklarını usulca dudaklarına yapıştırdı.

Osana nefesi kesilmiş bir şekilde dudaklarını Cesar'ın ateşli dudaklarından çekti. Tüm vücudu ateşler içinde titriyordu. Nefes nefese kalmış bir halde "Dur," dedi. "Ben, ben çok şaşkınım. İçimde sana karşı koyamadığım bir şey var. Benden faydalanmayacaksın değil mi?"

Cesar, Osana'nın ne söylediğini anlamıyormuş gibi boş boş baktı. Tutku ve sabırsızlık dolu bakışlarını onun gözlerinde, alev kırmızısı dudaklarında ve dolgun gö-

ğüslerinde gezdiriyordu. "Seni seviyorum," dedi sonra ansızın. "Seni seviyorum Osana. Seni deliler gibi seviyorum!"

Aniden dudakları tekrar birleşti. Cesar onun dudaklarını tutkuyla ağzının içine almış, yumuşak ısırıklarla eze eze, uzun uzun, tadına doyamadan öpüyordu. Adeta güneşe, suya, havaya hasret kalmış bir kürek mahkûmu gibi, Osana'nın dudaklarını kana kana içiyor, gözlerindeki ışığı gözleriyle emiyor, saçlarının gül kokusunu ciğerlerine çekiyordu.

Osana'nın genç ve tecrübesiz bedeni, Cesar'ın maharetli ellerinin arasında zevkten kıvranmaya başlamıştı. Gözlerini sımsıkı kapamış, Cesar'ın ferah nefesi kendi soluğuna karışırken, teni tatlı bir utanç ve karşı konulamaz bir arzuyla usul usul titretmeye başlamıştı. Osana vücudunun daha önce bu kadar güzel bir dürtüyle ürperdiğini hatırlamıyor ve bu mutlu anın sarhoşluğunda ruhunun cennete havalandığını hissediyordu.

Heyecandan ve şevkten nefesi kesilmiş bir halde "Hayır," diye inledi. "Cesar, ne olur artık yapma!"

Bu satır kadar keskin ses karşısında Cesar birden kendine gelip yutkundü. Elleri ve dudakları arasında zevkten inleyip kasılan kıza şefkat ve arzuyla baktı. Osana'nın mangal gibi yanan kasıkları arasında dolanan terden ve başka sıvılardan yapış yapış olan elini yavaşça çekti. Derin bir soluk alıp duvara sırtını dayadı. "Özür dilerim," dedi göğsü hızla inip kalkarken. "Ben... Ben ateş gibi yanıyorum. Ah Osana, tatlı aşkım benim, ben

sana sırılsıklam âşık oldum. Kalbim senin aşkınla dolup taşı.”

Osana mutluluktan havalarda uçarak yüzünü genç Cesar’a çevirdi. “Sarıl bana,” dedi. “Sevgilim sarıl bana!”

Cesar Osana’ya sarıldı ve birlikte uyum içinde atan kalplerinin sesini dinleyerek uzun bir süre öylece kaldılar.

Bölüm

13

Aradan beş gün geçmişti. Her gece, Cesar ile genç Sin-yorita Osana aynı limonlukta gizlice buluşuyorlar, birbirlerine tatlı aşk sözleri fısıldıyor, ruhlarının cennette olduğunu hayal ederek öpüşüp koklaşıyorlardı.

O gece yine buluşmuşlardı. Cesar, Osana'yı öperken onun aklının başka bir yerde olduğunu fark etti.

"Neyin var çiçeğim? Neden dalgınsın? Yoksa artık beni sevmiyor musun?"

Osana sitemli bir sesle, "Hayır Cesar, bir daha böyle bir söz duymayayım dudaklarından," diye kızdı ona.

"O halde, ne oldu? Bedenin burada ama ruhun başka bir yerde!"

Osana başını üzgünce yere eğdi. Cesar'dan sakladığı şeyin onun ruhunu kemirip bitirdiği belli oluyordu. Cesar tatlı bir sesle Osana'nun ona açılmasını istedi. "Lütfen aşkım, söyle seni üzen şey ne?"

"Beni evlendirecekler," dedi Osana. Sonra hıçkırarak ağlamaya başladı.

Cesar'ın başından aşağı kaynar sular dökülmüştü.

“Ne? Nasıl? Kim? Kimle?”

“Barro Vero Kontu’nun oğlu Luciano Paulista ile...”

“Bir kont ha, bir kontun oğluyla! Ne kadar güzel!” Cesar sinirden burnundan soluyordu. Osana’nın yanından kalkıp limonlukta gezinmeye başladı. “Bir kont, bir kont aman ne güzel!”

Osana hıçkırıklarını tutarak, “Sakin olur musun biraz!” diye seslendi. “Zaten içim parçalanıyor.”

Cesar bir çocuk gibi kırılgan ve masum bir serzenişle ona seslenen sevgilisinin önünde diz çöküp ellerini tuttu. “Aşkım üzülme sen. Ama, ama ne yapacağız?”

Osana sevgilisinin gözlerinin derinliklerine baktı. Şefkat, ilgi, sabır ve sahiplenilme isteyen gözlerle, masum masum baktı.

Cesar anlamıştı. Yüreği birden hopladı. “Sevgilim, sen ciddi misin?”

“Sevmiyor musun beni Cesar?”

Cesar sevgilisinin elini kalbinin üzerine koydu ve sevgi dolu bir sesle, “Canımdan bile çok seviyorum.”

“O zaman kaçacağız. Başka yolu yok.”

Cesar başını salladı. “Ne zaman?”

“Yarın gece. Ben yanıma birkaç parça eşyayı alacağım.”

“Tamam sevgilim, yarın buradan çok uzaklara gideceğiz.”

Cesar atıyla gecenin karanlığında evine giderken çok şiddetli bir iç çatışma yaşamaya başlamıştı. Osana

onu fakir bir ressam zannediyordu. Ressam olduğu doğruydum ama fakir değildi.

Çünkü o, yıllar önce engizisyon tarafından yakılarak idam edilen Kont Milton Luiz Decarreau'nun oğluydu ve şu an Sao Paulo'da yaşayan Dük Joao Paulo Granza'nın himayesi altındaydı. Dük herkese onu ve ikiz kardeşini öz yeğeni olarak takdim etmişti.

Ama Cesar, Dük Granza'nın himayesini reddedip birkaç yıl önce kaçmıştı. Çünkü dayısının onunla ve ikiz kardeşiyle ilgili başka planları vardı. Ve Cesar, kendi iradesi dışında gelişen farmasonik planların bir parçası olmaktan artık bıkip usanmıştı.

Aklına tekrar yıllar önce, Mesquita'da madende ikiz kardeşiyle gördüğü o korkunç sahneler aklına geldi ve tüyleri birden diken diken oldu. Zaten bu acıları tekrar yaşamamak için dayısını ve ikiz kardeşini terk edip buralara kaçmıştı.

Sao Paulo'dan kaçtıktan sonra kent kent dolaşmıştı. Çiftliklerde ırgatlık, çobanlık, hayvan bakıcılığı; kentlerde ise garsonluk, boyacılık ve ressamlık yapmıştı.

En son birkaç ay önce şu an kirada kaldığı evin sahibinin portresini yapmış ve ondan aldığı paralarla kulübeyi kiralamıştı.

Sinyorita Osana daha on beş yaşındaydı. Rahata zenginliğe bolluğa alışmıştı. Gardrobunda onlarca giysi, sofrasında çeşit çeşit yemekler, emrinde onlarca uşak vardı.

Nereye gideceklerdi birlikte?

Dünyayı tanımayan, şatafatlı malikânesinin sınırları dışına çıkmayan Sinyorita Osana'nın salaş bir köy hanında içi sinek dolu bir çorba içmeye bile katlanamayacağına emindi Cesar.

Öyleyse ne yapacaktı?

Ona bu kötülüğü yapabilir miydi? Onu alıştığı hayattan kopartıp fakirliğe, yokluğa, belirsiz bir geleceğe sürükleyebilir miydi?

Yapamazdı. Ama onu çok seviyordu. Onsuz da yapamazdı.

Cesar bütün gece uyumadı. Saatlerce düşündü ve kararını verdi. Osana'yı kendisiyle birlikte karanlık bir geleceğe götüremezdi. Hemen Sao Paulo'ya gidecekler ve dayısı Dük Joao Paulo Granza'nın huzuruna çıkacaklardı. Eğer affederse, ki Cesar dayısının kesinlikle kendisini affedeceğine emindi, hemen evlenecekler ve orada dayısının kendilerine armağan edeceği bir malikânede yaşamaya başlayacaklardı. Böylece ne küçük Osana alıştığı rahat hayattan kopacak ne de Cesar onsuz kalacaktı.

Fakat Dük Joao Paulo Granza'nın planları? Cesar'ı kesinlikle rahat bırakmayacaktı. Hem de yapacağı bu iyiliklerden sonra. Tekrar ikiz kardeşiyle birlikte onu planlarının içine katacaktı.

Cesar tekrar Mason planlarının içinde yer almayı istemese de Osana'yı çok sevdiği için buna bile katlanmaya razı olmuştu. Osana için her şeyi ama her şeyi yapardı. Onu kendi mutluluğundan bile vazgeçecek kadar çok seviyordu çünkü.

Gece yarısına doğru her zamanki yoldan Baron Vagner'in malikânesine doğru sürdü atını. Kuru, sakın, ılık bir hava vardı. Gökteki yıldızlar neşe içinde pır pır ediyordu. Günlerdir yağmur yağmıyordu. Bu iyiydi. Çünkü eğer Baron'un adamları onların peşinden gelmeye kalkarsa, izlerini takip etmeleri zorlaşacaktı.

Atını her zamanki gibi koruluktan çıkmadan önce bir ağacın dalına bağladı. Sonra küçük otlarla kaplı arazide yürüyüp malikânenin arka bahçesinin duvarı önüne geldi. İlk geldiği sefer, tarladan büyük bir taş parçası sürükleyip duvara dayamış, sonra da taşın üzerine çıkıp taş duvarın üzerindeki gediklere çizmelerini sokarak tırmanmıştı.

Duvarın üzerine çıkınca kendini hemen bahçeye bıraktı. Kedi gibi dört ayaküstüne düşünce ayağa kalktı. Etrafta kimsenin olmadığına emin olunca sessiz adımlarla ilerdeki karartıya doğru yürüdü. Orası Osana'yla her gece gizli gizli buluştukları limonluktu.

Kalbi heyecandan pır pır ederek limonluğun kapısını açtı. İçeri girip etrafına bakındı.

Limonluğun karanlık arka tarafına doğru sessizce yürüdü. Tam koltuğun önüne gelmişti ki kınından çekilen bir kılıç sesi onu irkiltti.

Başını korkuyla sağına çevirince gırtlığına hafifçe batan bir kılıcın soğuk tehdidini hissetti.

"Birine mi bakmıştınız sinyor?" dedi kılıcın sahibi. Kısık sesinde alaycı ve tehdit yüklü bir ton vardı.

Cesar birden donup kaldı. Hiçbir şey söyleyemedi.

Bu sıra limonluğun karanlık diplerinde hareketlenmeler oldu. Karanlığın içinden birkaç gölge daha çıkıp geldi. Sonra bir tanesi elinde tuttuğu bir gaz lambasının fitilini tutuşturup Cesar'ın yüzüne doğru kaldırdı.

"Bakın hele, bakın," dedi lambayı tutan adamın yanındaki diğer adam alaycı bir sesle. "Bu bizim ressam değil mi? Hayırdır, boyalarını mı unutun burada yoksa?" Bu sesin sahibini tanıdı Cesar. Bu adam Baron'un kâhyasıydı.

Elindeki kılıcı Cesar'ın boğazına dayayan adam, "Gidin ve Luciano Paulista'ya haber verin, avı yakaladık," diye seslendi emrivaki bir sesle.

Kâhya yanındaki adamın elinden feneri aldı ve adama başıyla gitmesi için işaret etti. Cesar, eli kılıçlı adamın söylediği ismi hemen hatırlamıştı. Luciano Paulista, Osana'nın müstakbel nişanlısıydı. Demek ki her şeyi öğrenmişti.

"Osana nerede?" diye sordu Cesar.

"Kapa çeneni!" diye hırladı kâhya. "Sinyorita'nın adını o pis ağzına alma!"

Cesar yırtıcı bir hayvan gibi bakışlarını kâhyaya dikti. Kılıçlı adam kâhyaya, "Üzerini ara," diye emirde bulundu.

Cesar, "Üzerimde bir şey yok," dese de kâhya onun üzerini aradı.

Beş dakika sonra limonluğa ellerinde gaz lambalarıyla beş kişi geldi. Bu adamlardan bir tanesi Osana'nın

babası Baron Vagner, diğeri ise otuzlu yaşlarda, giyiminden bir seçkin olduğu anlaşılan uzun boylu, ince bıyıklı, yeşil gözlü, kemer burunlu bir adamdı.

Kâhya ve kılıklı adam onlar geldiğinde Cesar'ı bir mahkûm gibi koltuğa oturtmuşlar başında bekliyorlardı.

Baron, Cesar'ın başına dikildi hemen. "Siz kendinizi ne zannediyorsunuz? Size para verdim. Karnınızı doyurdum. Ama siz..."

Yanındaki yeşil gözlü adam sakinleştirmek ister gibi Baron'un göğsüne elini koydu.

"Sinyor, bu meseleyi bana bırakın artık. Bunu ben halledeceğim."

Baron elleriyle yüzünü örttü. Hüzünlü bir sesle, "Böyle bir şey nasıl oldu anlamadım, kızımı biz çok iyi yetiştirdik. Bunda başka bir iş var..."

Yeşil gözlü adam dalkavuk bir sesle, "Merak etmeyin efendim, üzülmeyin siz, ben halledeceğim," dedi tekrar.

Baron yüzünü pişmanlık içinde ona kaldırdı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum Vikont Luciano. Çok müteessirim. Size karşı çok mahcubum."

"Lütfen üzülmeyin sinyor, bu şeytan kızınızı nasıl baştan çıkarmış ben öğreneceğim."

"Onun bir suçu yok!" diye bağırdı Cesar. "Tüm suç benim."

"Kes!" sesini dedi Luciano Paulista. "Sana bir soru sorulduğunda cevap ver!"

Baron'un gözlerinde birden ürkütücü bir parıl-

dama oldu. "Ya, ya olduysa... Ya kızımın bu adam, alnımıza kara bir leke gibi sürülecek olan o günahı işledilerse?"

Luciano Paulista yüzünü haşın, ürkütücü bir bakışla Cesar'a dikti. "Bunu ben öğrenirim efendim, merak buyurmayınız siz!"

Cesar'ı dışarı çıkardılar. Sonra bir ata bindirdiler ve önde Luciano Paulista, etrafında ise beş tane silahlı adamla birlikte karanlığın içinde kayboldular.

Cesar, ne söyleyeceğini ne yapacağını bilmiyordu. Bu nasıl olmuştu? Nasıl öğrenmişlerdi? Tam da kaçacakları gün... "Keşke" diye hayıflandı Cesar, "Keşke dün gece kaçısaydık, keşke!"

Onu ormanın içine götürdüler. Luciano Paulista'nın adamları onu attan indirdi ve birden vurmaya başladılar. Karnına, çenesine, suratına acımasızca vuruyorlardı.

"Söyle köpek!" diye bağırdı Paulista. "Söyle köpek! Kız hâlâ bakire mi değil mi? Doğruyu söyle yoksa seni gebertirim."

Ama Cesar'a konuşma fırsatı vermiyordu adamlar. Ardı ardına tekmelerini ve yumruklarını patlatıyorlardı. Cesar'ın yüzü birden kan içinde kalmıştı. Acı izinde kıvrılarak yere yığıldı. Adamlar onun ellerini ve ayaklarını tuttular. Luciano Paulista tek dizi üzerinde onun yanına çöktü. Bir köpeği tutar gibi onu saçlarından tuttu. "Söyle it! Söyle, kıza sahip oldun mu olmadın mı?"

Cesar öksürdü ve genzinden kanlı bir tükürük

çıktı. Kırılan dişlerinden bir tanesi kanlı bir salyayla birlikte boynuna düştü.

“Söyle, yoksa daha fena yaparım, sabaha kadar seni dövdürtürüm. Tırnaklarını çektiririm, baldırlarına kızgın yağ döktürürüm. Ama doğruyu söyle bana... Eğer doğruyu söylersen seni bırakırım.”

Cesar acıyla yutkundu. Sonra başını salladı. “Hayır,” dedi “Kız temiz.”

“Nereden bileceğim ha nereden bileceğim!” diye bağırdı Luciano Paulista. Kendine hâkim olmakta güçlük çekiyordu. Yeşil gözleri gaddar ve kinci bir manayla ışıldamıştı. “Ya o mektup? Ne zamandır sürüyor bu sefil aşk ha söyle?”

Cesar konuşmak istemiyordu. Dişlerini acı içinde sıkıp gözlerini mert bir ifadeyle Paulista’nın gözlerine dikti. “Bu seni ilgilendirmez,” dedi.

Bu söz Luciano Paulista’yı çıldırtmıştı. Ayağa kalktı ve Cesar’ı tekmelemeye başladı. Ona diğer adamlar da eşlik etti.

Bayıltıncaya kadar dövdüler onu. Suratını tanımayacak hale getirdiler.

Luciano Paulista ayağını baygın bir halde yatan Cesar’ın üzerine koydu. Adamlarından birine çizmelerine bulaşan kanları temizletti. Sonra atına binmek için geri döndü. Bir ayağını üzengiye atmıştı ki adamlarından bir tanesi, “Bu köpeği ne yapalım sinyor?” diye sordu.

Luciano Paulista hınç dolu bakışlarını gözünde bir köpek kadar bile değeri olmayan Cesar’a çevirdi.

“Gebertelim mi sinyor?” diye yineledi beriki.

Luciano Paulista atına bindi. Dizginleri eline alıp tükürdü. “Hayır,” dedi. “Öldürmeyin. Yaşasın. Ama utanç içinde yaşasın. Karımı öpen dudaklarını kesin. Yanaklarını ve burnunu doğrayın. Öyle ki yüzüne bir daha kimse bakmasın ve nişanlı bir kızı baştan çıkartmanın ne demek olduğunu aynaya her baktığında hatırlasın!”

Yaveri belinden keskin bir hançer çıkartıp Cesar’ın suratını doğramak için üzerine doğru eğilirken, Luciano Paulista atını Baron Vagner’in malikânesine doğru kamçıliyordu.

Bölüm

14

7 YIL SONRA, RİO'DA İZBE BİR HAN...

Yüzü Peçeli Ressam, Rio şerifine iki gün sonra verilmesi için üzerine “31 Ekim Mesquita” yazdığı notu hancıya bıraktıktan sonra, kiraladığı odaya geri çıktı.

Yıllar önce yaşadığı o korkunç olaylar hâlâ zihninde kanlı bir ırmak gibi çağılıyordu. Yüzünü bu hale getiren Sinyor Paulista'nın suratı yıllardır lanetli bir imge gibi gözlerinin önünden gitmemiştir.

Zihnini karanlık lekelerle boyayan, hafızasına kanlı görüntülerle çivilenen o kadar çok kötü anısı vardı ki...

Hangi gün, doğduğu şatoyu ve annesini küle çeviren alevleri görmüyordu ki... Hangi gün o alevlerin sıcaklığıyla yatağından irkilerek uyanmıyordu ki...

Onları oradan kurtaran Baldomero ile birlikte, geçitten çıkıp arkasına baktıklarında, şatonun alevler içinde kalmış görüntüsü, ıstırap yüklü bir şimşek gibi gözlerinin önünde çığlık çığlığa parlıyordu hâlâ. Şatoyu ateşe

veren öfkeli halkın kin ve vahşet dolu çığlıkları kulaklarında kanlı bir kırbaç gibi şaklıyordu her gece.

Baldomero, şatoları yanarken Rio'dan kaçmadan önce Kont'a söz verdiği gibi Mesquita'daki madene uğramıştı. Orada yolculuk için kont ona yüklü miktar para, bir mektup ve Dük'e vermesi için gizli bir dilde yazdığı günlüğünü bırakmıştı.

Sonra da çocuklarla birlikte, Sao Paulo'daki, Gizli Mason Teşkilatı'nın Brezilya Eyaleti Şövalyesi'nin yanına, ileride, 1743 yılında Rio'ya vali yardımcısı olarak atanacak Dük Jorge Marcelo Granza'nın babası Joao Paulo Granza'nın sarayına kaçmıştı.

Baldomero o zamanlar Dük'ün, Kontes Carolina'nın ağabeyi olduğunu sanıyordu. Çünkü Kont Deccareau ona öyle söylemişti. Herkese böyle söylüyordu. Ama Dük ona gerçeği anlattı. Kont Deccareau etrafındaki soyluların küçümsemelerine maruz kalmamak için Dük'ün üvey kız kardeşiyle evlendiği yalanını söylemişti çevresindekilere. Oysa Carolina, Sao Paulalı fakir bir köylü kızıydı. Kont Decarreau ile Dük'ün tanışıklığı ise Mason locasından geliyordu.

Zengin ve soylu bir Kont'un sıradan bir köylüyle evlenmesi, aristokratların içinde hiç hoş karşılanmazdı. Bu yüzden Kont'un bu ufak yalanı uydurmasını yadırgamamak gerekiyordu.

Baldomero belki de o zaman neden Kont'un Carolina'yı bu kadar hor görüp ilgisiz davrandığını anlamıştı. Karısını küçük, fakir ve cahil bir köylü kadını gibi görüyor olmalıydı.

Yıllar sonra, ikizler ergenlik çağına geldiklerinde, Dük Joao Paulo Granza önderliğindeki gizli kardeşlik şövalyeleri, Kont Decarreau'nun günlüğünde yazdığı tavsiyelere uyarak ikizleri Mesquita'ya getirmişlerdi.

İkiz kardeşiyle birlikte Cesar'ı o madene indirmişlerdi. Günler süren işkence, korkunç sanrılar, hayalle gerçek arası dehşet verici görüntüler... Çıglıklar atan insanlar görmüşlerdi.

Dünyanın kaderini değiştirecek. Birkaç kalp atımı içinde binlerce insanı küle döndürecek, o korkunç kehanetin şifrelerini.

$$E = m c^2$$

Cesar artık böyle yaşamak istemiyordu. Trans halinde gördükleri düşlerin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyordu. O kadar çok uyuşturucu ot veriyorlardı ki onlara belki de zihinleri onlara oyun oynuyordu. Ama ya gördükleri gerçekten yaşanacak olsaydı?

Çevresindeki Farmason şövalyeler dünyanın kaderinin ikizlerin gördükleri düşlerde gizli olduğuna inanıyorlar ve dünyanın geleceğini değiştirmek istiyorlardı. Cesar'sa sadece kendi geleceğini değiştirmek istiyordu. Artık bunalmıştı. Kendini boğulacak gibi hissediyordu. Normal bir hayatı olmasını istiyordu. Çiçekleri koklamak, dilediğince gezmek ve âşık olmak istiyordu. Bu yüzden Sao Paula'dan kaçmıştı.

Sao Paulo'daki saraydan kaçtıktan birkaç yıl sonra Sinyorita Osana'yı tanımış ve ona yıldırım aşkıyla tutulmuştu. Fakat kaderin kanlı kapanı ona bu mutluluğu çok görmüştü.

Osana'nın nişanlısı Paulista onun yüzünü bu hale getirmişti.

Cesar yüzü parçalandıktan sonra birkaç yıl hayata küsmüş olarak bir misyonerlikte yaşadı. Oradaki yerli Şamanlardan bitkilerin gizemli dünyası hakkında birçok şey öğrendi.

Bazı bitkilerin bir tutamının nasıl yaraları iyileştirdiğini, insanın ruhunu nasıl özgür bıraktığını, sağlıklı insanları ise bir yaprağıyla nasıl zehirleyip öldürebileceğini...

Orada, Masonların kutsal kitabını yazan Farmason üstat Francis Avinoam Firkowicz'in bile bilmediği yüzlerce değişik ot vardı. Hepsinin etkileri, gösterdiği sanrılar farklıydı. Cesar, geçmişinin ve yüzünün dehşet verici etkisinden kurtulabilmek için her gün o otlardan kullanmaya başladı ve kendine delilikle düşlerin arasında bir dünya yarattı.

Sonra, ani bir karar verdi ve misyonerlikten ayrıldı. Çünkü orada da onu bulmuşlardı. İki adam gelmiş ve onu sormuşlardı. Belki Paulista'nın adamlarıydı, belki ikiz kardeşinin, ya da Osana'nın... Oradan kaçmak zorunda kalmıştı. Birkaç kente gitmişti. Kütüphaneleri gezmiş, kokuşmuş hanlarda kalmış, bir gece kaldığı bir yerde ertesi gün kalmamıştı. Sonunda, birkaç ay önce Rio'ya geri dönmüştü.

Suratının Rio'da parçalanmasının üzerinden yedi yıl geçmişken. Ve o tekrar Rio'daydı.

Peki neden?

Osana'yı tekrar görmek için mi?

İntikam almak için mi?

Hayır, hiçbirisi değildi. Son günlerde gördüğü kâbuslar ve görüntüler onu buraya getirmişti.

Mesquita...

Yıllar sonra onu geri çağırmıştı. Tüm her şeyin başladığı ve belki de tüm düğümlerin çözüleceği yer...

Mesquita mağarası...

Zamanını da biliyordu. 31 Ekim günü oraya tekrar gidecekti. Yani iki gün sonra!

Artık kaçarak yaşamak istemiyordu. Ve kaderiyle, geleceğiyle, ruhundaki karanlıkla hesaplaşacaktı! Ama önce bitirmesi gereken son bir iş vardı.

*Güller'in Son Leydisi'*ne bir hediye bırakmak istiyordu...

Son
Kısım

Bölüm

1

MEDYUM İKİZLERİN ÖYKÜSÜ

31 Ekim günü, sabahın erken saatlerinde Alvaro, günlüğüne son notlarını yazdıktan sonra Mesquita'ya gitmek için evinden çıktı.

Atı Hugo'yu uzun mesafe için hazırlamış, heybelelerini yiyeceklerle doldurmuştu. Henüz gün ağarmadığı için Zodyak boyunca uzanan, ince burçlar ışığı füme gökyüzünde elmas taneleri gibi hâlâ parılıyordu. Dün gece yarısına doğru Mesiha Daggala'nın şatosuna onu getirmeleri için bir devriye göndermişti. Ama tahmin ettiği gibi, şato terk edilmişti!

Atına atlarken, aklına Sinyorita Osana geldi. Dün sevdiği adamın öldüğünü haber verdikten sonra onun ne yaptığını hayal etti.

Osana, Alvaro gidince atına binip S. Diago'ya gitmiş ve sevgilisinin cesedinin yakıldığı Şeytan Kayalığı'na çıkmıştı. Sevgilisinin küllerinin döküldüğü okyanusu

seyretmişti bir süre. Sonra kayanın ucuna kadar gidip nefesini tuttu. Elinde bir gül dalı vardı. "Bizim için yaşayacağım sevgilim," dedi. "Aşkımızı kalbimde yaşatacağım!"

Ve elindeki gül dalını falezden aşağıya, okyanusa attı.

Böyle olduğunu hayal ediyordu Alvaro. Sinyorita Osana'nın başına bir şey gelmesini, bir delilik yapmış olmasını istemiyordu. Çünkü onu malikânede bırakıp giderken, Sinyorita Osana oldukça sarsılmış görünüyordu. Sevdiği adamı ikinci kere kaybediyordu. "Sevdiği adam," diye düşündüğünde, Alvaro'nun içinden bir an gülmek geldi.

Alvaro, dün akşamleyin şeriflikteyken, yüzü peçeli ressamın resmini ateşe verdikten sonra, onu iki gün önce ziyaret eden Caminho da Praia Vermelha Baronu'nun söylediklerini tekrar düşünmüş ve Vermalha'ya giderek baron hakkında araştırma yapmıştı. Ve çok ilginç bir hikâye duymuştu.

Baron'un şu anda sahip olduğu Vermelha toprakları, eskiden Kont Milton Luiz Decarreau adında bir soy-luya aitmiş ve Kont, bölgede bitkilerden yaptığı iyileştirici ilaçlarla tanınıyormuş. Mahzeninde muazzam bir bitki koleksiyonu varmış. Dünyanın dört bir yanından getirttiği bitkilerle laboratuvara çevirdiği şatosunun mahzeninde çalışmalar yapıyormuş. Ayrıca astronomiye de meraklıymış ve kimi köylüler onun geleceği görebildiğine inanıyormuş.

Şatosunun dışına pek fazla çıkmayıp diğer soylulardan uzak durması ve sürekli bitkilerle uğraşıp merhemler yapması, kısa zamanda çeşitli söylentilerin yayılmasına sebep olmuş.

Daha sonra Sao Paulo Dükü Joao Paulo Granza'nın kız kardeşiyle evlenmiş. Yani şu an Rio Vali yardımcısı olan Jorge Marcelo Granza'nın halasıyla...

Kontes Carolina'dan iki çocukları olmuş. İkiz çocukları.

Fakat çocuklarda bir sorun varmış. İkizler altı yaşlarına gelmesine rağmen hâlâ tek bir sözcük bile konuşmıyorlar üstüne üstlük bir de çevresindeki insanlara saldırgan davranışlarda bulunuyorlarmış. Kont ve eşi, çocuklarını normale döndürmek için çoğu kimseye pek de mantıklı gelmeyen bir yol seçmişler. Çocuklarına bir yıl boyunca İspanyol bir ressamdan resim dersleri aldirmişler. Ressam şatoda onlarla birlikte yaşamaya başlamış, ta ki Kont Milton Decarreau engizisyon mahkemesi tarafından sapkınlıkla suçlanarak idam edilene kadar. Kont, ifşa meydanında diri diri yakıldığı gün Vermelha halkı da, kontun tek kelime bile konuşmayan ikiz çocuklarının içine şeytan girdiği inancıyla, başlarını iki tane keşişin çektiği bir kalabalıkla toplanarak, kontun şatosunu ateşe vermişler. Çıkan yangında şatonun içinde bulunan İspanyol ressamla kontun eşi ve iki çocuğu yanarak ölmüş.

En azından yaşlı insanlar böyle anlatmışlardı yirmi beş yıl önce vuku bulan olayları.

Alvaro'nun şimdiki yolu uzundu. Batıya gidiyordu. Mesquita'ya. Bu topraklar, yirmi üç yıl önce vali yardımcısı Dük Marcelo Granza'nın babası Joao Paulo Granza tarafından satın alınmıştı. Mesquita Tepesinde yaklaşık yüz elli yıldır işletilmeyen bir altın madeni dışında hiçbir şey yoktu. Yatırım yapmak için tuhaf bir yerdi. Fakat Alvaro orada bir şey olduğuna emindi. Çünkü yüzü maskeli ressamın, Kont Paulista'nın evinden getirdikleri ve dün gece Alvaro'nun ateşe verdiği yağlı boya resmin arka fonunda, işaretlenmiş yerlerden birisi de Alvaro'nun şu anda gittiği Mesquita tepesiydi.

Yaklaşık otuz kilometre uzaklıktaydı.

Öğlene doğru orman yoluna girdi ve Mesquita Tepesi'ne doğru atını sürdü. Dağın kuzey tarafına doğru sürdü atını. Ağaçların yaprakları birbirine sürtüyordu. Dağın eteklerindeki sık ağaçlar, zirveye doğru yerini köknarlara ve kayalıklara bırakmıştı. Denizden esen rüzgâr kayalara çarpıp oyukların içinde uğulduyor, vadinin aşağılarından gelen su sesi insanda terk edilmişlik hissi uyandıran ıssız ormanlık dağda insana tuhaf, iç aydınlatıcı bir huzur veriyordu.

Alvaro atını tepenin yukarılarına doğru sürdü. Madenin girişi tepede, kuzey yönündeydi. Çalıların arasından geçti. Bir anda kara tüylü kuşlar havalandı. Alvaro'nun yüreği hızla çarptı. Karşısında, ilerdeki açıklığın ortasında yarısı toprağa saplanmış bir şey vardı. Alvaro hayatında ilk defa böyle bir şey görüyordu. Bir an çevresindeki her şey girdaba düşmüş gibi dönmeye, es-

nemeye, eriyik metal damlaları gibi akmaya, kaynayan kazandan sıçrayan yağ kabarcıkları gibi şişip kabarmaya başladı. Adeta, dün gece ressamın evinden getirdiği ottan çekerken girdiği dalgaya benzer bir ruh haline bürünmüştü. Oysa şu an kafası yerindeydi. Güldüren aynaların karşısındaymış gibi çevresindeki her şey bükülüp eğiliyordu. Tam o an kulaklarında tiz bir uğuldama yankılandı. Uğuldamanın arasına fısıltılı ve yankılı sesler karışıyordu. “Cleber!” diyordu birisi ona. “Cleber! Geç kaldım sanmıştım...” Ses kulaklarının derinliklerinde yankılanıyordu.

Alvaro ellerini başına götürdü ve gözlerini kapayarak kulaklarında uğuldamaya başlayan sinir bozucu sesleri bastırmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra kulaklarındaki sesler bıçak gibi kesildi.

Gözlerini tekrar açtığında çevresindeki görüntü kayması, o akıl dışı dalgalanma düzelmmişti. Nefesini tutarak karşısında, çürümüş bir halde duran o şeye baktı bir kez daha...

Bir kuş, karşısında devasa bir kuş vardı.

Ve yere çakılmış olan o kuşun üzerinde yarısı kırmızı, yarısı da mavi renkle “American Connection” yazıyordu.

Karşısında, yarısı toprağa gömülü duran kuş, eski bir yolcu uçağı enkazıydı.

Bölüm

2

Alvaro'nun alnından tuzlu tuzlu ter boşalıyordu. Tarif edemediği, adeta başka bir gezegenden gelmiş gibi toprağa çakılı duran o büyük kanatlı kuşun enkazını geride bırakmıştı ama kafası hâlâ karma karışık.

Ağaçların arasından geçerken dejavu hissine kapıldı.

Başı dönüyordu. Kanı, damarlarını patlatacakmışçasına delicesine akıyordu. Atından neredeyse düşmek üzereydi. Patikayı takip etti. Terli atının boynunda vızıldayan yavru bir sinek sürüsü vardı. Hugo huysuzca homurdanıp kulaklarıyla sinekleri kovmaya çalışıyordu. Patika ağaçların arasından yılan gibi kıvrılıp tepenin sırtındaki açıklığa çıktı. Sıcak ve nemli havanın ağırlığı altında, bir de zorlu patika yokuşu Hugo'yu iyice yormuş, nefes nefes bırakmıştı. Karşıda ağaçların arasında bir karartı gördü Alvaro. Gözlerini kırıştırdı. Bu sefer yanılmıyordu. Sonunda madenin girişini bulmuştu.

Gücünü toplayarak atından indi. Ceylan derisi matarasını çıkartıp yüzüne biraz su döktü. Kendine gelmeye çalıştı. Suyun bir kısmını da içti. Sonra bir ağaca

atını bağladı. Heybesinden gazlı lambayı aldı ve fitilini yaktı; ağır, ama kendinden emin adımlarla madenin girişine doğru yürüdü.

Madenin içerisi zift gibi karanlıktı. Elindeki lambanın yaydığı ışık fazla yol kat edemedi madenin karanlığı içinde kırılıp yok oluyordu. Mağaranın derinliklerine doğru yürüdükçe genzini yakan kesif bir kükürt kokusu güç bela nefes almasını sağlıyordu. Fularıyla ağzını örttü. Lambayı yukarı kaldırıp daha fazla alev vermesi için fitilini ayarladı. Geçit iyice daralmıştı ve karşısına kenarları kırılıp dökülmüş yontma taş basamaklar çıkmıştı. Her adımında yerden kalkan milyonlarca toz zerresinin oluşturduğu sisi yarararak merdivenlerden inmeye başladı. Geniş ve yüksek tavanlı bir açıklığa indi.

Köşede birkaç eski kanepeler duruyordu. Ortada da tahta bir masa. Karşı duvarın dibinde uzun bir masa daha vardı. Üzerinde sayısız miktarda küflü, irili ufaklı kap çanak duruyordu. Öbür duvar dibinde ise devasa bir kütüphane vardı.

Alvaro kütüphanenin önüne yürüdü. Raflarda, ciltleri yıpranmış onlarca eski kitap vardı. Hiç şüphesiz, burası eski Vermalha Kontu Milton Luiz Decarreau'nun bir zamanlar inzivaya çekildiği gizli mabedi olmalıydı.

Alvaro kitaplığın diğer ucuna doğru yürüdü. Ayağı yumuşak bir şeye takılınca durdu. Gaz lambasını yere eğip baktı.

İşte o an dünyadaki her şey bir anda donup kaldı

sanki. Alvaro'nun nutku zamanla mekân arasında sıkışıp kaldı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Yerde, üzerine bastığı kendi cesediydi.

Ya da, şimdiye kadar ondan bihaber yaşadığı ikiz kardeşinin cesedi...

Ve ikizinin gırtlığının sol yanından açılmış yarıktan akarak yerde koyu bir göl oluşturan ılık kanı, ölümünün üzerinden çok fazla geçmediğini gösteriyordu.

Alvaro yerdeki kan birikintisinden yüzünün yansımalarına baktı. Ve o an kan birikintisinin içinde, orada on beş dakika öncesinde yaşanan tüm her şeyi görmeye başladı...

Bölüm

3

On beş dakika önce:

Alvaro elindeki fitilli lambayla raflardaki, üzeri toz içindeki eski ciltli kitaplara bakıyordu. Arkasında bir ses işitti. Aniden döndü. İlerde karanlığın içinde bir gölge kıpırdıyordu.

“Işığa doğru gel!” diye seslendi Alvaro. Gölge sessiz kaldı. “Işığa doğru gelin Vikont Correa, siz olduğunuzu biliyorum!” diye sesini yükseltti. Sesi karanlığın içinde yıldırım gibi çakmıştı.

“Kutsal mabedime hoş geldin,” dedi gölge ve iki adım daha atıp yüzünü Alvaro’nun elindeki lambanın ışığı altına soktu. Alvaro’nun karşısında gerçekten de dostu Medalha Vikontu Calixto Correa duruyordu.

İki adam sessizce birbirlerini süzdüler. Vikont’un yüz ifadesinde küçümseyici bir bakış asılıydı. Alvaro’nun yüzünde ise gergin ve derin nefret çizgileri belirmişti.

“Sen cani ruhlu bir adamsın,” dedi Alvaro saldırgan bir sesle. “Herkesi kandırdın. Yaptığın iyilikleri canavar ruhunun üzerini örtebilmek için yaptın. Herkesi kullandın.”

“Canavar ruhumu mu?” dedi Vikont alaycı bir sesle. “Bir insan ruhtan daha fazla bir şeydir yüzbaşı. Her insanın ruhunda canavarlık vardır. Toplum denilen o cahil ve karanlık canavar, geçmişteki tüm çağlarda özgür insanları yok etmeye çalışmadı mı? Hapsedilen bir ruh, sadece yalnızlaştırıp yozlaştırmakla kalmaz, sonunda kendisini herkese düşman bir canavara dönüştürür! Ben bu canavarlıkları kendi ruhum adına değil, insanların ruhlarını özgürleştirebilmek adına yaptım!”

“Özgürleştirmek mi? Cinayet işleyerek mi? Vahşice insanları öldürerek mi? Böyle bir sonuca nasıl vardığını gerçekten de çok merak ediyorum.”

“Merakın onurumu okşadı Alvaro, sırlarımı seninle paylaşmaktan şeref duyacağım eski dostum. Şundan başlayayım o zaman,” dedi Vikont. Gözlerinde, insanı rahatsız eden, yapışkan ve çamurlu bir ifade vardı. Kap-karanlıktı bakışları, ruhundaki karanlığı gözlerine püskürtmüştü ve baktığı yeri adeta eritebilecek bir güce sahipmiş gibi korku saçıyordu. “Vicdanını yok edersen geriye sadece bir hayvan kalır,” dedi kendinden emin bir sesle. “İnsanoğlunun dünyaya geldiği günden beri sorduğu tek soru, “ne için yaşıyoruz” dur. Birçoğu Tanrı için yaşadığını söyler. Oysa Tanrı da bir hizmetkârdır! Dünyayı yöneten zenginlik değil midir, öyleyse dünyayı yaratan Tanrı’nın, nasıl fakirlerin tanrısı olduğuna inanırsın ki? Fakirler, soylular için yaşadıklarını, onların köleleri olduklarını reddederler. Öldürmeyen bir insan sadece bir köledir! Eğer soylular, insanlara ölmeleri için buyruk

veren asilzadeler, krallar, yeterince vicdan azabı çekseydi, insanları sömürecek yasalara bu kadar kolay imza atmazlar, bu kadar merhametsiz ve sorumsuz olmazlardı.”

“Bunlar, yaptığın tüm bu vahşilikleri haklı çıkartır mı?”

“Vahşet mi? Ben bu dünyanın görüp görebileceği en masum insanım Alvaro. Söyle bana lütfen, insanoğlunu tehdit eden şey ne? Eğlence ve zevk düşkünlüğü, kendini tüm dünyadan üstün gören Avrupa kültürü olabilir mi? Peki bu büyüklük nereden geliyor? Avrupa, idam ettirdiği bilginlerin fikirleri sayesinde yükseldi. Öyleyse şunu sormalısın. İnsanın en büyük tehlikesi kendi ruhunun karanlığı değil midir? Açlığı... İçinde büyüdüğün kültürün dayattığı davranışlardan kaçman, uzak durmaya çabalaman seni sadece yalnızlığa ve daha da aşağılanmaya götürür. Aşağılanmak istemiyorsan korkutmalısın, bir insan tek başına özgür olamaz, o deliliktir, delilik ise cinayet ya da intiharla biter. Toplumsal özgürlüğe gitmenin yolu toplu kırımdan geçer Alvaro, çünkü kan hayatı kutsar, dünyayı yöneten, onu sıkı, boğazlayan, suyunu çıkaran Katoliklerin, kralların, soyluların, oturdukları fildişi tahtlarını sallamadığın sürece açlığa ve ruhunun karanlıkta kalmasına mahkûmsun! Vicdan azabı çekmek insanı daha çok insan yapar. Değiştirmek istiyorsan, haksızlıkları önlemek istiyorsan vicdan azabı çekmelerini sağlamalısın. Afrika'dan köle getiren tüccarların, onları tarlalarında çalıştıran soylula-

rın ailelerinden birinin canını alacaksın! Her köle gemisinin karşılığında bir soylunun canını... Bak o zaman dünya nasıl değişiyor!"

Alvaro'nun yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi. "Beni güldürüyorsun Vikont. Herkesi öldüremezsin. Dünya'daki tüm soyluları öldüremezsin!"

Vikont'un gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Hayır, ben değil, güçlerimin bir sınırı olduğunu biliyorum. Ama benim açtığım yoldan yürüyen birisi ileride bunu gerçekleştirecek," dedi kendinden emin bir ifadeyle.

"Başka biri mi? Yoksa yarım bırakacağın cinayetleri oğlun mu tamamlayacak?"

Vikont bir kahkaha attı. "Hayır eski dostum, maa- lesef senin ve benim görmeyeceğimiz bir tarihte... İki yüz yıl sonra yaşayacak bir bilim adamı yapacak bunu! İnsanları ezenleri, sadece bir parmağının hareketiyle yok edebilecek çok güçlü bir silah yapacak ve bunu patlatacak!"

"İki yüz yıl sonra mı?" dedi Alvaro şaşkın bir sesle.

"Evet dostum. O kadar uzak bir tarihte. Dünya değişecek, ama bir süreliğine... Çünkü dünyayı bir insanın eliyle değiştirmek sadece bir hayal... Hiç düşündün mü insan dediğin şey nedir?"

"Hayvandır," dedi Alvaro hiç düşünmeden.

Vikont gülümsedi. "O da bir bakış açısı tabi. Ama bence korkularına, hırslarına, zevklerine ve günahlarına hapsolmuş köleleriz. Kentlerde, kasabalarda, köylerde

yaşayan insanlara baktığın zaman ne görüyorsun? Ben sadece iki şey görüyorum. Korku ve cehalet! Sözde insanların huzur ve güvenliği için hizmet eden senin gibiler, askerler, yargıçlar insanları öldürdüğü zaman kahraman oluyorlar. Bir engizisyon yargıcı birini suçlu bulursa o suçlu şeytanın hizmetkârı ilan ediliyor ve halkın tezahüratları eşliğinde yakılıyor. Peki, geçen hafta Rio'da ne oldu? Bir engizisyon hâkimi kentin şerifini vahşice öldürttü. Nedeni de şerifin Marki'nin krala ihaneti karşılığında çenesini tutmak için ondan rüşvet istemeydi. Vali, Marki'nin bir hain ve katil olduğunu ilan etti halka! Acaba engizisyonun baskısı altında hayal kurmaktan ve araştırma yapmaktan kaçınan, burjuvalar ve asilzadeler için köpek gibi çalışmaktan başka hiçbir şey yapmayan, bir köşeye fare gibi sıkışmış Rio halkı, bu olaydan sonra kendilerine bir kez bile şu soruyu sormuş mudur. Bizi kötü insanlardan korumakla görevli engizisyon hâkimimiz cinayetler işliyor, şerif de ihanete ortak oluyor, acaba bu insanlar mevkilerini ruhlarındaki karanlığı örtmek için kullanıyor olabilir mi?"

Araya giren sessizlikte Alvaro, Bicca do Medalha Vikontu Calixto Correa'nın sözlerini sindirebilmek için bir cevap vermedi.

"İnsanların çoğu dünyaya kölelik yapmak için gelir," diye devam etti Correa, kendinden emin o karanlık sesiyle. "Bir insanı para karşılığında istediğin herkesle savaştırabilirsin. Ama onu kendi iyiliği için, kendi özgürlüğü için savaştıramazsın! Çoğu insan bir dilim kuru

ekmek için zenginlerle savaşmak yerine, onların emrinde köle gibi yaşamaya mahkûm olmayı kabul ediyor. O insanları birleştirmek sadece bir hayal... Kazanılamayacak bir kavga, çünkü köle gibi yaşamayı o insanlara içlerindeki korku emrediyor. Korkununsa üzerini tek bir güçle boyarsın. Kanla! Bu yüzden kurbanlarımı sanatsal yöntemlerle öldürdüm. Eğer sıradan bir şekilde öldürseydim her gün onlarcasının öldüğü bu dünyada kimse dikkate almaz, kısa zamanda da unutulur giderdi. Tabi ben onların öldürülüş şeklinden çok, öldürülme nedenlerinin hatırlanmasını istiyorum. Sonuçta dünyaya iz bırakanlar sanatçılarla katillerdir. Eğer ikisini birden kuşanabiliyorsan bir dahisindir!"

"Vermalha Baronu'na da bunu mu yaptın? Onu bu dahiliğinle tanıştırdın mı?"

Vikont'un gözlerinde acımasız bir ifade belirdi. "İnan bana dostum, çılgınlıkları sabaha kadar sürdü. Bir tek onu öldürürken estetiği düşünmedim. Babamın ve şato-muzun yakılma nedeni o adamdı. Bedeninden geriye kalanları da kimse bulamayacak zaten. Onu burada, bu karanlık dehlizlerde, sırf nefret ve intikam hırsıyla öldürdüm. Etlerini kemiklerinden yavaş yavaş soydum. Hâlâ kalbi atarken de onu diri diri yaktım. Unvan ve zenginlik için babama o kötülüğü yapmıştı. Hırslarının ona getirdiği cezayı sonunda çekti. O insanları öldürmek benim en doğal hakkımdı!"

Kısa ve ürkütücü bir sessizlik oldu. "Hâlâ anlamadığım şeyler var," dedi Alvaro. "Sinyorita Osana'yı bu

işe nasıl bulaştırabildin? O ırgat çifti neden öldürdün? Aldığın intikama o adamlar nasıl bulaştı?”

Vikont gülümsedi. “Zeki birisin eski dostum, benim kadar olmasan da; bu yüzden seni seviyorum ve bir açıklamayı hak ediyorsun. Babam da tıpkı benim gibi, Caminho da Praia Vermelha’daki, yirmi beş yıl önce yakılan ve şu anda enkazı hâlâ o tepede duran Decarreau Şatosu’nda doğmuş. Küçükken babam, kendi yaşlarındaki bir serf kızına âşık olmuş. Fakat babamın babası bundan hiç memnun değilmiş. Soyluların köleleriyle yatmaları hiç görülmemiş bir şey değildi, sen de bilirsin. Ama âşık olmak kabul edilemezdi. Babamın babası çok sert ve otoriter bir adammış. Kızı, annesiyle birlikte uzaklardaki başka bir sinyora satmış. Hatta dedem, babamı bu aşktan vazgeçirmek için henüz on dört yaşına bile basmamış bir Baron’un kızını bir eş adayı olarak bile şatoya getirmiş. Ama babam ilk aşkını unutamıyormuş. Bu yüzden şatodan kaçmış. Babam sıra dışı biriydi. Daha on yedi yaşındayken bile çok cesurmuş, atakmış ve inançlarından ödün vermezmiş. Atını çatlayıncaya kadar dağlara sürmüş. Millerce yol kat etmiş ve sonunda sevdiği kızın satıldığı yeni efendisinin malikânesine varabilmiş. Yorgunluktan bayılmadan önce avluda onu karşılamaya gelen seyislere kendini tanıtmayı başarmış. Onu hemen bir odaya çıkartmışlar. Daha sabah olmadan babam yataktan kalkmış ve kölelerin kaldığı ahır benzeri kulübelere gitmiş. Sevdiği kızın annesini bulup uyandırmış. Annesi babamı görünce, defol buradan demiş. Babam

nedenini sorduğunda ise annesi, kızının öldüğünü söylemiş. Genç kız, babamdan koparılmaya ve hayatı boyunca köle olarak kalmaya tahammül edememiş ve kendini pamuk tarlasındaki bir ağaca asmış. Babam yıkılmış. Ağlayarak kendini kırlara atmış. Öyle bilinçsizce günlerce, aç ve susuz bir şekilde yürümüş ki sonunda onu baygın bir halde şatosuna geldiği sinyorun adamları izlerini takip ederek bulmuş ve onu babasına götürüp teslim etmişler. Büyük babam, ceza olarak babamı şatoya kilitlemiş; ama babam dedemi hiç affetmemiş. Onunla bir daha hiç konuşmamış. Dedem de onu sonunda Portekiz'e yollamaya karar vermiş. Üniversiteye tıp okutmaya... Babam beş yıl sonra, yirmi iki yaşına bastığında, bir gün Brezilya'dan mektup almış. Mektupta babasının çok hasta olduğunu ve kendisini son kez görmek istediği yazıyormuş. Babam bir gemiye atlayıp Brezilya'ya geri dönmüş ama çok geç kalmış. Dedem çoktan ölmüş. Geriye sadece bir mektup daha bırakmış. Her şeye rağmen onu affettiğini yazıyormuş mektupta. Ona bütün mal varlığını, unvanını bıraktığını, arazilerine ve kölelere sahip çıkmasını ve topraklarında gözü olan diğer asilzadeleri oradan uzak tutmasını istemiş. Babam o günden sonra Praia Vermelha Kontu olmuş. Ama asla o bildik kibirli ve zalim asilzadeler gibi yaşamamış. Topraklarında yaşayan kölelere iyi davranıyormuş. Hatta parasının bir kısmını kölelerin kaldığı barakaları düzelttirmek, onlara daha iyi bir yaşam vermek için harcamış. Onlara toprakları içinde, aslında Brezilya'da ezelden beri

yasak olan, müzik eşliğinde *Capoeira*²⁷ yapmalarına bile müsaade etmiş. Çünkü sevdiği güzel köle kızın intiharını unutamıyormuş, kendisi yüzünden öldüğüne inanıyormuş ve vicdan azabından kurtulmak için kölelerin birazcık olsun mutlu olmasını istiyormuş. Neyse, Portekiz’de kendini hem tıp alanında, hem de kültürel anlamda çok iyi yetiştirmiş. Sadece o da değil. Oradayken Masonlarla tanışmış ve onlara katılmış. Burada, kölelerine yaptığı iyilikler civardaki asilzadelerin kulağına gitmiş ve bu hiç hoşlarına gitmemiş. Ama babam hiçbirine aldırmamış. Şatosunda, kendini Portekiz’den getirttiği kitaplarına, teleskopuna, botaniğe ve gök bilimine adanmış. Üç yıl sonra Sao Paulo’daki akrabalarımızın birisinin arazisinde, bir kontun oğlunun düğün töreninde karşısına güzel bir köylü kızı çıkmış ve iki ay sonra kızın ailesine yüklü bir meblağa ödeyerek onunla evlenmiş. Bu evliliğin soylular üzerindeki etkisini bildiği için annemi herkese Dük Granza’nın üvey kız kardeşi olarak tanıtmış. Bir yıl içinde annem iki çocuk dünyaya getirmiş. İkiz çocuklar. Birinin adı, gerçek adı yani, dün cesedini yaktığın, ressam Doni Luiz Decarreau’ydu. Benim ikiz kardeşim. Sinyorita Osana’nın sana söylediği gibi vali yardımcısının ikiz kardeşi değil.”

“Biliyorum,” dedi Alvaro kendinden emin bir ifadeyle. “Peki, gerçekten intihar mı etmişti?”

“Bir cinayetti Alvaro, kesinlikle bir cinayetti.”

27 Brezilya’ya özgü, Afrika kökenli müzik ve dans karışımı olan, ölümcül bir savaş sanatıdır.

“Öyleyse kim öldürdü onu?”

“Umutsuzluk,” dedi Bicca Vikontu. “Tüm intiharlar aslında faili meçhul cinayetlerdir!”

Alvaro cevap vermedi. Vikont’un söylediği lafın derinliğinde bir an boğulur gibi oldu. Yıllardır kendisinin de peşinde olan kiralık katil bu değil miydi? Böyle gerçeğin apaçık yüzüne çarpılması onu şaşırtmıştı. Alvaro da umutsuzluğun, Katolik despot babasının koyduğu kuralların, yıllarca kadınlarla sevişmeyi bir günah olarak görmenin ruhunda açtığı o karanlık oyuğun içinde umutsuzluğun eli bıçaklı suikastçılarıyla boğuşuyordu.

Vikont, “Neyse, hikâyeme geri döneyim,” diyerek tekrar konuşmaya başladı. Sanki bunları anlatmaktan keyif alıyor gibi sesi zaman zaman heyecanlı çıkıyordu. “Ama biz diğer çocuklar gibi değildik. İlk kez dudaklarımızdan birkaç sözcük döküldüğünde üç yaşındaydık. Babam bizi kentin en iyi hekimlerine götürmüştü ama onlar yabaniliğimiz ve konuşmamamız dışında bizde başka bir gariplik görmemişti. Babam o zamanlar bizim içimizdeki gücün yeni yeni farkına varıyordu. İlk kez, bir av partisine gitmeye hazırlanırken onu durdurmaya çalıştıktan sonra yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Ona ikiz kardeşimle birlikte gitmemesini söylemiştik, çünkü düşüp ayağını kıracaktı ama o bizi dinlemedi ve gitti. Akşamüzeri onu, ağaç dallarına gerdikleri pelerininin üzerinde getirdiler. Ayağı kırılmıştı. Önceleri bir tesadüf eseri bu olayı bildiğimizi zannetti. Aradan bir kaç ay

geçti. Sonra bir gün anneme, büyükannemiz için düzenlenecek cenaze töreni için kırmızı bir kıyafet giymesinin daha güzel olacağını söyledik. O günden sonra annemiz bizden iyice uzaklaşmaya başladı. Çok az konuşuyorduk ve her konuştuğumuzda da sadece felaket haberleri veriyorduk. Ertesi hafta pazar günü anneannemin ani ölüm haberini aldık. Pazartesi günü annemle babam cenaze töreni için arabayla yola çıktılar. Döndüklerinde babamın yüzü çok tuhaftı. Annem bizim yüzümüzü bile görmek istemiyordu. Annesinin bizim yüzümüzden öldüğümüzü sanıyordu. Annem babamın yanında çok cahil kalıyordu. Babamla kavga ettiler. Annem bizleri bir daha görmek istemediğini söyledi. Babam bizi şatonun mahzenine kapattı. Üç gün sonra mahzeni açtığında yanında sepet sepet bitkiler vardı. Sanırım anlamıştı...

Bize bir sürü soru sordu. *Onomamansi'*den² *Molibdomansi'*ye² kadar pek çok kehanet türü denedi. Ama biz soru sorulduğu zaman cevap vermezdik. Sadece rüya gördüğümüz zaman konuşurduk. Babam o zaman bize, yıllardır üzerinde uğraştığı özel bir ilaç içirmeye başladı. İlaç, uzaklardan getirttiği koka bitkisini, limon asidiyle izole ederek ürettiği bir ilaçtı. Bunu kaynatıp buharlaştırarak bize koklatıyordu. İlaç bizde sarhoşluk etkisi yaratmıştı. Tam hatırlayamıyorum ama o zaman babama sorduğu sorulara ilacın etkisiyle cevap vermek zorunda kalıyorduk. Hatta söylediklerimizin zihnimizin ürettiği

---

28 Özel isimlere bakarak kehanette bulunma.

29 Düz ve yaş bir masa üzerine eritilmiş kurşun akıtılarak anlam çıkartma.

hayaller olup olmadığına halen emin değilim. Babam haftanın bazı günleri bize o ilaçtan vermeye ve bize sorular sorup cevaplarını bir deftere yazmaya başladı. Deftere aynı zamanda ilacı ne kadar tozda kaç günde bir verdiğini de yazıyordu. Babam Nostradamus'un hayranıydı, onun şiirlerini ezbere biliyordu ve bizim *Nekromansi*³ yöntemini kullanabilen altın çocuklar olarak görüyordu. Ama bir sorun vardı. Biz sadece geleceği görmüyorduk. Onu trans halindeyken gerçekten de yaşıyorduk. Adeta geleceğini gördüğümüz kişinin bedenine giriyorduk. Bu yüzden günlerce, hatta bazen haftalarca kendimize gelemediğimiz ve bir ruh gibi ortalıkta dolaştığımız oluyordu. Aslında iksir içmeye başlamadan önceki dönemde sadece kendi yakın çevremizdeki insanların geleceklerini görebiliyorduk. Onların başına gelebilecek kötü şeyleri, ender olarak. Ama babam bize ilaç verdikten sonra hem hikâyelerini anlattığı kişileri, hem de çok daha uzun zaman sonrasını görmeye başlamıştık.

Bu arada babam bizleri normale çevirme umuyla daha önce Avrupa'da gördüğü bir yöntemi seçmeye karar vermişti. Şatoya, o yıllarda kent kent dolaşarak asilzadelerin resimlerini yapan Avrupa'dan gelmiş bir İspanyol ressamı getirtmişti. Amacı bizlere resim dersleri verdirerek içimizdeki suskunluğun en azından bu yolla kırılacağını düşünmesiydi. Ressam, şatoda bizle birlikte yaşamaya başlamıştı. Resim yapmaktan kardeşim de ben de çok hoşlanıyordum. Ne kadar ürkütücü resimler yapsak da...

Gene bir gün babam mahzende bize ilaç vermişti.

---

30 Ruhsal varlıklara danışma.

Ona, düşmanlarının kendisine bir tuzak hazırladığını, onun bu tuzaktan kurtulmak için ertesi ay karısını da alarak gemiyle Portekiz'e gideceğini, fakat gemisinin fırtınada batarak herkesin öleceğini söyledik.

Babam o günden sonra dışarı çıkmaz oldu. Birilerinin onu öldürmek istediğini öğrenmişti, bunun önlemini almak istiyordu ama düşmanlarının kim olduğunu bilemiyordu. Ona söyleyememiştik, çünkü biz de bilmiyorduk. Babam eğer Portekiz'e giden gemiye binmezse karısını ve kendini ölümden kurtarabileceğini zannetti. Halbuki yanılıyordu. Babamı bekleyen son, çoktan kapımıza gelip dayanmıştı bile.

İki gün sonra engizisyon muhafızları babamı gelip tutukladılar. Bir hafta sonra da, kiliselerin kapılarına engizisyon mahkemelerinde yargılanacakların listesi asıldı. Bu listede babamın da adı vardı. Onu sapkınlıkla suçluyorlardı. Mahzende türlü türlü bitkilerle büyüçülükle uğraştığı, ruhunu şeytana sattığı yazıyordu. Bu asılsız ihbarı yapan kişi, sık sık evimize gelen o zamanki valinin yeğeni, Baron Marcon Roberto'ydu. Tabi bunu yıllar sonra öğrenebildim. Onu ön sorgulama yapılmadan tutuklayıp zindana atmalarının nedeni ise iki tanıktan dolayıldı. Bu tanıklar, isimlerini gene yıllar sonra öğrendiğim, o zamanlar bir teğmen olan Şerif Dionattan, diğeri de babamın kâhyası Diego'ydu. Ama sen onu karısıyla birlikte vahşice öldürülen ırgat olarak biliyorsun. Baron, bu ikisini para karşılığında satın almış, babamın aleyhinde konuşsunlar diye. Diego'nun beni görünce yü-

zünün aldığı ifadeyi görmeliydin. Benim Kont Decarreau'nun o konuşamayan ikizlerinden birisi olduğumu öğrendiğinde, neredeyse ben onu öldürmeden kalpten ölecekti!"

"Karisını neden öldürdün peki?"

"Şahit bırakamazdım. Ama merak etme. Kocasına yaptıklarımı ona yapmadım. En azından sağ iken. Neyse, babam mahkemede suçlamaları kabul etmiyordu. Kendisinin bir bilim adamı olduğunu söylüyordu. Ona işkence ettiler. Bir ay süren işkencelerin sonunda işlemediği bir suçu kabul etmek zorunda kaldı. Tanrım, kim dayanabilir ki engizisyonun o korkunç işkencelerine? Ruhunu şeytana sattığını ve din düşmanı Mason örgütünden olduğunu itiraf etti.³¹ Onu meydanda yakarak idam ettiler. Fakat halkımız, kontluğumuzda yaşayan Vermelha Halkı, babamın idamıyla yetinmedi. Şatomuzu şeytanın evi olarak görüyorlardı. Başlarını iki rahibin çektiği o gece şatomuzu yakmaya geldiler. Sesleri duyunca ressam Baldomero bizi arka geçitten kaçırarak mısır tarlasına sakladı. Baldomero'nun anlattığına göre annemi kurtarmaya yetişememişti. Şatoda çıkan yangında annem diri diri yanarak öldü. Tıpkı bir ay önce söylediğimiz tarihte. Babam da aynı gün sabah saatlerinde yakılarak öldürülmüştü. Ama biz ölüm şekillerini

---

31 Olayın geçtiği 1743 yılında da İngiliz bir Mason John Coustos, Portekiz engizisyonu tarafından yargılanıp işkence altında Mason olduğunu itiraf etmiş, hatta bu itirafları Mason örgütünün gizlerinin ilk kez resmi kayıtlarda yer almasını sağlamıştı.

farklı görmüştük. Nedeni basit. Biz babama eğer onun engizisyon tarafından yakılarak öldürüleceğini, annemin de yakılan şatomuzda diri diri yanacağını söyleseydik, bu sefer engizisyonundan kaçmak için Portekiz'e kaçmak isteyerek gemiye binecek ve o gemi Portekiz yolculuğu sırasında, Atlantik Okyanusu açıklarındayken batacaktı. Anlıyor musun, geleceğin şekli değişebilir, ama neticelerini değiştiremezsin!"

Alvaro bir şey söylemedi. Vikont'un anlattıklarını anlamaya çabalıyordu. "Demek İspanyol ressam, halkın zannettiği gibi o yangında ölmedi. Sizin hayatınızı kurtaran da oydu?"

"Evet, dinle, daha en eğlenceli kısıma gelmedim... Sen beni vahşi olmakla, insan düşmanı olmakla suçlamıştın değil mi? Dinle... Babamı gerçekte öldürmelerinin nedeni onun fikirleriydi. Brezilya'ya ve kölelere özgürlük istemeseydi, onlara iyi davranmasaydı. Brezilya'nın Portekiz'den kopup bağımsız bir ülke olmasını, aydınlar tarafından yönetilmesini istiyordu. Bu Portekiz Krallığı'na yürekten bağlı bazı asilzadelerin hoşuna gitmiyordu ve bu çevrede babamla ilgili hiç de iyi şeyler konuşulmuyordu. Babamı öyle ya da böyle ortadan kaldıracaklardı ama kan davası güdülmeden bunu yapmak istiyorlardı. Çünkü özellikle Sao Paulo'da soylu akrabalarımız vardı. Babamın kanının hesabını sormak istemelerinden korkmuşlardı. Bu yüzden babamı öyle bir şekilde ortadan kaldırmalıydılar ki kimse kin güdemesin, hesap soramasın. Anlıyorsun değil mi, engizisyonundan başka bir yol yoktu.

Böylece hem babamın fikirlerinden nefret edenler kazanacak, hem de topraklarımızda gözü olan valinin yeğeni, o zamanlar vikont olan Marcon Roberto istediğine kavuşacaktı. Toprak ve şan! Engizisyon tarafından idam edilen asilzadenin topraklarına el konurdu ve uygun bir fiyata satışa sunulurdu. Babam topraklarımızla fazla ilgilenmiyordu. Köleleri fazla çalıştırmıyordu. Hırslı bir sinyorun elinde bizim sahip olduğumuz topraklar kazancına kazanç katardı. Baron Roberto ve o zaman vali olan amcası, bu yüzden istiyordu topraklarımızı. Ve planlarını başarıyla sonuçlandırıdılar.

Bize resim dersi veren İspanyol ressam, daha sonradan bana anlattığına göre babamı çok sevmiştir. Babam zindana atıldığı zaman bir yolunu bulup ona her şeyi anlatmış. Karısıyla çocuklarını kaçırmamasını istemiştir. Ama annem babamı bırakıp gitmeye razı olmamış. Ressam, annemi ikna etmek için şatoda kalmış. Babam günlüğünü sakladığı yeri de söylemiş ona. Babam sıra dışı bir adamdı. Çok okur ve araştırırdı. Bir botanikçi ve düşüncüdü aynı zamanda. Biz doğduğumuz yıllarda, aile ve şato hayatından epey sıkılmış. İnzivaya çekilmek için sık sık dağlara, ormana gidermiş. Sonra bir gün bu mekânı bulmuş. Eski Mesquita Madeni'ni. Kitaplarını ve eşyalarının çoğunu oraya taşıttırmış. Yaz aylarını burada geçirirmiş. Yalnız başına. Neyse, o gece şatomuz yanarken ressam bizi bu madene getirmişti. Önce babamın günlüğünü aldı. Sonra da yine babamın talimatlarına uyarak bizi Sao Poula'ya kaçırdı. Brezilya gizli Mason locası baş-

kani, şu anki Rio vali yardımcısı Jorge Marcelo Granza'nun babası Dük Joao Paulo Granza'ya teslim etti bizi. Formasan Dük Granza, babamın günlüğünü okudu ve yedi yıl daha bize babamın ilaçlarından içirdi. Ama her seferinde dozajını artırıyorlardı. Bir trans sırasında onlara bir mağaradan bahsettik. Dünyanın kaderini değiştirecek bir mağaradan. Ama ne olup biteceğini ancak o mağaraya gidebilirsek görebilecektik. Rio de Janeiro yakınlarında bir mağaraydı bu. Mesquita'da ormanlık bir tepenin yamacında. Yani babamın dana önceleri birçok sefer inzi-vaya çekilmek için kullandığı bu eski altın madeni.

Bundan tam yirmi sene evvel, Brezilya Mason Locası'nın en tepesindeki üç kişi ve onların hizmetindeki silahlı yirmi beş adamıyla birlikte buraya geldik. İçeri ikiz kardeşimle birlikte girdik. Kaç gün sonra çıkacağımızı bilemiyorduk, çünkü bazı trans hallerimiz günlerce, hatta haftalarca sürüyordu. Onlar dışarıda kamp kurdular. Biz yanımızda, bizi transa sokmaya yardım edecek formülünü babamın koka bitkisinden bulduğu özel iksirlerle birlikte girdik. Ve o korkunç şeyleri gördük!"

"Neyi gördünüz?"

"Dünyanın sonunu. Bir saniye içinde ölen milyonlarca insanın korkunç çılgınlıklarını.... Sonra çocuklar gördük! Burada, Mesquita'da, 1969 yılında, bu mağarada bir sürü çocuk vardı. Onlara öyle iğrenç şeyler yapıyorlardı ki anlatsam çıldırırsın..."

Bölüm

4

Vikont birden irkildi ve gözlerini şeytan görmüş gibi hızla etrafta gezdirdi. Sanki içeride, karanlıktan faydalanarak saklanan birisinin varlığını hissetmiş gibi ürpermişti.

Alvaro, Vikont'un anlattıklarına inanmakla inanamamak arasında kararsızdı. "Tüm bunları uydurup uydurmadığını bilmiyorum," dedi. "Ama merak ettiğim başka şeyler var. Dionattan'a Marki'yle ilgili bilgileri sen vermiştin değil mi, gizemli ihbarcı sendin."

"Evet, bendim. Üvey dayım Dük Jorge Marcelo Granza, Rio'ya vali yardımcısı olduğunda öğrendim o ihaneti."

"Peki neden? Şerif Dionattan babanı engizisyonunda yargılanmasını sağlayan tanıklardan birisiydi, peki Marki, onun günahı neydi? Sonra başpiskopos?"

"Marki ve piskopos, engizisyon mahkemesini yöneten kişilerdi o zaman. Marki çok genç yaştan beri engizisyonun sorgucularındandı. Babamı onlar *auto de fé*³ye götürdü. Engizisyon kurulunda bir hâkim daha

---

32 Halkın önünde merasimle suçluları diri diri yakma.

vardı ama ben daha ismini öğrenemedim yıllar önce ölmüş. Eğer ölmeseydi kılıcımla tanışacaktı!”

“Peki, diğerlerinin isimlerini nereden öğrendin? Engizisyon mahkemelerindeki tüm tanıklar benim bildiğim kadarıyla gizli tutulur.”

“Evet gizliydi. Ta ki beni Sao Paulo Dükü olan babasıyla birlikte büyüten ve ona kardeşim diye hitap ettiğim Jorge Marcelo Granza vali yardımcısı olup da o bilgileri ele geçirinceye kadar. Onun bu işlerde yer almadığını mı sanıyordun? Söylesene, eğer o bu davanın içinde olmasaydı, valilik piskoposun öldürülmesini saklarken, Marki’nin ihanetini bu kadar kolay halka açıklarmıydı? Yeni bir döneme giriyoruz Alvaro, bunun farkına var artık. Artık Farmasonların çağına giriyoruz. Bu çağda mutlak hâkimiyet kilisenin ve krallığın elinde olmayacak. Halk yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyor. Kilise bunca yıldır halktan aldıklarını onlara geri vermek zorunda kalacak!”

“Peki Sinyor Paulista, o tüm bu olanların neresinde? Onu neden öldürdün?”

“Anlamadın mı hâlâ? Osana’nın sana anlattığı hikâye aslında doğrudur, isimler yanlış. İkiz kardeşim Arsenios Cesar, daha doğrusu gerçek adıyla Doni Luiz Decarreau, Osana’yla aşk yaşıyordu. Ama Sinyor Paulista da Osana’ya âşıktı ve kardeşimi aradan çıkarmak için onun yüzünü adamlarına doğrattırdı. Sinyorita Osana yıllarca kardeşimin öldüğünü sandı. Ama yaşadığını ve yüzünün şimdiki kocası tarafından bu hale geti-

rildiğini öğrenince onu öldürmeme yardım etti. Kardeşimse yüzünün mahvedildiği günden itibaren yarı deli bir halde, herkesten kaçtı. İzini bulmam yıllarımı aldı. Yüzünü, o halini Osana'nın görmesini istemiyordu. Ve sayende göremedi de. Kardeşimin cenaze töreni için sana teşekkür ederim."

Alvaro Vikont'un samimi olduğunu hissetti ve başını salladı.

Vikont, "Benim de sana bir sorum olacak," dedi sonra. "Bu işleri benim yaptığımı nereden anladın?"

Alvaro belli belirsiz gülümsedi. "Planınızı güzel hazırlamıştınız Vikont Correa. Vali yardımcısı kente yeni atanıyor ve o geldikten birkaç gün sonra cinayetler başlıyor. Sonra sana iyice yaklaştığım zaman, Sinyora Osana bana onun portresini gösteriyor, benim şüphelerimi tamamen ona kaydırmak istiyor. Çünkü elimde doğru düzgün bir kanıt olsa bile vali yardımcısını kolay kolay suçlayamayacağımı biliyordunuz. Ve elimde doğru düzgün hiçbir emare de olamazdı, çünkü gerçek katil o değildi. Peki bu sonuca nasıl vardım? Birincisi, ikiz kardeşinin cesedini bulduğumuzda kardeşinin yüzü yakılmıştı. Ceset sadece birkaç günlüktü. Ayrıca daha önce size de söylemiştim, kütüphanede onunla kısa bir an da olsa karşılaşmış ve gözlerini görme şansına ulaşmıştım. Ama evine gittiğimde gözlerinin oyulmuş olması, yaralı yüzünün yakılarak iyice tahriş edilmesi bana tek bir şeyi söylüyordu, ressamın ikiz kardeşi çok iyi tanıdığım birisiydi! Öyle ki onun gözlerine yakından bakmam belki de

beni gerçek katile ulaştıracaktı! Gerçek katil de bunun için onun yüzünü tamamen yok etmişti. Sonra dün akşamüzeri oraya tekrar gittim. Sinyora Osana için yaptığı resmini kaldırıncı duvarda, Decarreau isminin yazılmış olduğunu gördüm. Rio'ya dönünce Decarreau ile ilgili bir araştırma yaptım. Eski Vermelha Kontu Decarreau'nun, engizisyonca yakılırken aynı gün şatosunun da ateşe verildiğini ve orada ikiz çocuklarının ve karısının da yanarak öldüğünü öğrendim. Sonra, yüzü peçeli ressamın yaptığı korkunç engizisyon infazı resimlerinden, onun, babanın şatosu ateşe verilirken çıkan yangından kurtulan ikizlerden birisi olduğu sonucunu çıkardım. Tabi ben yüzüne peçe takmasının nedenini de o yangına bağlamıştım. Diğer ikizse elbette onun yaşlarında birisi olmalıydı. İlk baştan beri katilin o ressam olduğuna inanmıştım. Tabi onun, senin ikiz kardeşin olduğunu bilmiyordum. Ve en önemlisi, sen bana o pazar festivali sırasında Sinyora Osana'nın evlenmeden önce bir adamla aşk yaşadığını söylemiştin, hatırlıyor musun? Adamın kimliğini açıklamaya çalışırken daha o zaman yalan söylediğini hissetmiştim. Adamın bir tiyatrocu ya da ressam olabileceğine dair bir şeyler duyduğunu söylemiştin. Birinci olasılığı düşündüm, eğer Sinyora Osana'nın sevdiği adam gerçekte vali yardımcısıysa ve onun aynı zamanda Sao Paoulo Dükü'nün oğlu olduğunu unutmayalım, neden Rio'ya, hem de yedi sene sonra vali yardımcısı olarak atanacak kadar eğitilmiş ve soylu birisi, neden kendini tiyatrocu olarak tanıtsın ki?

Ya da ressam olduğunu varsayalım, yine aynı kapıya çıkıyor, neden vali yardımcısı kendini ressam olarak tanıtsın, böyle bir yeteneği olsa bile; dikkatimi belki de gerçekten de Cesar'a çekmek için böyle söylemiştin, bilemiyorum ama yine de o gün söylediklerinle kafamı epey bir karıştırdın ve Sinyora Osana vali yardımcısının portresini gösterdikten sonra, senin bana kesinlikle yalan söylediğine, kafamı karıştırmak, yanlış iz üzerine sürmek için bunları anlattığına emin oldum."

Vikont yenilgisini kabul ettiğini gösteren bir ifadeyle gülümseyip omuzlarını silkti. "Evet, herkes hata yapabilir."

Alvaro, "daha bitmedi" der gibisinden elini kaldırdı. "Ve en son Dionattan'a onun sonunu getiren, Mar-ki'yle ilgili bulduğu o belgeleri senin gibi nüfuslu bir kişiden başkası vermiş olamazdı. Tabi vali yardımcısı da bunu yapabilirdi ve hâlâ onu listemden silmemiştim, listemin en üstünde duruyordu. Katilin o olduğuna inanabilir ve bu davanın üzerine daha fazla gitmeyebilirdim. Ta ki kardeşin seni ihbar edinceye kadar?"

Vikont bir an irkildi. "Kardeşim mi, nasıl?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi Alvaro. "Paulista'nın evinde bulduğumuz, kardeşinin yaptığı bir tabloyu ateşe verdiğim sırada, sadece bir saniye kadar tuvalin altından senin yüzün ortaya çıkmıştı! Hâlâ hayal görüp görmediğimi bilmiyorum belki de zihnim bir oyun oynamıştı ama sonuçta beni sana ulaştırdı."

Vikont muzaffer bir ifadeyle gülümsedi. "Karde-

şim o tekniği çok kullanmıştı. Beze bir resim yapar, sonra özel bir üstübeç karışımla resmin üzerine astar çekip yeni bir resim yapardı. Güçlü bir ışığa tutulduğu zaman tuvalin altındaki gizli resim de görünürdü."

"Yine de anlayamadığım bir şey var. Benim mesleğe geri dönmemi neden sağladınız? Çok mu küçümseyordunuz beni? Bu davanın üzerine gidemeyeceğimi ya da beni bir şekilde aldatacağınızı mı zannediyordunuz?"

Vikont'un gözlerinde soru işaretleri belirmişti. "Bilmiyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Gerçekten bilmiyorsun," dedi Vikont yapmacık bir üzüntüyle. "Seni mesleğe geri getirttiren Dionattan'dı."

Alvaro'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dionattan mı? Ama neden? O benden..." nefret ederdi diyecekti ki kelimeler dilinin ucunda acıyla yapışıp kaldı.

"Bilmiyorum, herhalde davayı kendi eline yüzüne bulaştıracağını düşündü. Seni korkusuz ve uzlaşılmaz biri olduğunu bildiği için seçti. Davayı korkusuzca sonuna kadar götüreceğini biliyordu."

Alvaro duydukları karşısında şaşkınlığını gizleyememişti. Şimdi Dionattan'a karşı bir minnet borcu vardı. Ama bunu ödemesi artık imkânsızdı. "Baron'u kendi üzerine nasıl çekmeyi başardın peki?" diye sordu. "Ona gönderdiğin pusulada ne yazıyordu?"

"Baron akıllı ama korkak bir adam. Tek başına asla

ortalarda dolaşmıyor. Her zaman muhafızları var yanında. Bu yüzden ona yaklaşımadım. Ama kızına yaklaşımam çok zor olmadı. Uzun zamandır Baron'un evine sık sık ziyaretlerde bulunuyordum. On yedi yaşındaki genç bir kızın gönlünü çalmak çok da zor bir şey değil benim için. Kızını benimle kaçması için kandırdım ve saçından bir tutam kesip bir pusulayla babasına gönderdim. Kızına karşılık yüklü bir fidyeyi tek başına Mesquita'ya getirmesini istedim!"

"Ve o da geldi."

"Evet, tek başına. Doğrusu ondan beklemezdim. Beni şaşırttı. Kızı da merak etme, şu anda adamlarım tarafından gözleri bağlı bir şekilde babamdan çaldıkları yuvasına geri götürülüyor. Babasının dün gece burada engizisyon yöntemiyle çektiği acıları asla öğrenemeyecek!"

Kısa bir sessizlik oldu. Alvaro, "Beni şaşırtmak için çok şey denedin," dedi. "Önce otuz yıl evvel öldürülen burjuva biraderlerin intikamını almak isteyen Cizvit kıyafetli hayali bir katile, ardından da vali yardımcısına çekmek istedin şüpheleri. Ama başarılı olamadın. Şu imzasını attığın Troçki, bunun ne demek olduğunu söylemedin bu arada?"

Vikont'un yüz ifadesi gerildi birden. "Bana ilham veren bir kişi. 2008 yılında, Philadelphia diye bir yerde, işleyeceği cinayetlerle ortaya çıkacak bir dahi. Ben de cinayetlerimde ondan ilham aldım zaten."

"Peki neden beni buraya çağırdın? O notu neden gönderdin bana?" diye sordu.

Şaşırtma sırası Vikont'taydı. "Hangi notu?" diye sordu.

"Üzerinde 31 Ekim, Mesquita yazan notu?"

Aralarındaki karanlığın içinde sessizliğin ürperticiliği yankılanıyordu. Vikont derin ve düşünceli bir halde "Şimdi anlıyorum," dedi.

"Neyi?"

"O notu sana kardeşim göndermiş."

"Kardeşin mi, neden?"

"Kardeşim intihar edemeyecek bir yapıdaydı. Ölmek istiyordu. Sanırım benim yerime geçecek ve cina-yetleri üstlenecekti. Sonra da kendini sana öldürtecekti!"

Alvaro iğneleyici bir ifadeyle gülümsedi. Vikont'un bu gülümsemedeki derin manayı o an anlaması mümkün değildi. Ama anlayacaktı!

Vikont, Alvaro'nun gülümsemesinden rahatsızlık duyarak keskin bakışlarla Alvaro'ya baktı. Usulca bir adım attı ona. "Ama bu planı tutmadı. Belki kullandığı otlardan kazayla zehirlendi. Ama başka bir nedenden daha göndermiş olabilir bu notu," dedi silik bir sesle. Alvaro bu bakışları tanıyordu. Bu, avına atlamak üzere olan bir yırtıcının, burnu kan kokusu almış vahşi bakışlarıydı.

Umursamazmış gibi "Neymiş o?" diye sordu. Sesinden korkunun tek bir notası bile duyulmuyordu.

"Kardeşim karıncayı bile incitemeyecek yaratılıştaydı. İkizlerin zıt karakterlerde yaratıldığını duymuş muydun? O ne kadar kandan kaçıyorrsa ben de o kadar kana susuyordum. O ne kadar bağışlayıcıysa ben de o

kadar kindardım. Bu cinayetlere bir son vermek için, beni yakalatmak için seni buraya göndermiş olabilir. Ama sen buna gerçekten de inandın mı? Yani beni ele geçirebileceğine?”

“Seni cehenneme gönderdiğimde bunu oradaki zebanilere sorarsın!” dedi Alvaro kışkırtıcı bir sesle.

Vikont gülümsedi. “Meleklerin emirleri şeytanı başkaldırıya iter! Eski dostum, zebanilerden haber getirmek için cehenneme gitmeme gerek yok. O zebanilerden birisi şu an tam karşında duruyor zaten!”

Bir anda elini beline götürdü. Karanlığın içi keskin bir çeliğin kınından sıyrılan tiz sesiyle yankılandı. Ve Vikont Alvaro’nun üzerine doğru koşarken vahşi bir kaplan gibi bağırdı: “Ben MESİHA DAGGALAYIM, ÖLÜM PEYGAMBEEEE...”

Ama çılgılığı yarım kaldı. Çünkü karanlıkta, önündeki bir taşı fark edemedi ve ayağı takılıp sendeledi. Alvaro’yla aralarında iki metreden az bir mesafe kalmıştı ve Alvaro bu fırsatı kaçırmadı. Parmaklarını serbest bıraktı, -lamba parmaklarının arasından yere düşerken-seri bir hareketle belindeki tabancasını çekip boşalan eliyle horozunu kaldırdı.

Vikont toparlanmıştı. Kılıcını tekrar havaya kaldırdı ve içgüdüleriyle ileri doğru atıldı. Aralarında sadece iki adım vardı. Alvaro silahını kaldırmış, namlusunu Vikont’un yüzüne doğru nişan almıştı. İki eski dost son kez göz göze geldiler. İki vahşi yırtıcı...

Sonra katilin kılıcı havada yere paralel bir yay çizip Alvaro’nun sol tarafından boynunu yardı.

Alvaro'nun silahı patlamadan yere düştü. Yüzbaşı acı bir çığlık atıp boynundaki yarığa iki eliyle sarıldı. Gazel damarından coşkuyla boşalan kan parmaklarının arasından fışkırıyordu. Acıya daha fazla dayanamadı ve dizleri boşanarak yere düştü.

Vikont şaşkınca ayaklarının dibine sırt üstü uzanan Alvaro'ya baktı. "Neden?" diye bağırdı. "Neden ateş etmedin?" Taş yüzünden tökezleyen Vikont'u öldürmesine ramak kalmıştı ama Alvaro tetiği çekmemişti. "Neden?"

Alvaro ellerini gırtlğından çekti. Artık kanı fışkırmadan boşalıyordu ve garip bir şekilde yüzbaşının yüzündeki acı, yerini huzurlu bir ifadeye bırakmıştı. Kanlı elini titreyerek ceketinin iç cebine götürüp deri kaplı bir defter çıkardı. "Haklıydın..." dedi acıyla. "Yerinde... Ol saydım... Ben de aynısını..."

Ama devamını getiremedi. Gırtlğından son kez acı bir hırıltı duyuldu. Gözleri boşlukta sabit kaldı.

Artık kara deliklerle dolu kalbi atmıyordu.

Vikont hâlâ şaşkındı. Alvaro ne söylemek istemişti? "Ben de aynısını..." derken. O insanları öldürdüğü için haklı mı görmüştü onu, yoksa, onu öldürdüğü için mi...

Alvaro'nun cebinden çıkartıp göğsünde, elinin altında kalan deftere doğru eğildi. Onun cansız elinin altından defteri çekip aldı ve Alvaro'nun yere attığı, yan yatmış ama sönmemiş lambaya doğru dönüp defteri ışığa tuttu. Sayfalarını çevirdi. Bir günlüktü bu. Günlüğü daha sonra göz gezdirmek için belindeki kesesinin içine attı.

Doğrulurken gözü lambanın önünde, Alvaro'nun yere düşen silahına takıldı. Hâlâ horozu kalkık duruyordu. Eline aldı. Lambayı de diğer eline alıp Alvaro'nun yüzüne yaklaştırdı.

Alvaro'nun yüzünde Vikont'un daha önce hiçbir ölü de görmediği tarifsiz derecede huzurlu, mutlu bir ifade vardı.

Merak ettiği şeyi öğrenebilmek için Alvaro'nun tabancasını boşluğa tuttu ve tetiğini çekti. Horozun iğnesi çakmağa düştü ve çarpan metalin tınısı karanlık boşlukta yankılandı. Ama silah patlamadı! Ona, "Kardeşim kendini öldürtmek için seni buraya çağırtmış olmalı," dediğinde neden Alvaro'nun gülümsediğini anlamıştı.

Alvaro'nun silahında kurşun yoktu!

***

On beş dakika sonra:

Alvaro çeyrek saat önce olan bu olayları, sanki üzerinden yüzlerce yıl geçmiş gibi puslu imgelerin arasından hatırlamayı başarmıştı. Yerdeki kendi cesedine baktı. Hayal görmüyordu. Yerde kendisi yatıyordu. Evet ölmüştü. Öldürülmüştü. Vikont onu öldürmüştü. Yerde yatan cesedi de bunun kanıtıydı. Ama kendisi, şu anki kendisi kimdi? Yerde yatan Alvaro olduğuna göre kendisi?

Kafası allak bullak oldu. Elindeki lambayı cesedinin yanına koydu ve hayalet görmüş gibi dehşete düş-

müş bir ifadeyle kendinden geçerek madenin çıkışına gitti. Mantık dışı bir durumdu. Adeta var olmayan bir yerdeydi, tüm bu gördükleri aslında kafasının içinde olmuştu. Sanki iki tane ondan vardı ve ikisi de şu an gerçekten de bulunduğu yerdeydi, ama aynı zaman diliminde değil... Akli almıyordu. "Ruhum," dedi. "Benimi terk etti de bir günahkâr olduğum için Tanrı beni ahirete mi kabul etmedi yoksa? Burası yoksa Araf mı?"

Şaşkınca, adeta bir rüyanın içindeymişçesine mağaradan çıktı ve karşısındaki açıklığın ortasında, yeşil otların üzerinde birisinin beklediğini gördü. Tuhaf, daha önce Alvaro'nun hiçbir yerde görmediği kadar parlak bir kumaştan ceket ve pantolon giymiş, beyaz saçlı bir adamdı bu.

"Merhaba Yüzbaşı Alvaro," diye seslendi adam ona. "Az kalsın geç kalacaktım."

Adamın aksanı da tıpkı kıyafeti gibi farklıydı. Ama esas Alvaro'yu şaşırtan şey, adamın arkasında duran nesneydi.

Çünkü adamın arkasında, ayna gibi parlayan gümüş renkli, önü sivri, arkası damla şeklinde tuhaf bir uçak vardı.

Alvaro'nun şaşkın gözleri halen adamın arkasında duran ve hiçbir şeye benzetemediği, hatta oradaki varlığından şüpheye düştüğü nesnedeydi.

Alvaro'nun gördüğü bu şey zihninde silik bir silüet şeklinde belli belirsiz canlanmıştı. Güneşten gözlerini korumak için elini alnına götürüp siper yaptı.

Karşısındaki kır saçlı adam Alvaro'nun nereye baktığını fark etti. "Arkamdaki nesneyi görüyor musunuz Bay Alvaro?" diye sordu.

"Evet," dedi Alvaro şaşkın bir sesle.

Adam Alvaro'ya doğru biraz yaklaştı ama hâlâ aralarında uzak bir mesafe vardı. Adam dik bir şekilde Alvaro'nun gözlerinin içine bakıyordu. "Üzgünüm Cleber," dedi bunu yapmak zorundayım.

Alvaro irkildi. Adam ona neden Cleber diye seslenmişti? Üstelik bu ismi daha önce de duymuştu. Bir yerlerde, zihninin derinliklerinde bir yerlerde...

Alvaro kötü bir şey olacağını hissetti o an ama geç kaldı. Karşısındaki adam parlak ceketinin içine eline atıp garip bir silah çıkarttı ve Alvaro elini belindeki silaha götüremeden ateşledi.

Ama Alvaro'nun beklediği gibi adamın silahı patlamadı. Sadece Alvaro'nun duyabileceği çok tiz bir ses çıkarttı. Ve Alvaro olduğu yerde dona kaldı.

"Bay Cleber, sinyallerde bir bağlantı kopması oldu, bu yüzden buradayım," dedi adam karşısında kaskatı kesilmiş duran Alvaro'ya. "Kim olduğunuzu hatırlıyor musunuz?" Adam silahını indirmeden birkaç adım daha attı ve Alvaro'nun beynini bir mızrak gibi delen şu sözleri sarf etti.

"Siz gerçekte Cleber Camelo'sunuz ve zannettiğiniz gibi 1743 yılında değiliz. Şu anda 2270 yılındayız!"

Bölüm

5

“Bay Cleber, sinyallerde bir bağlantı kopması oldu, bu yüzden buradayım,” dedi adam elinde tuttuğu silahtan çıkan o tiz ses yüzünden karşısında kaskatı kesilmiş duran Alvaro’ya. “Kendinizin kim olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Alvaro, adamın silahından çıkan ses yüzünden olsa gerek bütün kaslarının tutulduğunu hissediyordu. Kulaklarında korkunç bir uğultu koparken güçlükle ağzını açtı ve “Sen... Neden bahsediyorsun?” diye inledi.

O zaman adam “Troçki, Troçki, $E=mc^2$!” diye bağırdı.

Alvaro dizlerinin üzerine düştü. Zihni, gelecek ve geçmiş arasında korkunç bir gel git yaşıyordu. Yıldız parçalarıyla yoğrulmuş bir evrenin yanan meteorlarıyla dövdüğü, yönünü yitirmiş bir uzay gemisi gibi boğuşuyordu zaman denizinin karanlığında. Tarihler ve olaylar bir film şeridi gibi akıyordu gözlerinin önünden. 1723, Ekim 1743, 2270...

Kır saçlı adam parmağını tetikten çekip o tuhaf silahını ceketinin yan cebine koydu. Sonra Alvaro’yu

omuzlarından tuttu ve boynuna tabancalı bir iğne yaptı. “Şu anda 23. yüzyıldayız Bay Camelo. İkiz kardeşiniz sizin duyu görü telepatik mesajlarınız sayesinde 18. yüzyılda Rio’da işlenen cinayetleri çözdü. Gerçi bu dağa çıkarken bir ara 21. yüzyıldan kalma o uçak kalıntısını gördüğünüzde bir an zihniniz karıştı. O uçağı normalde görmemeniz gerekiyordu ama konsantrasyonunuzda anlık bir dalga kırılması oldu.”

18. yüzyıl kıyafetleri içindeki Cleber Camelo öksürmeye başladı. “Endişelenmeyin,” dedi kır saçlı adam. “Az sonra kendinize geleceksiniz. 18. yüzyıla giden zihniniz, gördüklerinizi telepatiyle Portekiz’deki ikizinize göndermekte, biz de tüm bu olanları kaydetmekteydik. Geçmişte yaşanan bir olayı görebilmek için olayın geçtiği yere gitmeniz gerekiyor ve konsantre olup transa geçmek için uyarıcı almalı ve bazen o dönemin kıyafetlerini giymek zorunda kalıyorsunuz. Hatırlıyor musunuz, on altı gün önce buraya geldiniz. Tam on altı gündür zihniniz 18. yüzyılda Alvaro olarak yaşıyordu. Ama artık Alvaro olmanıza gerek yok! Siz Cleber Camelo’sunuz, dünyaca ünlü ‘Medyum İkizler’den birisiniz.”

Alvaro öksürüp kustu. Göğsündeki hava bir gayzer gibi ciğerlerini yakarak dışarı fırladı. “Tanrım!” diye ayağa sıçradı. “Hatırlıyorum... Bay Bergson,” dedi ekşi bir sesle. Yüzünün doğal rengi geri gelmişti ve daha iyi görünüyordu. Bergson onun kolunu bıraktı. Cleber takma sakalını, bıyığını ve şapkasıyla peruğunu çıkartıp attı. Kafası zımparalanmış bir mermer tabakasının yüzeyi kadar parlak ve tüysüzdü.

“İyi misiniz?”

“Evet iyiyim Doktor Bergson. Teşekkür ederim,” dedi ter içinde. “Gemimi buraya kadar zahmet edip getirdiğiniz için de...”

“Şu paçavralardan kurtulun isterseniz. Gemide kendi kıyafetleriniz var; buradan gidelim mi artık, kardeşiniz de uyanmış, bizi bekliyor olmalı. Asistanım Bayan Maria ikiz kardeşinizin yaşadığı zaman şokuyla ilgileniyor olmalı şu anda. Onları arayıp her şeyin yolunda olduğunu söyleyelim.”

Gümüş renkli uçağa bindiler birlikte.

Saatte on beş bin kilometrelik bir hızla bulutların üzerinden Portekiz’e doğru uçuyorlardı. Doktor Bergson asistanı Maria’yı aradı ve Claber’in iyi durumda olduğunu haber verdi.

Cleber ve ikiz kardeşi, 1743 yılında Rio’da yaşanan seri cinayetleri çözmüşlerdi.

Portekiz’de yaşayan, Medyum İkizler olarak bilinen bu dedektifler, geçmişte işlenen cinayetleri görebiliyorlardı ve çözdükleri cinayetlerin belgeselini yapıp TV kanallarına satıyorlardı.

Bir söylentiye göre zamanında Portekiz İstihbarat Servis’i Medyum İkizler üzerinde çeşitli deneyler yapmışlar ama geleceği görme yetileri olmadığı için projeden vazgeçmişlerdi. İkizler daha sonra bir prodüktörle tanışmışlar ve onun yönlendirmesiyle yaklaşık yedi yıldır geçmişte işlenmiş cinayetleri görme yeteneklerini kullanarak bu deneyimlerini TV kanallarına satarak zengin olmuşlardı.

Programın çok izlenmesine rağmen onlara halen inanmayan bir sürü insan vardı. Onları birer şarlatan olarak görüyorlar ve para kazanmak için her şeyi uydurduklarına inanıyorlardı. Aslında TV programı yerine senaryo yazsalar daha başarılı olacaklarına inananlar bile vardı.

“Ee, 18. yüzyılın Rio’sundaki kızlar nasıldı?” diye dalga geçti Cleber’in ikizi Portekiz’e vardıklarında.

Cleber, Maria’ya bir bakış atıp, “Bizim zamanımızın kızları kadar alımlı değiller,” dedi.

“Bak şuna, sana kur yapıyor Maria!” diye gülerek yanında oturan kadına seslendi ikiz kardeşi.

Odada Doktor Bergson ve asistanı Maria da vardı. Son projeyi de başarıyla sonuçlandırırları için küçük bir kutlama yapıyorlardı. *Rio Deccal’i* adını koydukları belgeseli, “Kriminal Hikâyeler” adlı TV kanalında dün gece gösterime girmiş ve çok yüksek reyting almıştı. Dünyanın en çok izlenen belgesel kanallarından birisiydi bu kanal ve Medyum İkizler’in sunduğu “Doğa Üstü Cinayetler” programının reytingleri çok yüksekti.

“Şimdi sırada ne var?” diye sordu Cleber’in ikiz kardeşi içkisini yudumlarken.

Diğer ikizi yüzünü ona çevirdi. Tam cevap verecekken televizyonda reklam kuşağı başlamıştı.

“Doğa Üstü Cinayetler programının bir sonraki bölümünde Medyum İkizler, 2008 yılında yaşamış olan Trocki lakaplı Philadelphia Damgacısı’nın cinayetlerini aydınlatacak...”

BİTTİ